Volumul – 1 – Seria Colecţia Fantastic Club
Traducere:
Editura Albatros, 1985
Rodica Bretin
Efect holografic
Albatros (*Colecţia Fantastic Club*), *1985*
Versiune ebook: [O.9] hunyade

Rodica Bretin
Efect holografic
© 1985 by Rodica Bretin, editura Albatros (pentru ediţia originală)
Toate drepturile rezervate
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
(*descrierea CIP*)
…
…
…
…
…

RODICA BRETIN
EFECT HOLOGRAFIC
Ilustraţia copertei de: CONSTANTIN POHRIB
RODICA BRETIN
EFECT HOLOGRAFIC
povestiri
EDITURA ALBATROS
BUCUREŞTI – 1985

Articol I. Efect holografic

Până în după-amiaza când – lichidându-şi creditul la Banca Solară – cumpărase mult râvnitul tablou holografic, existenţa lui Jor Arnam nu fusese nici interesantă, nici bogată în evenimente sau experienţe inedite, ci mai degrabă plicticoasă şi anostă. Era necesar un impuls

exterior care să-l smulgă din imobilitatea unei vieţi banale, fără mari satisfacţii, dar şi fără mari probleme.

Întorcându-se în apartamentul situat la nivelul zece al habitatului subteran în care locuia, avu prima surpriză: holograma fusese deja instalată. Constată nemulţumit schimbarea amplasamentului pereţilor interiori ce trebuiseră demontaţi, dar echipa de tehnicieni îşi cunoştea meseria şi când deschise uşa camerei, fără să se aştepte la ceva deosebit, şocul fu cu atât mai puternic: explozia de lumină nepământeană îl descumpăni, lăsându-l în pragul unei alte dimensiuni. Situat în mijlocul camerei, un spaţiu cub cu latura de doi metri emitea amestecuri euritmice de sunete şi culori.

Începea să înţeleagă de ce toată lumea dorea tablourile holografice, creatoare de senzaţii insolite. La numai câteva luni după întoarcerea navelor „Daigo”, aducând din misiuni material prospectiv, firmele invadau piaţa cu noi holograme. Aceasta provenea din ultima expediţie pe Sivena, planeta aflată într-o zonă depărtată a galaxiei. Hologramele siveniene nu lipseau în clipa asta din niciun cămin de pe Terra…

Lui Jor Arnam i-ar fi trebuit altfel de simţuri, alte tipare de gândire, pentru a pătrunde frumuseţea inefabilă a peisajului extraterestru. Realiză acest lucru doar după ce, minute în şir, privise extaziat universul sălbatic şi primordial, plăsmuit de forţele oarbe ale materiei, undeva, la sute de parseci de ochiul omenesc care-l descoperea abia acum. Priveliştea atrăgea tocmai prin stranietate, prin refuzul evident de a se încadra în anumite tipare, accesibile înţelegerii umane.

Imaginea era schimbătoare, pulsând în lumina incendiului purificator. Simţea parcă nevoia să atingă albastrul nisipului, lăsându-l să-i alunece printre degete, purtat de vântul uscat, a cărui forţă o percepea în ciuda barierei fizice. Turbulenţele atmosferei răscoleau pulberea sclipitoare dintre dune, izbindu-se în rafale violente de platoşa munţilor cenuşii, catenă fantomatică, distonând cu monotonia şesului. Profilându-se pe fondul roşiatic al zării,

suprafeţele versanţilor păreau de o stranie regularitate… încarcerată de geometria cubului holografic, fierberea maselor de aer zbuciumându-se deasupra pustiului era ca o încercare de a descătuşa energiile captive. Încleştarea elementelor îl făcu să pătrundă dincolo de ariditatea peisajului, în tragedia unei lumi minerale care îşi trăia, agonizând, ultimele clipe cosmice. Supusă unor legi implacabile, steaua devenise o gigantă roşie şi înghiţise planetele cu orbite mai apropiate. Sivena îşi aştepta rândul, urmărind dilatarea înceată, monstruoasă, a astrului…

Fixând holograma cu intensitate, Jor descoperi curând un factor străin, o irizaţie ciudată, reflectată de cristalele albastre, poate, deşi îi venea greu să-şi dea seama ce anume nu era în regulă.

Nisipul! În spatele stâncii, ferită de vânt, se păstra imprimată urma unei tălpi: o amprentă clară, lăsată de un picior gol. Pe nava trimisă în explorare nu fuseseră oameni. Îşi repetă inutil în minte fraza liniştitoare, dar absurditatea faptului nu-l împiedică să cadă sub imperiul unei spaime paralizante. De ce se temea? N-avea decât să apese pe butonul alb şi holograma va căpăta aspectul unui cub opac şi impenetrabil. Ştiu însă, înainte chiar de a schiţa gestul, că întrerupătorul nu va funcţiona. Începuse să transpire, broboane mari de sudoare îi curgeau pe tâmple, deşi instalaţia de climatizare ar fi trebuit să întreţină în cameră aceeaşi atmosferă plăcută. Se făcuse într-adevăr cald şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei: raze fierbinţi, toropitoare, îi striveau creştetul. Cerul gurii îl ustura, chinuit de sete. Perspectiva holografică se mărise, ocupa întreaga încăpere, integrându-l pe nesimţite. Întorcându-se brusc, privirea nu întâlni rigiditatea pereţilor, ci se pierdu în nemărginitul orizont purpuriu, orbită de beţia barbară a luminii. Răsturnarea neaşteptată în scara distanţelor îl făcu să se clatine năucit. Îşi ridică ochii spre ceea ce fusese tavanul camerei sale: pe cerul îndepărtat, o gigantă roşie revărsa valuri ucigătoare de arşiţă. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi pe nisipul

încins.

Din apropiere, munţii se vădeau a fi clădirile unui fabulos megalopolis. Îngrămădiri de cuburi zăceau abandonate în pustiu, şi Jor Arnam intui, în sfârşit, rostul diabolicelor alcătuiri numite *holograme*.

În ultimele clipe de viaţă fu cuprins de ironia amară a destinului şi înţelese că va muri acolo, în deşertul răscolit de furtuna de nisip, prizonier al acelui spaţiu şi al acelui timp.

În interiorul holoramei, Jor Arnam nu mai era decât o pată insignifiantă pe întinderea albastră, care, în prim plan, purta întipărită o amprentă imposibilă de picior gol…

Articol II. Aralda

…Gleznele mi se afundau în covorul gros de ierburi, o briză uşoară îmi răsfira pletele, iar mireasma proaspătă de răşină a pădurii mă învăluia ca un balsam. În timp ce străbăteam poienile inundate de lumina blândă a soarelui, păsări mari săgetau spre înălţimi şi, dinspre munţii semeţi, acoperiţi de vălul dens al ceţii, se auzea vuietul cascadelor. Întâlnind undele limpezi ale unui pârâu, m-am aplecat pentru a-mi oglindi chipul, dar cristalul apelor s-a întunecat brusc, întregul peisaj dispărând într-o învolburare de neguri, iar când mi-am ridicat privirile, cerul devenise o prăpastie înspăimântătoare…

Întotdeauna se întâmpla la fel: de câte ori încercam să reconstruiesc, din frânturi disparate de amintire, vise zăvorâte în subconştient şi doruri neînfrânte de timp, lumea unde mă născusem, un fulger argintiu spulbera în neant imaginile ce abia căpătaseră consistenţă. Deşi majoritatea închipuirilor mele apăreau înveşmântate într-o tentă feerică – sau poate tocmai de aceea – păstram permanent senzaţia că ceva nu era în regulă. Curând, un amănunt insesizabil reuşea să răstoarne ordinea firească a lucrurilor şi să prefacă totul într-un haos, pe care mintea mea încerca zadarnic să-l stăpânească. La început, alunecam fără efort în dulcea nostalgie a amintirii, lăsându-mă învăluită de norii pulberilor stelare. Izbuteam chiar să mă detaşez de entitatea indestructibilă care

devenisem şi să mă privesc, dincolo de zidul temporal, aşa cum arătasem când va: o femeie tânără, cu trupul alb şi zvelt, pe care ceilalţi – demult coborâţi în nefiinţă – o numeau Aralda, simbolul frumuseţii eterne. Amănunte desprinse la întâmplare din scurta mea existenţă printre oameni îmi reveneau în minte cu o uluitoare acuitate, copleşindu-mă cu năvala lor, ca un torent nestăvilit. Ameţită de bogăţia senzaţiilor, nu rezistam tentaţiei de a-mi oglindi faţa în adâncimea nenumăratelor oglinzi întâlnite în cale, pe potecile aducerilor-aminte, deşi ştiam că în momentul în care o voi face, dincolo de suprafaţa netedă nu voi vedea un chip anume, ci abisul. Şi totuşi încercam, de o eternitate, cu tenacitatea disperării, să-mi regăsesc trăsăturile uitate în noaptea memoriei…

Renunţasem la înfăţişarea umană într-un moment de rătăcire, când, orbită de strălucirea sublimă a stelelor, credeam că Universul întreg îmi aparţine. Corpul meu fragil nu putea înfrunta veşnicia Nopţii şi l-am abandonat într-o jertfă ce mi se păruse minoră, atunci, când mă aflam la porţile Infinitului.

Străbătând primejdioasele genuni cosmice pe spirala de foc a nebuloaselor, unde pulsul incandescent al aştrilor măsoară curgerea erelor, am trăit iluzia desăvârşirii într-o veşnică mişcare, mereu înaintea luminii. Urmam curbura spaţiului, rotunjindu-se în nemărginire spre o limită inexistentă, în care Timpul se confunda cu Imobilitatea şi formele materiei se contopeau în plămada tulburătoarelor prefaceri. Eram captivată de jocul fascinant al Spaţiului şi Timpului, dar tabloul Universului în devenire îmi rămânea străin, uluitoarele sale geneze părându-mi îndepărtate şi de neînţeles, asemeni sclipirii palide a stelelor privite printre norii alungându-se pe cerul planetei mele. Între intervalele lungi de singurătate – când tăcerea îşi ţesea pânza fluidă între prăpăstii – ascultam cu teamă mesajele enigmatice din alte dimensiuni, unde zborul luminii se transforma într-o zbatere neputincioasă. Alunecând uneori în faliile perfide ale beznei, mă regăseam curând în libertatea spaţiilor vaste, căci eram mai rapidă decât

fotonii şi mai uşoară ca o licărire. Nemuritoare, alergam neobosită din faţa Timpului, până când, între două plonjări vertiginoase în neant m-am oprit o clipă, întrebându-mă de ce fiinţa astrală desăvârşită care devenisem nu cunoştea fericirea, în ce abis noptatic pierduse bucuria simplă de a trăi?

Urmărind o ţintă himerică mă risipisem printre stele – tristă şi însingurată pentru vecie – căci în fiecare grăunte de praf cosmic, în fiecare nebuloasă a rămas o parte din fiinţa mea, din cea care eram înainte ca Nesfârşitul să mă fure… De aceea mă căutam acum pe mine, adevărata, în lucirile de oglindă ale apelor limpezi din amintire sau printre răsfrângerile palide ale cerului înnorat de uitare, de aceea încercam zadarnic să mă ascund printre fantasme.

…Lumea în care m-am născut a rămas undeva în urmă, la depărtări inimaginabile, iar falia de spaţiu care ne desparte se măreşte cu fiecare clipă, în vreme ce îmi urmez destinul răbăcitor printre stele, singură ca însăşi Eternitatea. Dar mă voi întoarce. Cu hotărârea care m-a făcut să renunţ la fiinţa mea fragilă şi să colind Universul o veşnicie, mă voi întoarce. Căci numai acolo, sub cerul de azur şi purpură, voi putea regăsi chipul şi trupul minunat al Araldei, oglindite în puritatea apelor şi în ochii oamenilor de pe planeta mea.

Articol III. Cristalul negru

Nimeni nu-şi aminteşte în ce împrejurări a fost găsit primul cristal, dar oricine îşi poate lesne închipui uimirea care l-a cuprins pe norocosul descoperitor, atunci când, primind căldura palmelor omeneşti, petalele ascunse înăuntrul pietrei s-au deschis larg, înflorind din nemişcarea minerală… Venite parcă de nicăieri, sunete suave, culori şi forme nemaivăzute l-au învăluit deodată, făcându-l să trăiască într-o clipă senzaţii infinite, de la admiraţia estetică la extazul în faţa Perfecţiunii. Privind în jur s-a trezit subjugat de frumuseţea izvorâtă din taina pietrei: pădurea se transformase într-un tărâm fermecat în care copacii, iarba şi chiar bulgării de pământ căpătaseră

limpezimea undelor de izvor. Totul strălucea în felurite nuanţe de ametist, reflectând razele soarelui într-o ploaie superbă de irizaţii; ca într-un basm, vântul trecea printre arborii cu trunchiuri transparente, umplând văzduhul de clinchetul frunzelor de cleştar. Păşind ca prin vis, atent să nu strivească lujere sau corole cristaline ce fuseseră până nu demult banale flori sălbatice, martorul incredibilei metamorfoze a văzut că zona unde vegetaţia cristalizase, datorită unui proces necunoscut declanşat de piatra violetă, se întindea pe o suprafaţă limitată, dincolo de care pădurea rămăsese verde şi vie ca orice pădure. Mai târziu, fotografiile luate de la înălţime arătau o pată violetă, circulară, detaşându-se net de restul peisajului… Locuitorii orăşelului din apropiere l-au întâmpinat cu suspiciune pe aducătorul neaşteptatei veşti, dar splendoarea florii de ametist – pe care o strângea la piept ca pe o comoară – i-a convins de adevărul spuselor sale şi, în scurt timp, toată suflarea micii localităţi alerga să vadă miracolul copacilor de cristal.

Acesta a fost doar începutul. Din vremurile străvechi au rămas puţine mărturii şi dovezi materiale, destule totuşi pentru a reconstitui febra nebună a căutărilor, care i-a cuprins întâi pe oamenii din oraş şi satele vecine, apoi pe cei din regiuni tot mai îndepărtate. Aşezări întregi şi-au strămutat vetrele spre munţi, de-a lungul râurilor în prundişurile cărora se zvonise că s-ar afla din belşug cristalele râvnite. Perseverenţa cohortelor de prospectori ce răscoleau fără odihnă măruntaiele pământului a fost în cele din urmă răsplătită, mii de pietre fiind găsite îngropate în râpe şi peşteri, mine sau cariere părăsite şi puţuri scoate. Unele cristale, asemănătoare topazului, puteau preface străzi, vehicule şi clădiri în bijuterii solare, revărsând peste oraşe tonuri dulci de galben şi ocru, altele ardeau cu văpaia rubinelor, iar lucirea lor transforma şuvoiul înspumat al cascadelor într-o dantelărie fină, fermecând privirea cu nuanţe de aur şi purpură. Cele mai preţuite erau însă pietrele de culoarea jadului verde: încălzite în căuşul palmei, acestea făceau ca întinsele

câmpii să devină suprafeţe şlefuite pe care patinatorii alunecau în acordurile muzicii…

Poeţii cântau inefabilul geometriilor perfecte, dedicându-şi operele nemuritoarelor simetrii abiotice, compozitorii imitau în simfoniile lor acordurile celeste născute din vibraţia cristalelor, pictorii încercau cu stângăoie să redea pe pânză orgia de culori a sublimelor metamorfoze. Filosofii au scris tomuri întregi despre Frumuseţea Cristalelor ca finalitate a Universului, până când, aspiraţia unanimă spre stadiul sublimat al lumii minerale a început să fie considerată singurul sens al existenţei umane. Descoperirea cristalului visat – survenită uneori la capătul unor căutări îndelungate şi istovitoare – a devenit încununarea destinului individual. Oamenii de ştiinţă au încercat zadarnic să descifreze în structura pietrelor mecanismul ascuns ce declanşa procesul de cristalizare, permiţând tranziţia între regnuri. S-au ridicat, e drept, voci timide care întrebau de unde au apărut ciudatele structuri geometrice, dacă erau creaţia naturii sau artificiale şi, în acest ultim caz, cine şi în ce scop a lăsat omenirii nepreţuitul dar. Invidioşii – cărora norocul nu le-a surâs, scoţându-le în cale nestematele Perfecţiunii – au afirmat chiar că aceste cristale ar stopa evoluţia umanităţii, acaparând toate resursele, imaginaţia şi creaţia artistică originală a speciei. Dar oprobriul publio i-a ostracizat imediat pe răuvoitori şi alţii nu s-au mai ivit…

După trecerea multor generaţii, ecologii şi-au dat seama însă că terenurile cultivabile se împuţinaseră într-atât – locul lor fiind luat de minunatele oglinzi de cristal – încât foametea risca să devină un flagel de proporţii planetare. Animalele sălbatice dispăruseră sau vieţuiau retrase prin viroagele încă verzi, ignorând frumuseţea codrilor de cleştar. În lipsa pădurilor, clima a devenit secetoasă, iar apa se găsea cu greu, căci izvoarele, râurile şi fluviile îşi încetaseră curgerea, transformate în superbe unde împietrite. S-a hotărât abandonarea căutării cristalelor, iar teritoriile rămase neatinse de strania metamorfoză urmau să fie ocrotite prin măsuri drastice

pentru ca specia umană să poată supravieţui…

Situaţia se normalizase oarecum, locuitorii refugiaţi în peşterile munţilor uitând visul Perfecţiunii, când, într-un amurg târziu, din străfundurile pământului a ţâşnit la suprafaţă un gigantic şi strălucitor cristal, negru ca însăşi Noaptea. Fără ca nimeni s-o fi atins, uriaşa stâncă de onix s-a deschis, transformând cerul într-un cristal imens, sub care oamenii au rămas prinşi – asemeni gâzelor neputincioase într-o picătură de chihlimbar – fără să moară şi fără să trăiască, osândiţi să contemple veşnic frumuseţea Nopţii Cosmice…

Articol IV. Ultimul zbor al păsării Thul

Când am ajuns lângă stâlpul de piatră năruit, mărturie a locului unde se înălţase cândva un mare portal, străjuind intrarea în incinta împrejmuită cu ziduri masive, m-am aşezat o clipă pe lespezile reci. Inima îmi bătea nebuneşte după epuizanta goană nocturnă pe scările înguste, săpate în stânca dură a muntelui. Lumina argintie a Stelelor era destul de puternică, dar treptele fuseseră tocite de milenii şi la orice pas greşit mă puteam prăbuşi în prăpastie. M-am furişat înăuntru printr-una din nenumăratele spărturi pe care Timpul le ferestruise în citadela montană, simţind cum teama şi speranţa mă înăbuşeau deopotrivă…

Era acolo, gigantic elipsoid cenuşiu, alcătuind – împreună cu impresionantul soclu granitic – un straniu monolit, ascuns încă în scoica de întuneric a nopţii… Am aşteptat ceasul când primele raze ale dimineţii au săgetat bezna, incendiind zarea la est de imperiul sălbatic şi dezolant al munţilor. Apoi, discul solar s-a ivit de după curbura Oului ce strălucea orbitor, asemeni unei perle uriaşe, ca şi cum astrul de purpură al zilei s-ar fi născut din însăşi nucleul incandescent ce pulsa în interior. Coaja Oului era dăltuită dintr-o materie străină lumii noastre, dură şi lucioasă asemeni cristalelor, pe care Puiul o spărgea totuşi în zbaterea lui frenetică spre lumină. Gândul la fiinţa care palpita acum, nevăzută, înăuntrul crisalidei sale cosmice, mă umplea de spaimă şi încântare,

căci astăzi se împlinea răgazul sorocit: ziua când, după trecerea unui mileniu de la ultimul zbor, o nouă pasăre Thul se va înălţa spre cerul planetei, întinzându-şi aripile albe peste lume şi aducând seminţiei paşnice din ţinutul de piatră şi popoarelor înţelepte ale pustiului, o mie de ani de existenţă netulburată.

…De sute de generaţii, la începutul Noii Ere, locuitorii din trecătorile munţilor şi nomazii deşertului se întâlneau la poalele acestui masiv singuratic pentru a reînnoi legământul sacru de pace între neamuri. Ca un singur om, mulţimile aşteptau înfrigurate clipa în care – soarele atingând zenitul – ecoul unor tunete rostogolindu-se pe boltă însoţea teribilele lovituri de cioc ale Puiului ajuns la maturitate după îndelungata gestaţie, iar pământul se cutremura de violentele convulsii ale trupului uriaş, încătuşat de apăsarea materiei cristaline a cojii… Însoţită de strigătele milioanelor de glasuri contopite în delirul bucuriei, o pasăre nemaivăzută – cu penele albe ca zăpada, ciocul de diamant şi ochii de agate – se înălţa triumfătoare spre văzduhul senin. Îmbătată de azur, se rotea de câteva ori deasupra seminţiilor adunate să-i sărbătorească izbânda, apoi se pierdea în nemărginirea cerului, începându-şi călătoria nesfârşită spre Stele…

Am tresărit văzând o vietate neagră care ţâşnea de lângă piciorul meu gol şi alerga cu o iuţeală de necrezut, încercând să se ascundă în vreo crăpătură a solului. Mi se părea atât de respingătoare – cu mandibulele ei păroase şi nenumăratele antene mişcându-se încontinuu – încât am vrut s-o strivesc. Imediat am alungat însă gândul cel rău, înspăimântată de faptul că Puiul ar fi putut să-l audă, căci, adâncit în somnul devenirii, embrionul păsării Thul se hrănea cu lumină şi cu gândurile noastre bune. Multe milenii, atât locuitorii ţinutului de piatră, cât şi cei ai dunelor mişcătoare, trăiseră sub semnul păcii. Nimeni nu ştia cum se întâmplase ca, după atâta timp, germenul distrugerii să încolţească în minţile unor oameni, tulburându-le judecata şi purtându-i pe căile periculoase ale vrajbei, uitând de Puiul păsării Thul…

Atunci, în ziua noului început de mileniu, din cuibul de pe vârful semeţ al muntelui s-a înălţat spre cer o pasăre neagră, întunecând zările cu apăsarea sumbră a uriaşelor ei aripi îndoliate. A urmat o epocă întunecată pentru istoria neamurilor; războaie şi foamete, răutate şi dezbinare. Apoi, într-o noapte, pe boltă s-au aprins deodată o mie de sori, prefăcând în cenuşă oraşe şi drumuri, tot ceea ce mileniile de civilizaţie creaseră. Păsările au pierit cu toate, iar animalele scăpate de blestemul focului sufereau de o boală ciudată, care le făcea să sape galerii tot mai adânci în pământ, unde se refugiau crescându-şi puii orbi, cărora le transmiteau instinctul spaimei în faţa spaţiilor deschise.

Fie că supravieţuiseră refugiaţi în grotele munţilor sau sub ocrotirea îndepărtatelor dune din vastitatea deşertului, oamenii au încercat să reînvie valorile unor ştiinţe şi culturi cândva strălucite, păstrând, de-a lungul generaţiilor, amintirea veşnic vie a holocaustului. Pe planetă se năşteau însă tot mai puţini copii, vigoarea speciei părând secătuită de mileniul războaielor pustiitoare şi datorită radiaţiilor mortale răspândite în atmosferă de cataclismul final. De la venirea mea pe lume, acum cincisprezece ani, în casa tatălui meu nu s-a mai auzit gânguritul unui prunc şi la fel s-a întâmplat cu toate familiile din defileul de piatră. Eram ultima fată născută din odinioară puternicul popor de munteni, şi de aceea, înţelepţii încuviinţaseră să pătrund în citadelă pentru a privi de aproape minunea Zborului. Neamurile se sting încet – blestemul sterilităţii a coborât acum şi asupra oamenilor deşertului – iar singura noastră speranţă a rămas ieşirea păsării Thul din ultimul Ou, pe care prăpădul nu l-a putut atinge.

Astăzi pasărea se va înălţa iarăşi peste mulţimile adunate la sărbătoarea Zborului – penele ei vor fi albe asemeni zăpezilor căzute pe crestele munţilor, ciocul de diamant va străluci ca o sabie de lumină, privirea ochilor de agate va învălui orizontul limpezit de neguri – iar acolo unde va trece umbra aripilor ei mari, câmpiile vor înverzi

din nou şi oamenii vor putea înălţa frunţile spre cerul eliberat de Teamă.

Rumoarea miilor de glasuri a crescut brusc în intensitate, semn că soarele se apropia de zenit, iar poporul adunat la poalele masivului fremăta nerăbdător, ca valurile de nisip în furtună. Oamenii pustiului şi-au aşezat corturile într-o tabără separată de a noastră, dar tensiunea momentului i-a făcut să-şi înfrângă rezerva, popoarele amestecate alcătuind un semicerc larg de trupuri la baza conului muntelui. Gândurile tuturor erau însufleţite de aceeaşi dorinţă oglindită în lucirea febrilă a ochilor aţintiţi spre cuibul ascuns vedex – îi de o perdea diafană de ceaţă: să vadă Zborul.

Când soarele a atins punctul cel mai înalt al bolţii, razele lui fierbinţi căzând acum direct asupra Oului, un fior a străbătut mulţimile şi o tăcere profundă – coborâtă parcă din genunile cosmice – s-a lăsat peste întreaga fire. Abia îndrăznind să respir, m-am ascuns în spatele unei stânci, acoperindu-mi urechile cu palmele pentru a nu fi asurzită de tunetele ce trebuiau să însoţească fiecare lovitură de cioc a Puiului. Mi se părea că vânturile şi norii au încremenit în aşteptare – clipa începutului de mileniu prelungindu-se parcă în Eternitate – până ce un sunet ascuţit, dureros, mi-a sfâşiat timpanele. Înaintea ochilor mei îngroziţi, coaja Oului s-a crăpat pe întreaga lungime, dintre jumătăţile desfăcute de gheare puternice, târându-se afară – orbită de năvala luminii solare – o creatură oribilă, ce se clătina nesigură pe labele uriaşe, purtând cu stângăcie pe trupul solzos rudimentele unor aripi cenuşii. Ţipătul meu disperat s-a pierdut în oroarea mulţimii care – după primul moment de stupefacţie – se împrăştia cuprinsă de panică. Clătinându-şi capul diform, cu pleoapele coborâte peste ochii orbi şi apoşi, monstrul începuse să sape cu frenezie un tunel în solul pietros din jurul cuibului. Cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji, m-am îndepărtat alergând, urmărită de imaginea aceea grotescă şi înspăimântătoare. Ştiam acum că Zborul murise, iar Thul, pasărea albă, nu se va mai înălţa niciodată în văzduh,

pornind spre Stele…

Articol V. Omul-tigru

Doamnelor şi Domnilor! Veniţi să vedeţi menajeria circului Boom! După ce trupa de acrobaţi, dansatori, jongleri şi iluzionişti vă va prezenta cel mai mare spectacol al tuturor timpurilor, veţi găsi aici făpturi nemaiîntâlnite, aduse de pe şase lumi, care vă vor uimi, incinta sau înspăimânta, după dorinţă.

Lăsaţi-vă copiii să se apropie de Bolul de Cristal unde Păianjenul-Ţesător îşi desăvârşeşte cu migală opera. Doar un biet grăunte negru, torcându-şi firul nevăzut, veţi zice, pentru că nu ştiţi, n-aţi avut de unde afla că în plasa lui de beznă s-au prins planete, sori şi chiar o cometă neastâmpărată, ce s-a zbătut atâta, înfoindu-şi coada de foc, încât, până la urmă a izbutit să rupă firele, fugind zăludă prin vidul nesfârşit. Să nu mă întrebaţi din ce poate fi ţesută o pânză făcută să înlănţuie stele, nici cum de încape într-un spaţiu atât de mic. Degeaba râdeţi. Păianjenul se complace într-un joc al aparenţelor, menit să înşele privirea: atunci când l-au prins, pândea ascuns în adâncul unei Găuri Negre. Însuşi Bolul care îl ţine captiv este o iluzie, căci între pereţii lui de cristal ar încăpea cu uşurinţă Universul…

Nu e bine să zăboviţi prea mult în faţa bazinului verde, altfel frumuseţea Sirenei vă va lua pentru totdeauna minţile, făcându-vă să treceţi graniţa fluidă dintre dimensiuni, lăsându-vă soţia sau iubita să vă aştepte zadarnic la ieşirea din labirintul magic. Cu mişcări alunecoase, fecioara de jad vă ademeneşte în jungla coraliferă a oceanelor de pe Thetys: are părul albastru, răsucit în şuviţe subţiri, asemeni spiralelor de pe cochilii, iar sânii ei rotunzi şi sidefii par două minunate perle. Îşi mişcă şoldurile şi pântecul cu unduiri de şarpe, aprinzând dorinţele bărbaţilor şi tulburându-le minţile, însă ochii ei rămân reci ca gheţurile veşnice. În jurul bazinului stăruie un parfum exotic, trezind instinctul de posesiune sălbatică, până la propria nimicire, ce doarme în fiecare dintre noi. Unii, robiţi de patimă, au atins răoeala sticlei păşind

dincolo şi nu i-a mai văzut nimeni, niciodată…

Uitaţi-vă la faţa zbârcită ca un pergament, la gura strâmbă şi ochii bulbucaţi ai Maimuţei-Ce-Cântă-Din-Flaut. Chircită pe aşternutul de paie urât mirositor, într-un ungher întunecat al cuştii de unde dresorul o face să iasă la lumină înţepând-o cu furca, pocitania dă glas unei melodii ciudate, care se face parcă ecou durerilor omeneşti. Când suavă, când zbuciumată şi stridentă, melodia îi învăluie pe vizitatori ca o lavă fierbinte… Femeile se trezesc cu obrajii scăldaţi în lacrimi, strângându-şi la piept odraslele, de parcă le-ar ameninţa vreo primejdie. La gândul tinereţii lor irosite, al speranţelor moarte şi visurilor spulberate de Timp, al sentimentelor înşelate al prieteniilor mincinoase, al urii şi cruzimii ce învrăjbesc firea – bărbaţii privesc în gol, încleştându-şi pumnii. Sensibil ca o coardă de vioară, duios ca şoapta zefirului, disperat ca un strigăt de agonie, cântecul – ascunzând tristeţe, suferinţă şi arsura fără leac a regretului – îi înduioşează pe unii şi îi înfurie pe alţii pentru că i-a făcut să-şi amintească de slăbiciunile firii lor sau de eşecurile unei existenţe serbede, ascunse sub o mască zâmbitoare. Cu toţii se îndepărtează însă grabnic de locul acela, până când firul de melodie se topeşte în aer ca o boare.

E-adevărat, Doamnelor şi Domnilor, nu toate făpturile din menajerie trezesc imagini plăcute. Dar poate că pocitania de maimuţă va răposa curând – deja tuşea îi zguduie pieptul scheletic, întrerupându-i uneori cântecul – şi, pentru a vă face pe voie, Administraţia va aduce unul dintre dragonii de pe planeta Ettan…

Se cheamă totuşi că n-aţi văzut nimic din colecţia noastră de raritäţi, dacă n-aţi admirat strălucitoarele aripi metalice şi trupul neînvins în vreo luptă al Grifonului. Stăpân necontestat al cerului lumii în care s-a născut, domeniul tiraniei lui se întindea asupra vieţuitoarelor uscatului şi ale mării, oriunde apărea umbra imenselor sale aripi. Un instinct sădit de milenii în creierul său îi poruncea să ucidă orice rival care încerca să-i uzurpe

puterea. Şi iată-l acum prizonier, fixându-vă din nemişcarea lui demnă, cu ochi de granate, ce iradiază o furie neputincioasă. Dacă ar fi liber, ar ucide zeci de oameni cu o singură lovitură a ciocului său teribil, spulberând printr-o fluturare de aripi acoperişul menajeriei. Nu vă temeţi însă, gratiile sunt făcute dintr-un aliaj mai dur decât diamantul, şi apoi, ceea ce îl ţine captiv nu este metalul gratiilor, ci înfrângerea suferită, care i-a zdruncinat încrederea în invincibilitatea sa de rege al văzduhului…

Pe lângă bârlogul Celei-Fără-De-Chip să treceţi în vârful picioarelor, căci dacă îi veţi tulbura somnul, spectrul însingurării vă va urmări şapte veacuri. N-a prins-o nimeni, căci Spaima nu poate fi prinsă; a venit singură într-o noapte fără lună, făcându-şi oulcuşul în cuşca rămasă goală după ce un smintit exaltat ne-a omorât mândreţea de Hidră, dându-i să mŞn-nce Fructele Uitării. Îngrijitorul care a găsit dimineaţa locul Hidrei ocupat a înnebunit de groază şi de atunci Cea-Fără-De-Chip n-a mai fost deranjată, devenind cu vremea una dintre principalele atracţii ale menajeriei. N-aş şti să vă spun cum arată, fiindcă nu seamănă cu nimic, decât, poate, cu Neantul pe care îl simţim pândind în noi şi în afara noastră. În dreptul vizuinii ei, femeilor li se întâmplă adesea să leşine, iar bărbaţii cei mai curajoşi pălesc. Niciunul nu povesteşte vreodată ce a văzut înăuntru, pentru că fiecăruia i s-a năzărit altceva, reflectând de fapt propriile-i incertitudini. Doar maimuţa îi cunoaşte chipul adevărat, de aceea urlă atât de jalnic nopţile…

Doamnelor şi Domnilor, în faţa dumneavoastră se află în sfârşit Omul-Tigru. Expresia nobilă şi inteligentă a feţei sale vă va încânta în aceeaşi măsură ca salturile graţioase de felină pe care le face, în ciuda spaţiului strâmt al cuştii. Puteţi râde acum în voie de teama încercată lângă bârlogul Celei-Fără-De-Chip, iar dacă vă amuză, aveţi voie să aruncaţi cu ouă moi sau roşii putrede pe spinarea lui tărcată, fiind siguri că nu vă poate arăta colţii, mârâind sălbatic. Doar chipul lui omenesc devine ceva mai trist şi

îngândurat, dar nu vă lăsaţi impresionaţi: acesta e rolul care i s-a dat, să vă descreţească frunţile…

Apoi, bucuroşi, după o zi încărcată de atâtea senzaţii.

vă veţi îndrepta în grupuri mari sau miei spre linişte, vieţii de fiecare zi. Numai eu singur nu mă voi întoarce în pacea vreunui cămin. Degeaba mă izbesc cu fruntea de gratiile solide, până când sângele îmi năvăleşte pe nas şi pe gură. Pentru mine nu există scăpare. Flămând şi istovit mă ghemuiesc într-un cotlon, pe grămada de paie putrede, fără să mă ating de mâncare, de care mi-e silă Mâine voi pleca spre alt oraş împreună cu restul menajeriei. Mereu mai departe, purtându-mi, fără speranţă, du rerea şi chinul.

Pentru că eu sunt OMUL-TIGRU

Articol VI. Hardraad

Străbătut la răstimpuri de fulgerări verzi care sondau spaţiul în căutarea flotei Lluriene, întunericul nopţii cosmice căpăta o tentă lividă; aura transparentă, a cărei strălucire pălea treptat, se concentra asupra unui punct minuscul, ameninţător prin imobilitatea lui aparentă.

…Simultan cu aprinderea avertizoarelor Deltra se declanşa semnalul care chema echipajul la posturile de luptă: acut, depăşind aproape limita superioară audibilă, şuierul alternativ se insinua în creierele celor trei mii de oameni aflaţi la bord, avertizându-i obsedant despre iminenţa pericolului.

Înconjurat de rapidele escortoare, crucişătorul Hardraad aştepta neclintit apariţia inamicului. Cuirasatul Llurian se ivi brusc dintre tenebrele eterne: fortăreaţă cenuşie, gigantică, centru vital al unei impunătoare formaţii de distrugătoare spaţiale.

În segmentul de timp necesar stabilirii contactului vizual, comandorul Orm îşi simţi muşchii stomacului crispându-se. Aplecat peste ecranul locatorului – unde contururile navei duşmane, desprinse din neant, se dilatau monstruos – revăzu în minte, fiecare unitate a maşinii de luptă perfecte care era Hardraad, chipurile ascunse sub căştile cu vizoare paraflăcări ale soldaţilor părând aproape

inumane în lumina spectrală de la bordul navei. Pe puntea de comandă, muzica stranie, distorsionată, a mesajelor codificate, acoperea zgomotul motoarelor şi accentua impresia de irealitate a războiului.

Când cel dintâi fascicul emis dinspre cuirasatul duşman despică bezna, Dalecksurile de pe Hardraad îi răspunseră simultan, făcând pereţii metalici să vibreze. Un distrugător explodă, iar valul luminos, reflectat prin hublouri în compartimentele interioare, scăldă chipurile servanţilor încremeniţi la posturi. Datorită undei de şoc, două escortoare se balansară grotesc, abandonând vectorii poziţionali. Din corpul avariat al unui distrugător Llurian se desprinse un roi argintiu de „SKUA-fighters”, năpustindu-se în grup spre Hardraad. Au fost însă întâmpinate de tirul unor servanţi incredibil de calmi, zece SKUA fiind spulberate în tot atâtea secunde, mistuindu-se ca nişte licurici prinşi de flacără…

După o încleştare scurtă dar sălbatică, raportul de forţe înclină în favoarea Llurienilor, a căror escadră se regrupa pentru o nouă ofensivă. Când Hardraad rămase unica navă capabilă să riposteze, calea spre sistemul solar părea deschisă. Orm studie harta, acordându-şi răgazul necesar să accepte gândul acela nebunesc, reprezentând totuşi singura soluţie: cu o uşoară modificare a traiectoriei, nava putea pătrunde în centura de radiaţii a unei gigante roşii, aflate la câţiva parseci de zona operaţiunilor. Crucişătorul era conceput să reziste străpungerii frontului alcătuit din particule grele, dar efectele asupra echipajului puteau fi imprevizibile. În capcana stelară exista însă şansa dereglării sistemelor defensive ale distrugătoarelor spaţiale, navele duşmane devenind foarte vulnerabile tirului lansat de Hardraad, care se putea retrage din regiunea periculoasă, dacă intensitatea radiaţiilor depăşea pragul de toleranţă al organismului uman.

Pentru comandor, alegerea fusese deja făcută – o bătălie de care depindea viitorul speciei *trebuia* câştigată. Rămâneau însă, cele trei mii de vieţi, supunându-şi destinele voinţei sale şi Orm simţea că decizia trebuia să le

aparţină în egală măsură. Vestea se transmise prin difuzoarele navei, provocând rumoare sub carapacea blindată, răspunsul fiind o acceptare unanimă, fulgerătoare, de a nimici, chiar cu preţul propriei anulări. Reacţia nu pornise din ură – căci ura înseamnă cunoaştere, iar ei înfruntau un inamic pe care nu-l văzuseră niciodată – ci se datora disperării născute dintr-o situaţie fără ieşire. Mândria lor de profesionişti nu putea primi înfrângerea unei nave ca Hardraad, tradiţie şi mit pentru generaţiile antrenate la bord. Erau ultimul scut al planetei lor şi posibilitatea înfrângerii îi aducea la disperare. Iar la război, un om care şi-a pierdut speranţa este cel mai primejdios adversar. Pentru el nu mai există prudenţă, teamă, suferinţă, singura sa raţiune de a fi devenind dorinţa de a distruge…

Imediat ce operatorii programară noul curs, Orm se grăbi la generatorul anti-G. Dacă planul dădea greş, iar forţele Lluriene treceau neafectate prin centura de radiaţii a stelei, trebuia provocată o perturbare majoră în câmpul energetic, generatorul însuşi devenind nucleul exploziei care ar fi însemnat – odată cu sfârşitul crucişătorului – pulverizarea navelor urmăritoare.

Când se ridică din faţa terminalului unde înregistrase codul amorsării, comandorul avu un moment de slăbiciune fizică: dureri în ceafă, ameţeală, plus o acută senzaţie de vomă. Se clătină, cu genunchii îndoiţi sub o greutate imensă, pentru ca în secunda următoare corpul să nu-i mai cântărească aproape nimic. Obiectele din jur îi apăreau neclare, lipsite de consistenţă şi, într-un fel, neataşate persoanei sale. Întinse mâna spre uşă – încercând să-şi regăsească echilibrul – şi un fior îngheţat îl străbătu: pielea căpătase o nuanţă chihlimbarie, conturând vizibil reţeaua vaselor sanguine, iar când atinse suprafaţa metalică degetele pătrunseră adânc, fără să întâlnească vreun sprijin.

Întoarcerea crucişătorului Hardraad – pe ruta păstrată în memoria computerului – cu întreg echipajul mort şi comandorul dispărut, suscită reacţii contradictorii,

stârnind panică în rândul populaţiei civile, care se temea de o iminentă invazie Llurianã. Cum radarele nu semnalau apariţia flotei de ocupaţie, încordarea scăzu treptat, interesul focalizându-se asupra bizarului periplu al navei amiral. Ceea ce uluia – exceptând cauzele morţii fulgerătoare a celor trei mii de soldaţi – era absenţa comandorului Orm dintre ei. Straniu era şi modul în care calculatorul navei putuse lua singur decizia de revenire la bază, din moment ce la bord nu mai existau programatori.

Studierea înregistrărilor lăsa rezultatul bătăliei incert, orice informaţie încetând în clipa când nava intrase în centură. Deoarece un atac inamic reprezenta încă o posibilitate îngrijorătoare, numai reconstituirea complexului de factori sub a căror incidenţă se aflase Hardraad în secunda critică putea spulbera temerile tuturor. Echipajele refuzau însă hotărât să se îmbarce pe crucişător, alcătuirea unui grup de voluntari fiind o sarcină cel puţin dificilă. Singurul capabil să o îndeplinească s-a dovedit căpitanul Styrbjörn, pilot spaţial de excepţie, care îl secondase pe Orm în nenumărate zboruri, cunoştea bine nava şi, mai ales, psihologia oamenilor din trupele speciale. Acestea erau însă doar o parte dintre motivele pentru care acceptase misiunea. Pentru el, Necunoscutul însemna o sfidare adusă inteligenţei, iar primejdia îl exalta, fiindcă numai ea îi dădea posibilitatea de a-şi dovedi că era născut să o înfrunte.

…Hardraad ieşi din hiperspaţiu între coordonatele propuse, menţinându-şi cursul stabil, cu viteză moderată, spre scânteia pierdută în oceanul întunecat. Computerul întocmise un grafic de navigaţie ce păstra o distanţă prudentă, totuşi, cu cât se apropiau de stea, încordarea creştea vizibil. Styrbjörn sesiză modificarea stării de spirit a echipajului, nefirescul intervenit în relaţii, disimulat sub aparenta normaltate: gesturile aveau o notă forţată, iar mulţi îşi supravegheau atitudinile, ferindu-se parcă de pânda unui martor nevăzut. Căpitanul percepea şi el o prezenţă, dar nu i se părea deloc apăsătoare, ci familiară, ca reîntâlnirea cu un vechi prieten. De aceea nu tresări

când, în cabina de comandă, simţi deodată că *cineva* îl privea. Întorcând capul, întâlni ochii comandorului Orm, obosiţi, adânc înfundaţi în orbite, fixându-l cu o intensitate stranie. Styrbjörn recunoscu figura de corsar, crestată de zbârcituri, calmă şi aparent imobilă, schimbată totuşi de o cută nouă care-i brăzda obrajii. Orm făcu doi paşi în direcţia lui: mişcările îi erau lente, aluneca purtat de propriul spaţiu închis, supus legilor unui timp iluzoriu. Ajunsă în centrul cabinei, imaginea începu să pălească, apărând şi dispărând intermitent, devenind un contur tot mai nebulos, care se destrăma asemeni unei himere.

Cu micşorarea distanţei faţă de stea, materializările comandorului deveniră tot mai frecvente, avertizoarele semnalând o fluctuaţie a energiei generatoarelor navei, sub influenţa unui câmp de origine necunoscută. Echipajul constată primele devieri ale traiectoriei: puternica atracţie gravitaţională obliga la un anumit coridor spaţial – o curbă secantă centurii generate de giganta roşie – pe care crucişătorul se înscria irevocabil, repetând ruta fatală echipajului comandat de Orm. La intrarea în centură, un sunet ascuţit anunţă creşterea nepermisă a cantităţii de particule ce bombardau învelişul. Styrbjörn schiţă un gest spre costumul de protecţie, ezitând să-l îmbrace, cu gândul la soarta comandorului Orm, încolţit între flota Lluriană şi radiaţiile mortale ale stelei, obligat de scurgerea inexorabilă a secundelor să moară luptând sau distrugându-şi propria navă… Renunţând la echipamentul antiradiant, căpitanul porni spre incinta generatorului. Înăuntru, sclipirea portocalie a displayurilor răspândea o lumină crepusculară. Nu remarcă nimic deosebit, în afara luminescenţei slabe, generată de suprafeţele metalice, înceţoşate de uşoare emanaţii gazoase ce se prelingeau de-a lungul pereţilor. Când îşi înţelese greşeala era prea târziu: o slăbiciune subită îi încovoie trupul, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podeaua neagră de titan, cu senzaţia că se afundă în vidul nopţii cosmice…

Styrbjörn se trezi în cabina postului central, fără să-şi amintească cum ajunsese acolo. Din dreapta hubloului îl

privea Orm, cel real, nu doar imaginea sa. Comandorul supravieţuise datorită unei şanse extraordinare: accidentul l-a surprins lângă generator, izolat de radiaţiile cosmice. Câmpul energetic al gigantei roşii interacţionase cu ecranul de protecţie al dispozitivului anti-G, formând o trecere îngustă, o falie între două Universuri. Fenomenul care-l salvase – exilându-l însă în spaţiul altei dimensiuni – se dovedea reversibil.

Orm continua să-l privească tăcut, în vreme ce cutele din obraji i se adânceau; îi cerceta insistent mâinile şi Styrbjörn constată cu groază că venele i se conturau vizibil prin pielea care devenise transparentă. Îndoi braţul, pipăindu-şi umărul, dar degetele-i tremurătoare nu întâlniră nimic…

Articol VII. Noaptea Sanyasinilor

„Întunecând întunericul iată porţile luminii”.

Yosano Akiko – HAIKU

Ascuţit, strident – concentrând întreaga energie somatică într-un singur elan dominator – ţipătul păru să despice pereţii metalici. Lama de lumină viorie a sagarei ţâşni spre pieptul lui. Parând, fascicolul alb-ivoriu al armei sale îi frânse fulgerarea.

Destins, cu genunchii uşor îndoiţi, Sheerin reveni la o poziţie aparent relaxată. Celălalt nu se clintea. Chipul – mască imobilă – împietrise într-o determinare calmă. Nu-i putea ghici gândurile în mintea protejată de psihocâmpul inhibant. Ochii dilataţi oglindeau Kyi-ul său interior, anticipându-i mişcările perfect controlate.

Sheerin se concentré, repetând instinctiv cuvintele sacre: „Nicio şovăire, nicio clipă de reflecţie înaintea atacului. Inerţia provoacă rupturi în curgerea fluidului vital, voinţa e un obstacol”. Îşi îndreptă atenţia asupra propriei respiraţii. Simţi o uşoară contracţie în partea inferioară a abdomenului, acumularea energiilor subtile pregătind descătuşarea finală. Lovitura porni instantaneu, din ea însăşi – fără s-o fi gândit – dublată de strigătul sălbatic, venit din abisurile inconştientului. Ca într-o stază hipnotică, în care mişcările sunt derulate cu stranie

lentoare, văzu avântul secerat al adversarului, căderea înceată – aproape o plutire, sângele pătând veşmântul larg, de un alb imaculat… Cu mâinile încleştate încă pe minerul armei, Sheerin îngenunche lângă trupul împuţinat şi fragil al bătrânului Fără. Îi atinse fruntea. Contactul telepatic fu zguduitor, total, cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Pe măsură ce Kyi-ul cerebral îl părăsea, trăsăturile maestrului începeau să capete rigiditate şi un zâmbet transfigurat, împăcat cu sine, ilumina obrazul

Ăbârcit: în ultimele clipe, Fără îşi dorise cu fervoare revelaţia iniţiatică în moarte.

Pe Sheerin, înţelegerea aceasta din urmă îl duru. Copleşitor nu era sentimentul de milă sau regret, ci senzaţia organică de vid, ca şi cum, odată cu dispariţia mentorului spiritual, o parte esenţială a fiinţei sale fusese amputată.

Repetând gesturile unui ritual ancestral, desprinse de pe degetul bătrânului inelul ce purta semnul heraldic al castei veddalilor.

„Stadiul ultim al cuvântului este tăcerea. Adevăratul veddal va pieri de sabia discipolului, iar mentalele lor se vor contopi într-o singură entitate” – spunea Yasrada, arta de a vedea clar în propria natură. Învingându-l, Sheerin devenea Fără, aşa cum se identificase cu toţi cei ucişi înainte.

„Pentru ce trăieşti?” auzi întrebarea-gând a maestrului.

„Ca să aflu cine sunt”, răspunse, rememorând destinul stocastic al miilor de nenorociţi de la nivelele inferioare; duceau o existenţă de vierme, târându-se prin labirintul galeriilor, în aşteptarea ceasului când altarele se deschideau pentru a-i hrăni… De secole, prin jertfe şi retenţie, veddalii se ridicaseră deasupra celorlalţi. Cuceriseră pe rând zeci de nivele şi coridoare, tot mai sus pe spirala universului de metal.

Sheerin se răsuci brusc: în stânga, unde înainte nu era decât un perete neted, suprafaţa argintie ascundea o intrare. Fusese întotdeauna acolo, fără s-o observe.

Trebuia mai întâi ca ştiinţa nobilă a sanyasinilor, dezvăluită prin moartea bătrânului maestru, să treacă asupra sa.

Ogiva se deschise imediat, panoul rulând fără zgomot într-o parte. În spatele ei, Sheerin zări un alt coridor, identic cu cel din care venise.

„Unica raţiune este drumul, singurul om este veddalul”.

Drumul alb. Spirala – simbolul forţei potenţiale care generează cursul vieţii şi sursa energiei subtile a Kyi-u-lui – înseamnă nesfârşite coridoare, urcând mereu spre vârful universului. Fiecare generaţie cucerea unul din nivelele despărţite prin ogive ce se puteau deschide doar după reguli probabilistice stadiale, niciodată înţelese. Când sacrificiul maeştrilor veddali revela noi treceri, frontiera lumii cunoscute era împinsă mai departe; în spatele fiecărei uşi se afla un coridor, la fel cu cele dinainte, într-o monotonă succesiune. Pretutindeni înfăţişarea pereţilor era aceeaşi, astfel încât Sheerin nu avea cum să bănuiască în ce zonă a spiralei ajunsese.

La capătul drumului alb, în ultimul nivel, se afla o încăpere sferică, cu tavanul înlocuit printr-o cupolă transparentă; oferea o ieşire din spirală, având puncte de contact cu ceea ce era dincolo de experienţă. Lăcaşul înţelepţilor sanyasini.

Universul întreg, susţinea doctrina secretă a Yasradei, se afla în mişcare, suspendat deasupra unei prăpăstii negre, numite „spaţiu”.

„Mistuirea materiei în focul veşnic: sursa omnipotenţei absolute”.

Amintirea şocantă, terifiantă din trecutul speciei, despre care transele onirice aduceau vagi reminiscenţe, era „Noaptea” – tărâm al Iraţionalului, sfidând limite şi echilibru – unde singura lumină venea de la nişte sclipiri îndepărtate şi reci. Cuvintele legii erau venerate şi respectate mai presus de îndoială, dar cum putea exista un asemenea nonsens? Când în fiecare moment al existenţei eşti înconjurat de strălucirea albăstruie, emanată de substanţa pereţilor, noţiunea de „întuneric” devine ilogică.

Sheerin alungă gândul pângăritor. Mergea de multe zile, poate de săptămâni – aici noţiunea de timp nu avea importanţă – când instinctul îl avertiză de apropierea unei intrări. Trecerea nu era camuflată de aparenta continuitate, de unitatea monolitică a peretelui. Forma ogivală fusese înlocuită cu un heptaedru, o suprafaţă verzuie, străbătută de irizaţii, ce pulsa ritmic. Părea o structură vie, gelificată.

Apropiindu-se, Sheerin receptă o întreagă gamă de sentimente, canalizate spre zone diferite ale psihicului, într-o monodiere obsesivă. Efluviile pozitive ale fiinţei sale, în armonie cu entitatea universală, anulară sugestiile nefaste, convertindu-le în impulsuri moderatoare… îşi recunoscu silueta răsfrântă pe luciul încremenit al oglinzii-ecran. Umbra îi copia fidel mişcările, le descompunea în elemente sincronizate, atrăgându-l spre gura unui tunel nevăzut, de unde începe vidul, anihilarea voinţei. Imagini de coşmar, refulate de mecanismul lucidităţii, se tălăzuiau la graniţa conştientului. Instinctiv, veddalul îşi declanşă bioscutul protector, încercând să reducă impactul mediului asupra echilibrului său psihic. Creşterea tensiunii nervoase se materializă în cercul de fier care-i zdrobea tâmplele. Orbit, cu simţurile paralizate, prizonier în spaţiul incert al zonei de trecere, avu impresia puternică de anulare a personalităţii, de contopire cu o altă realitate, paralelă, în care ordinea firească a lucrurilor era răsturnată. Nu se mai împotrivi influenţei necunoscute, lăsându-se călăuzit prin labirintul de posibilităţi… Bezna. Noţiune arhaică, al cărei înţeles se pierduse, rămânând doar teama de întunericul îngheţat şi veşnic. Sheerin tresări, tulburat de viziune. Trezite din amorţeala minţii sale, engramele mentorilor ucişi, în faţa şirului nesfârşit de intrări, reînvdară cu dureroasă intensitate.

Încolţit, Sheerin se refugie în trecut, căutând să retrăiască amintirea primilor săi ani de viaţă. Refăcu etapele drumului prin lumea coridoarelor în spirală, singura pe care o cunoscuse. Aici, legile supravieţuirii speciei nu erau nici nedrepte, nici crude, ci fireşti, la fel ca

lumina albăstruie a pereţilor ce îl întâmpinase la naştere şi care îl va însoţi până în ultima clipă, când arma neştiutului său discipol îl va ajuta să încheie ciclul, deschizând o nouă poartă spre lăcaşul de taină al sanyasinilor. Cunoaşterea Yasradei şi credinţa în nobilul ţel – ce fuseseră de-a lungul veacurilor liantul castei – erau străine de riturile barbare ale paracivilizaţiei phralilor. Locuitorii nivelelor inferioare îi urau pe veddali, fără a îndrăzni să se revolte, căci se temeau de puterile telepatice ale maeştrilor, mai mult chiar decât de sagarele lor aducătoare de moarte.

Peste câteva generaţii, poate, un discipol al său va ajunge la limita finală a universului, în vârful spiralei metalice. Va deţine atunci cheia cunoaşterii absolute şi, odată cu el, toţi cei sacrificaţi drumului alb. Dar pântecul femeii veddale nu-l zămislise încă pe cel care-i va deveni ucigaş-discipol, şi nimeni nu trecuse prin două intrări în viaţă. Sheerin nu punea în cumpănă puterea atotcunoscătoare a Legii, însă ceea ce se petrecea acum cu el era dincolo de experienţă şi înţelegere.

Apăsarea nefirească din regiunea tâmplelor slăbi, obiectele din jur începând să-şi recapete treptat contururile. Coridorul dispăruse; se afla într-o cameră cu pereţi circulari şi tavanul boltit, în care plutea un abur dens… „Fuioare albe de ceaţă veghează de-a pururi somnul înţelepţilor”, îşi aminti Sheerin.

Profeţia se împlinise. Spirala universului se sfârşea aici, iar capătul drumului alb nu putea avea decât un singur nume: Lăcaşul Sanyasinilor.

„Nu te mira de lucrurile care sunt; fereşte-te de cele care vor veni”, sunase cândva sfatul bătrânului său maestru. Prezenţa atâtor ecrane-oglinzi era neliniştitoare, căci ele multiplicau şi dezvăluiau imaginea prinsă în clătinarea apelor întunecate.

Cu mâna încleştată pe minerul armei, Sheerin înaintă spre mijlocul încăperii: rămase în aşteptare, înconjurat de ceaţa albă ce se risipea încet. Atunci auzi Vocea, la început ca un murmur difuz; ascultă cuvintele şi nu i se păru ciudat că le înţelege. Îi cerea să nu se teamă, când, brusc,

un hohot de râs răsună sub bolta înaltă. Teamă? Timp de douăzeci de ani Fără îl învăţase legile şi măiestria luptei cu sagara, dar niciodată teama.

Sheerin fu totuşi impresionat de mozaicul sclipitor, în continuă mişcare, al ochilor fără de număr care întreţineau – i se spuse – unităţile de sintetizare a hranei, ceea ce phralii numiseră „altare”. Alcătuirea fără trup din spatele oglinzilor făcea posibilă viaţa în universul de metal. Urmărindu-i indicaţiile, Sheerin ajunse într-o zonă de nişe încastrate în perete, unde se odihneau stăpânii maşinii.

Îl surprinse tinereţea paradoxală a înţelepţilor, înrobiţi unui somn fără de sfârşit în raclele lor translucide. Aveau feţe destinse, pe care gheaţa se depusese într-un strat subţire şi păreau cufundaţi în vise de la începutul lumii.

Sanyasinul din a cincea raclă semăna atât de mult cu el, încât, pentru o clipă, Sheerin se simţi captiv în îmbrăţişarea de cremene a timpului. Ca într-o mângâiere, îşi trecu palmele fierbinţi deasupra licărului aproape stins al senzorilor de cristal, însufleţindu-i. Privirile îi zăboviră îndelung pe masca imobilă ce-i împrumutase trăsăturile, în vreme ce mintea lui răscolea neantul din spatele frunţii nefiresc de albe a celui adormit. Curând, începu să discearnă un ritm alfa foarte slab; i se păru că surprinde o uşoară tresărire a pleoapelor, apoi o mişcare a buzelor statuii albe.

…Emisfera translucidă coborî într-o alunecare silenţioasă; un declic anunţă etanşeizarea cilindrului. Sunetul alarmei se auzea înfundat, ca printr-un zid căptuşit cu vată. Lui Egdon auzi şuieratul gazului pătrunzând înăuntru, când primele semne de toropeală îi îngreunară mişcările. Mai avea câteva secunde de luciditate. Cu gândul la ceilalţi, aflaţi probabil deja în stare de anabioză, apăsă pe butonul roşu şi se cufundă într-un somn de milenii – durata călătoriei spre planeta destinaţie – fără să bănuiască decizia eronată a computerului care blocase toate căile de acces între compartimentele navei. Trei sute de oameni, izolaţi la nivelele inferioare, n-au mai

ajuns la blocurile crionice…

Desprins din transa onirică, Sheerin reveni cu greu la realitate. Ascultă pulsul timpului, reintegrându-şi percepţiile în prezent: o primejdie fizică, imediată, îl ameninţa.

Senzaţia de frig era înşelătoare, se datora anormalei obscurităţi. Intensitatea luminii scăzuse sub limita suportabilă, iar Vocea modula cuvinte de neînţeles. Un sunet aspru, de suprafeţe în frecare, venea de sus, unde coji metalice dezveleau ca pe un fruct cristalul cupolei.

Din abisul de dincolo, întunericul cosmio îl copleşi pe Sheerin, anulând orice punct de referinţă. Ideea de nemărginire, de spaţiu imens şi gol, se asocia cu imaginea paroxistică a coşmarurilor. Ceea ce simţea, paralizat de amintirea primordială a nopţii, era teroarea, dar şi bucuria ameţitoare a reîntâlnirii cu cerul.

Se sufoca, o greutate imensă îi apăsa pieptul. Acelaşi lucru se petrecea cu toţi, realiză, uitând pentru o clipă durerea. Ascunse în masivitatea pereţilor hublourile îşi lepădau învelişul, îngăduind privirilor să pătrundă în noapte.

„Noaptea Sanyasinilor”, tresări Sheerin. Potrivit Yasradei ea însemna distrugerea a tot ce era viu.

Locuitorii nivelelor inferioare alergau înnebuniţi, strivindu-i sub tălpi pe cei căzuţi. Sheerin îşi închipui sclipirea dementă din ochii injectaţi ai phralilor şi privirile detaşate, luminate de înţelegere, cu care maeştrii veddali acceptau sfârşitul… în câteva minute nu va rămâne nimeni cu mintea întreagă, căci psihicul lor limitat nu putea cuprinde măreţia lumii în care se născuseră. Universul de coridoare era doar un grăunte în acest teribil şi sublim infinit. Pentru a înţelege asta le-ar fi trebuit alte sisteme de gândire sau o catastrofă care să zdruncine temeliile civilizaţiei. Calea spre adevăr ducea la moarte? Atunci legea care îngăduia aceasta era o lege strâmbă.

După ce oamenii vor dispărea, universul de metal îşi va continua netulburat călătoria spre o destinaţie necunoscută. Forţele Nopţii erau oarbe – nici binevoitoare,

nici malefice: indiferente. Dar Vocea, eleaţie artificială, n-avea dreptul să decidă. Conştiinţa începuse să i se întunece, când întrevăzu soluţia: putea încerca să canalizeze energia psihică, eliberată de mulţimea creierelor detracate, într-o zonă foarte restrânsă, modificând curbura timpului.

Sheerin inspiră adânc şi începu să se concentreze eu disperare, cum n-o mai făcuse vreodată…

Ascuţit, strident – adunând întreaga energie somatică într-un singur elan dominator – ţipătul păru să despice pereţii metalici. Lama de lumină viorie a sagarei ţâşni spre pieptul lui, străpungându-l.

Murind, Sheerin păstră imaginea lui Fără aplecat asupra sa – ţinând încă ridicată arma cu care lovise – ochii maestrului fiind dilataţi într-o nesfârşită mirare.

Articol VIII. Vânătorul de freli

Cu un gest reflex, Thorn verifică hadra, punând-o în teaca de piele. Lovit în plin zbor, frelul zăcea pe ierburile îngălbenite de suflarea toamnei, trupul său gol şi foarte alb oferind imaginea vulnerabilei neputinţe. Servindu-se de vârful metalizat al cizmei, îl întoarse cu faţa în sus, atent să nu-i atingă aripile membranoase, cu nervurile fine zdrobite. Îi dădu la o parte părul încâlcit, descoperind chipul unui tânăr cu trăsăturile crispate în strigătul deznădăjduit dinaintea căderii: larg deschişi, ochii de un violet intens, aproape negru, aţinteau cerul spre care dorise să se înalţe.

După ce aşeză emiţătorul pe pieptul frelului, lângă floarea roşie a rănii, Thorn se retrase, lăsând restul pe seama Deratului. Echipa de intervenţie aştepta întotdeauna ca temutul Vânător să se îndepărteze suficient, căci nimeni nu dorea să-i întâlnească privirea îngheţată, ori să admire iuţeala cu care mânuia hadra.

Vânătorii de freli reprezentau o categorie privilegiată printre locuitorii Ortisului – ale căror atribuţii în cadrul societăţii se stabileau cu precizie. Paşii le răsunau solitari pe străzile metropolei, însoţiţi doar de faima lor sumbră. Cei asemenea lui Thorn îndeplineau un rol vital pentru

comunitate, împiedicând numărul frelilor – crescut îngrijorător în ultima vreme – să depăşească o anumită limită. Sănătatea morală a cetăţenilor nu trebuia tulburată de cazurile unor indivizi ce refuzau cu obstinaţie să se integreze organizării destinelor pe nivele de eficienţă, într-un sistem care, în ansamblul său, părea ideal. Primele simptome ale acestei maladii ciudate – numită „nostalgia zborului” – fiind greu definibile, boala rămânea ascunsă, cel atins de morb continuând să se comporte o vreme ca un cetăţean obişnuit, pierdut în anonimatul mulţimii. Formele de manifestare erau diferite de la un caz la altul, însă toate victimele contaminării dovedeau un inexplicabil instinct de izolare şi neîncredere în perfecţiunea societăţii, culminând cu o dorinţă anormală de a se individualiza… Încercau inutil să scape controalelor, fiind lesne reperaţi după culoarea violetă a ochilor – element ce trăda ultima fază a bolii.

Traiectoriile dezordonate şi aparent întâmplătoare alese de aceia pe care îi pândea veghea inflexibilă a Vânătorilor convergeau printr-o stranie coincidenţă spre o anumită zonă din centrul metropolei: Parcul. Abandonat dezlănţuirii de vitalitate a naturii, care îl transformase într-o pădure sălbatică şi de nepătruns, acesta devenise ţinta unei migraţii masive şi periodice a frelilor. Cei mai experimentaţi Vânători, trimişi în căutarea fugarilor, intrau în adâncul întunecos al Parcului şi dispăreau fără urmă. Nimeni nu ştia ce se petrecea sub frunzişul de un verde apăsător şi în spatele aburilor vâscoşi cu miros de humus. Lumini stranii, strălucind efemer, se aprindeau în fiecare seară pe cer, deasupra pădurii, oferind un spectacol în acelaşi timp feeric şi ameninţător.

Zvonul despre o armă secretă îndreptată împotriva Ortisului neliniştea spiritele, autorităţile găsindu-se dezarmate în faţa Inexplicabilului. Campania de exterminare a rebelilor crease atunci invincibile maşini de luptă: Vânătorii de freli.

Intrând în Parc, Thorn privise pentru ultima oară enigmaticele lumini de pe cerul nopţii. Tăcută şi

misterioasă, pădurea îl înconjura cu atâta încremenire, de parcă însuşi mecanismul inexorabil al Timpului şi-ar fi încetinit ritmul. În catedrala verde nu existau drumuri, nici măcar poteci, iar atmosfera sufocantă era impregnată cu miresmele tari şi ameţitoare ale unor arbori exotici. Frelii rămâneau nevăzuţi – deşi le simţea prezenţa în fiecare clătinare a frunzişului, în suspinul molatic al vântului rămas captiv între masivele trunchiuri – mediul complice al pădurii transformând victimele inofensive în duşmani redutabili.

…Departe de geometriile sterile ale construcţiilor şi de grandoarea fadă a monumentelor închinate eficienţei, menirea de *oraş-total* a metropolei îşi pierdea sensul. Puterea dominatoare a Ortisului asupra oazei verzi slăbise, aceasta devenind refugiul celor care evadau din limitele normalităţii. Frelii nu acceptau să-şi integreze vieţile lor neînsemnate fluxului citadin, susţinând că orice model desăvârşit conţine germenii propriei sale distrugeri…

Thorn îşi întrerupse cursul nefiresc al gândurilor, încercând să se concentreze asupra datoriei sale. Mai mult decât reminiscenţele trecutului, îl chinuia senzaţia incertă, asemănătoare unei căderi în gol, cuprinzându-l de îndată ce se abandona pentru câteva clipe somnului. Vânătorul pe care nimic nu-l înspăimântase până acum, începea să se teamă de coşmarul devenit obsedant: prins într-o crisalidă gelificată, se zbătea disperat, încercând să scape de materia vâscoasă şi înăbuşitoare…

Săptămâni întregi cutreierase în zadar pădurea, găsind numai urme vechi ale trecerii frelilor, până când, într-o noapte, observă lucirea tainică a unui foc. Atent, cu mâna încleştată pe armă, se apropie la adăpostul întunericului; trupul i se încordă până la ultimele fibre şi Thorn ţâşni fulgerător în faţa victimelor sale.

Strigătul de atac al Vânătorilor îi muri însă pe buze, căci nicio tresărire pe chipurile destinse, luminate de reflexele flăcărilor, nu arăta că recunoscuseră, sub înfăţişarea lui, Prigonitorul. Bărbaţii şi femeile îşi ridicară spre el ochii de un violet intens, fosforescent, ignorând

ameninţarea hadrei. Descumpănit de privirile ce îl fixau fără teamă sau curiozitate, Thorn desluşi în expresia lor doar infinită înţelegere şi milă; şocul îi zgudui raţionamentele care-i ordonaseră până atunci gândirea, împiedicându-l să acţioneze. Neîncrezător, gata să se folosească de armă, se retrase încet în spatele desişurilor sălbatice care înconjurau luminişul ca o reţea gigantică.

Pentru Vânător, frelii reprezentaseră doar ţinte uşor de reperat pe cerul albastru, zburând întotdeauna mai jos de urzeala diafană a norilor. Îi vedea pentru prima dată ca entităţi separate, fără să le cunoască însă năzuinţa spre ţelul comun, care îi transformase în fiinţe implicate procesului miraculos al devenirii. Folosindu-şi cu dezinvoltură aripile renunţaseră la veşminte şi locuinţe, considerându-le atribute inutile sau convenţionale. Apoi, fuga de uniformitatea sufocantă a oraşului îi reunise în Parc…

Thorn urmărea comportamentul grupului cu atenţie suspicioasă, dar, după un timp, îl cuprinse o irezistibilă toropeală, ca şi cum oboseala lungilor marşuri s-ar fi acumulat în organismul său, declanşând nevoia imperioasă de somn. Rămase totuşi de veghe lângă frelii ce dormeau liniştiţi, visându-şi aripile. Privind trupurile cufundate în somn lângă cenuşa focului, Thorn se simţea cuprins de îndoială: ameninţarea nevăzută ce plutea deasupra Ortisului nu putea să vină din partea acestor fiinţe suferind de nostalgia zborului, ci de undeva din interiorul sistemului, a cărui organizare le depăşea capacitatea de înţelegere.

Săptămânile următoare, Thorn rămase în apropierea taberei. Neîncrederea îi dispărea treptat în faţa atitudinii tolerante a frelilor, deşi acceptarea prin care aceştia răspundeau rezervei sale îl nedumerea profund. Însoţindu-le peregrinările zilnice în căutarea hranei, descoperi în apropiere un alt grup de freli şi, într-o poiană înconjurată de labirintul bolţilor verzi, asistă la tulburătorul spectacol al zecilor de aripi învolburând aerul deasupra copacilor.

Zburau foarte jos, atingând uneori coroanele

foşnitoare. Trupuri sculpturale se desprindeau de sol, aparent fără efort, avântându-se într-o ascensiune rapidă, urmată de câteva momente de planare maiestuoasă. Neaşteptatul spectacol stârni în Thorn ceva nedefinit, ca o durere fizică. Supunându-se unui instinct arhaic – asemănător cu nevoia de spaţii nemărginite a larvei închise în roca străveche – îşi scoase uniforma şi rămase tremurând de surescitare în lumina blândă a dimineţii. A fost de ajuns să-şi întindă aripile nevolnice – într-o încercare stângace de a scăpa din strânsoarea gravitaţiei – pentru ca impulsul subit şi irezistibil să dispară; acea clipă insignifiantă purta însă în ea germenii veşniciei.

*

Plutind cu aripile larg desfăcute, Thorn devenea un sinaplu atom, dizolvat în oceanul văzduhului. Nemărginirea de azur îl integra, dându-i o senzaţie deplină, de fiinţă solară şi eternă. Acolo sus, imaginile dobândeau o grandoare impresionantă. Înconjurat de cealaltă junglă – a cupolelor metalice – Parcul rămânea ultimul refugiu al vegetaţiei, distrusă pe restul planetei. Thorn rezistă însă tentaţiei de a se ridica la acea înălţime ameţitoare unde, printr-un fenomen inexplicabil, atmosfera nu se raréfia, ci devenea mai bogată în oxigen, fiecare bătaie de aripi transformându-se într-o adevărată beţie a simţurilor.

…Oraşul trebuia să se sfârşească undeva, credeau frelii, avântându-se spre cer: poate într-o zi, unul din ei va vedea tărâmurile necunoscute de la graniţa Ortisului. Thorn ştia că ar fi inutil să caute munţi sau podişuri dincolo de negura zării, căci toate acestea dispăruseră de mult din peisajul planetei, înglobate imperiului arid al ordinii…

Coborând în poiana unde frelii veneau să deprindă miracolul zborului, nu găsi pe nimeni. La ceasul când văzduhul se umplea de chemări armonioase, iar freamătul aripilor nerăbdătoare ispitea zarea, totul devenise pustiu, încremenit în tăcerea gravă a începutului de lume. Iarba fusese strivită sub tălpile cizmelor metalizate şi arsă de

văpaia nimicitoarelor helosuri. Pe alocuri, trunchiurile arborilor doborâţi de vehiculele Derat-ului stăteau mărturie sălbaticei vânători.

Zgomotul îndepărtat al unor motoare îl trezi din contemplarea priveliştii dezolante; cuprins de panică, o luă la fugă printre copaci. Ghimpii tufişurilor îi zgâriau aripile, dar nu îndrăzni să încetinească goana înainte de a parcurge o distanţă care să îi dea sentimentul unei relative siguranţe. Călăuzindu-se după semnele ce jalonau potecile nevăzute ale frelilor, ajunse curând la tabăra din mijlocul Parcului, unde se aşeză istovit pe una dintre pietrele netede, dispuse circular în jurul vetrei de cenuşă.

Frelii scăpaţi din capcana Vânătorilor se întorceau pe rând, cu paşi şovăielnici; pe feţele prelungi şi triste, de îngeri căzuţi, suflarea otrăvită a nefiinţei întuneca strălucirea ochilor violeţi. Când se adunară tăcuţi în jurul focului, mulţimea pietrelor rămase neocupate dovedea proporţiile măcelului… Nici măcar exploziile de pe cerul senin – producându-se în acea noapte cu o frecvenţă neobişnuită – nu reuşeau să-i scoată din apatia în care alunecaseră ca într-o transă. Din locul unde se aflau nu se vedea decât reflexia fulgerelor îndepărtate, argintind coroanele copacilor şi scăldând chipurile în lumina spectrală. De la venirea sa printre freli, Thorn nu aflase nimic despre cauzele straniului fenomen…

La început erau mulţi cei care se adunau serile lângă dogoarea prietenoasă a focului. În zori, plecau spre poiana unde învăţau meşteşugul uitat al zborului, pădurea întreagă fremătând de zvonul nerăbdării lor. Cu trecerea vremii, cercul de piatră ajunsese să reunească doar o mână de refugiaţi din Ortis, ceilalţi căzuseră victime Vânătorilor sau dispăruseră spre o destinaţie doar de ei ştiută; noii veniţi ocoleau poiana, alegând zone mai puţin primejdioase ale Parcului.

…În viaţa fiecărui frei intervenea un moment de răscruce: mai devreme sau mai târziu, părăsea Ortisul în căutarea singurului adevăr durabil şi vital: Zborul. Nu cunoştea clipa în care va porni pe drumul fără întoarcere,

nici nu-şi alegea mijloacele sau calea; nevoia de spaţii vaste ţâşnea din spiritul său pe neaşteptate, rupând orice legătură cu trecutul…

Noaptea aceea, Thorn retrăi – mai intens ca oricând – coşmarul crisalidei-închisoare. Era sfâşiat între o aprigă nevoie de albastru şi neputinţa fragilelor sale aripi, nepregătite încă pentru aventura înălţimilor. Desprinzându-se din învelişul gelatinos, plămada materială a trupului său căpăta formă şi identitate, întruchipând o făptură menită să cutreiere nemărginirea.

În zori, când sfera de foc a soarelui se ivea pe cerul senin, trosnetul unei crengi uscate, urmat de foşnetul arbuştilor, l-au trezit pe Thorn din somnul bântuit de viziuni tulburătoare. Lumina dimineţii alungase neliniştea nocturnă, destrămând atemporalitatea visului. Vechiul instinct de Vânător îl îndemnă să urmărească paşii celui care se furişa în afara taberei. Frelul cunoştea bine potecile ascunse ce împânzeau, asemeni unui labirint, adâncul pădurii: erau întortocheate şi presărate cu perfide capcane, pe care Thorn le ocolea cu greutate, străduindu-se să nu piardă vreo clipă din vedere silueta înaripată.

Ajungând în poiana tăinuită de zidul vegetal, frelul se culcă pe covorul verde, îngropându-şi faţa în ierburi şi culegând pe buze răcoarea boabelor de rouă. Brusc, se arcui într-o poziţie curioasă, cu spatele curbat şi genunchii strânşi. Rămase astfel – aripile învelindu-l ca într-o crisalidă – până la apusul soarelui, când primele tresăriri ale muşchilor prevestiră ieşirea din letargie.

Din ascunzişul său, Thorn observă surprins că aripile frelului căpătaseră o amplitudine puţin obişnuită, în timp ce chipul avea imobilitatea unei măşti de ceară. Îl văzu pregătit pentru zbor, alergând în salturi mari şi înălţându-se spre cerul incendiat de crepuscul, dar aşteptă până când celălalt depăşi linia copacilor, pentru a se înălţa la rându-i în văzduh.

…Deasupra orizontului, imensa pleoapă a cerului lăsa întredeschisă o poartă spre alte dimensiuni. Zburau spre tăriile până acum neatinse, stăpâni necontestaţi ai

oceanului aerian. Încercând un sentiment unic, Thorn se lăsă purtat de extazul unor senzaţii sublime.

Frelul zbura fără să privească înapoi, urmându-şi drumul spre ţelul său necunoscut. După câteva ore în care nu slăbise ritmul diabolic al ascensiunii, Thorn începea să obosească, fiecare mişcare provocându-i o durere chinuitoare. Umbra celui din faţă profila un contur mobil pe fundalul întunecat al bolţii, unde o nebuloasă spirală îşi risipise pulberea aurie. Lumina stelelor suferea un straniu fenomen de refracţie, ca şi cum ar fi străbătut un mediu artificial, interpus în calea mesajului venit din cosmos. Thorn nu avu când să-şi verifice observaţia, căci o explozie puternică îl orbi, unda de şoc răsucindu-l cu violenţă într-un vârtej ameţitor. Mintea i se golise de orice gând, păstrând o singură imagine halucinantă: trupul frelului, izbindu-se de o barieră invizibilă şi dezintegrându-se instantaneu. Cu preţul unui efort suprem îşi echilibră căderea, aripile sale, rănite de ploaia incandescentă, rezistând cu greu picajului vertiginos în care intrase.

*

Începând cu acea noapte, o nouă legendă, născută pe teritoriul interzis al Parcului, se răspândea cu o iuţeală de necrezut în rândurile cetăţenilor anonimi din Ortis. Urmându-şi destinul singuratic, fostul Vânător străbătea neobosit pădurea, în căutarea frelilor din taberele răzleţite, cărora le împărtăşea incredibila lui experienţă. Aripile nu-i mai puteau sluji la zbor, iar trupul său purta urmele unor arsuri groaznice. Frelii credeau în adevărul vorbelor celui care fusese dincolo de hotarul norilor, în locuri de unde nu se întorcea niciunul dintre cei atraşi de înălţimi. Spunea că exploziile care pătau cerul erau rugurile aprinse ale trupurilor ce piereau lovindu-se de cupola magnetică. Zborul însemna sinucidere lentă dar sigură pentru freli, înfrânţi de acest obstacol material ivit în calea dorinţei lor ancestrale de libertate. Pentru a supravieţui, trebuia distrus chiar simbolul Ortisului: imensa cupolă ce transforma *oraşul-total* într-o seră.

…Şi totuşi, privind uneori cerul nopţii, care încetase

de mult să mai fie luminat de fulgere argintii, Thorn se gândea la magnifica senzaţie a zborului, dorind ca frelii să se poată înălţa cândva din nou.

Dincolo de cupolă.

Articol IX. Jucăria

Se simţea străin. Un intrus în ambianţa luxoasă, menită să epateze, mai ales pe cineva abia întors din marele război galactic şi deprins cu austeritatea bazelor sau navelor spaţiale, unde, în locul principiilor estetice domnea ca singură lege Eficienţa. Strălucirea splendidului candelabru şi jocul policrom al geometriilor mobilierului, contrastând cu insolitul hologramelor, nu reuşeau să-i dea senzaţia intimităţii unui cămin, ci a unui ansamblu lipsit de armonie, în ciuda pieselor valoroase care îl compuneau…

— Uită-te, Donna, la mutra paşnică şi plină de modestie a frăţiorului meu; nici n-ai bănui că este faimosul Ken Moran, commodorul diviziei „Adhara”, omul care a cucerit Rangonul, într-un cuvânt, un erou!

Emfaza lui Alee Moran trăda mândria amatorului de rarităţi, a cărui ultimă achiziţie se întâmpla să facă parte din familie. De altfel, soţia sa reprezenta mărturia vie şi fermecătoare a nevinovatei pasiuni de colecţionar: purtând cu distincţie o ruchie vaporoasă de seară, care îi scotea în evidenţă trupul statuar, Donna Moran era femeia superbă, invidiată de toată înalta societate alcoriană pentru frumuseţea şi eleganţa ei. Pe chipul cu trăsături de o rară perfecţiune, încadrat de buclele blonde, ochii îi rămâneau însă la fel de reci ca şi zâmbetul de circumstanţă adresat la răstimpuri oaspetelui. Ascunzându-şi cu graţie micile laşităţi în spatele convenţiilor sociale, ce ofereau confort şi securitate, Donna renunţase de mult la visurile adolescenţei, preferând siguranţa oferită de un soţ cu cincisprezece ani mai în vârstă, dar pe cale de a deveni principalul acţionar al tuturor companiilor comerciale alcoriene… Nu înţelegea de ce, însă tânărul palid, cu priviri tăioase, îi displăcuse din momentul în care l-a văzut apărând pe neaşteptate în pragul vilei, îmbrăcat într-o simplă uniformă de campanie. Dacă nu sosea tocmai atunci

Alee, i-ar fi trântit uşa în faţă, căci prezenţa acelui necunoscut o intimida, de parcă fostul război nic ar fi adus în casa lor, din îndepărtatele genuni cosmice, neliniştea dinaintea fiecărei încleştări.

— …Cum îţi spuneam, planeta – o bijuterie a lumii minerale şi un adevărat paradis al naturii virgine – a fost descoperită din întâmplare, unde crezi? Chiar la marginea sistemului pentru care aţi dat bătălia aceea grandioasă. Ultima ta luptă…

Volubil şi plin de sine, Alee monologase tot timpul mesei, simţindu-se excelent în rolul amfitrionului agreabil, îi plăcea să-şi creeze în societate reputaţia unui interlocutor amabil, spiritual, amator de artă şi curiozităţi, dar nu reuşea să facă uitată faima omului de afaceri a cărui rapacitate devenise proverbială. Acum însă îşi ascundea sub tonul prietenos o veche nemulţumire, amplificată de trecerea anilor. Poate din cauza diferenţei mari de vârstă dintre ei, nu izbutise niciodată să-l înţeleagă pe Ken şi nu aprobase şirul neîntrerupt de acţiuni nesăbuite ce raarcaseră viaţa mezinului, culminând cu înrolarea fără acordul familiei, care l-ar fi dorit dedicat bătăliei mai promiţătoare a comerţului. Iar astăzi, când nebunia născută dintr-un spirit de frondă se dovedise profitabilă, commodorul Ken Moran refuza să primească ceea ce i se cuvenea. „Nimic nu este prea bun pentru vitejii noştri combatanţi, întorşi victorioşi din război”, era deviza zilei. Dar omul acela ciudat – ce nu-şi găsea locul în lumea pentru care luptase, rătăcind fără ţel printre semenii săi şi dovedind o apatie inexplicabilă – nu părea să dorească ceva. De când se aflau împreună, n-a surprins vreo sclipire de interes în ochii lui cenuşii, care învăluiau totul, oameni şi lucruri, într-o privire somnolentă, filtrată printre gene. Dincolo de aparenta pasivitate şi oboseală a fratelui său, Alee surprindea uneori gesturi fulgerătoare, trădând reflexele de luptător, însă, ceea ce îl deranja cel mai mult – deşi n-ar fi recunoscut-o – era neliniştea care îl cuprindea urmărindu-i mersul rapid, cu paşi de fiară la pândă, gata oricând de salt.

— Vezi, Ken, continuă Alec Moran pe un ton schimbat, băieţii tăi s-au distrat îndeajuns aprinzând focuri de artificii din fortăreţele lor zburătoare. E rândul nostru, al oamenilor de afaceri, să fructificăm ce-aţi câştigat. Ştii doar ce concurenţă acerbă a declanşat pe piaţa galactică epuizarea resurselor din zonele controlate de Confederaţie. Era normal ca, după câştigarea războiului, lupta între Companii să se dea pentru sistemele bogate în metale grele. Pe Sharon, planeta de care ţi-am vorbit, nu s-au găsit însă zăcăminte importante şi, cum nimeni nu dorea să facă o investiţie atât de puţin profitabilă, n-am întâmpinat dificultăţi la obţinerea dreptul de exploatare. Dar preţul a fost imens şi pe oricare altul tranzacţia l-ar fi dus la faliment, căci planeta este total secătuită de resurse minerale şi energetice. În schimb, are suprafaţa acoperită de o junglă imensă, colcăind de viaţă; privind fotografiile nenumăratelor specii de animale inofensive care mişună în voie printre trunchiurile arborilor, mi-a venit ideea unei formidabile campanii publicitare: „Civilizaţia noastră, plictisită de atâtea opere de artă şi miracole tehnice, simte lipsa fluidului revitalizant care să o poarte în universul generator de energii creatoare al copilăriei”. Altfel spus, societatea alcoriană are nevoie de... jucării. Iar pe Sharon se află, gata fabricate, milioane de jucării biologice, care nu aşteaptă decât să fie prinse, împachetate şi livrate. Planul era genial de simplu, necesitând investiţii minime şi promiţând câştiguri fabuloase, dar surpriza a intervenit ceva mai târziu, când, în pădurile binecuvântatei oaze verzi, am descoperit Jucăria perfectă a tuturor timpurilor.

În vreme ce rostea ultimele cuvinte, în cameră s-a ivit minitransportorul telecomandat, pe a cărui platformă se afla un cub de sticlă cu pereţii opacizaţi, prevăzuţi ou absorbante de aer camuflate într-o bandă decorativă, sinusoidală. După ce cutia a fost depusă lângă masă, Alee s-a ridicat încet, savurând efectul produs şi, cu un gest teatral, a glisat unul dintre pereţi:

— Iată şi Jucăria!

— Alee!

Cu un ţipăt de uimire, Donna a sărit în picioare, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Până şi Ken a fost surprins văzând făptura care, la semnul poruncitor al lui Alee, a păşit supusă afară, oprindu-se înaintea lor, scăldată în lumina puternică a candelabrului. Revenindu-şi din primul moment de stupoare, Donna s-a apropiat şovăielnică, oscilând între teamă şi curiozitate, în timp ce Alee, mulţumit de reacţia ei, zâmbea superior. Ken a rămas însă pe loc, privind fără prea mult interes descoperirea fratelui său. Acesta nu observase tresărirea commodorului, după cum nu-i vedea nici mâinile încleştate pe braţele fotoliului, gata să le sfarme.

„Jucăria" era o fiinţă umană, al cărei unic veşmânt consta din părul argintiu, căzându-i pe umeri într-o ploaie de cârlionţi rebeli. La început, Ken a crezut că avea în faţă o fetiţă, căci statura mică şi silueta subţire păreau ale unei adolescente, impresia fiind accentuată de contrastul cu înălţimea şi formele sculpturale ale Donnei. Dar, uitându-se mai atent, a văzut că trăsăturile feţei, deşi delicate, erau prea mature pentru a fi ale unui copil, iar mugurii sânilor se ridicau sfidători, trădând femeia. Cum stătea nemişcată – ochii ei de un albastru metalic rămânând imobili şi impenetrabili ca oglinzile apelor adânci – trupul zvelt, cu pielea albă şi lucioasă, reflecta lumina asemeni suprafeţei şlefuite a unei statui.

— Seamănă uimitor cu noi! exclamă Donna.

Naivitatea soţiei sale l-a făcut pe Alee să zâmbească condescendent.

— Poate nu vă vine să credeţi, însă fiinţele acestea, pe care natura generoasă de pe Sharon le-a înzestrat cu o înfăţişare atât de estetic umană, n-au dovedit – în ciuda testelor noastre minuţioase – nici cel mai mic semn de inteligenţă: vieţuiesc în turme, nu au unelte, limbaj, iar unele simţuri le sunt total atrofiate. Mă veţi întreba de ce le-am ales totuşi să întruchipeze jucăriile viitorului? Ei bine, pentru că perfecta lor docilitate este dublată de un spirit de imitaţie de-a dreptul fantastic. Priviţi!

A luat de pe masă o cupă, sorbind din vinul rece, apoi

a pus-o la loc şi, într-adevăr, ascultătoare, Jucăria i-a repetat întocmai gesturile, ducând la buze licoarea chihlimbarie, fără să bea însă.

— Nu-ţi place? râse încântat Alee, aruncând în cupa pe care sharoniana o ţinea în căuşul palmelor, o mică sferă transparentă.

Instantaneu, o reacţie efervescentă a evaporat lichidul: spirala de abur s-a ridicat dinăuntrul vasului, unduindu-se ca un şarpe verde spre tavan şi răspândind în aer un parfum pătrunzător. Lui Ken i s-a părut că simte deodată zeci de mirosuri ameţitoare, combinându-se în game infinite, de la briza sărată a oceanului, până la izul intens de plante şi animale al junglei. Percepea întreg acest amalgam fără a pierde vreo nuanţă, ca şi cum simţul său olfactiv, până atunci adormit, se trezise, recunoscând miresmele subtile ale apei, focului sau pietrei şi ale tuturor lucrurilor sau fiinţelor care puteau exista.

— Este efectul răşinii extrase dintr-un arbore de pe Sharon, explică Alee, spulberând atmosfera stranie ce se instalase în cameră. O mostră din seria descoperirilor senzaţionale pe care le voi prezenta la expoziţia ce se va deschide peste două săptămâni în pavilionul din centrul oraşului. Inaugurarea va coincide cu dezvelirea celor două obeliscuri ridicate în cinstea victoriei Confederaţiei, însă principala atracţie va fi desigur Jucăria…

Amintindu-şi de existenţa ei, i-a luat cupa din mâini, observând cu stupoare rănile provocate de contactul cu pereţii încinşi de vaporizarea lichidului. Nemulţumit, a cercetat fugar pielea fină a palmelor sharonienei, înroşită de arsuri dureroase, la care ea părea la fel de insensibilă, ca la tot ce se petrecea în jur.

— Acesta este marele defect al Jucăriilor, se plânse Alee, urmărind-o cum intra supusă în cuşca de sticlă. Lipsindu-le instinctul de conservare, se strică foarte repede şi trebuie înlocuite. Din fericire, dispunem deocamdată de un stoc suficient, însă, peste câţiva ani, cererea va întrece probabil posibilităţile de livrare, de aceea m-am gândit la creşterea Jucăriilor în ferme

alcoriene. Cât despre celelalte animale capturate pe Sharon, primele transporturi au sosit deja. Şi vă asigur că expoziţia va face senzaţie, interesul publicului fiind susţinut printr-o campanie publicitară extrem de zgomotoasă. Dacă sunteţi curioşi, vă pot duce la pavilion peste câteva zile, înaintea inaugurării.

— Dragul meu, cred că nu voi putea veni. Două săptămâni reprezintă un timp îngrozitor de scurt pentru a pregăti o recepţie şi vreau ca, după triumful zilei, toţi invitaţii noştri să petreacă o seară de neuitat.

— Ken?

Commodorul făcu un gest dezolat:

— Prea multe senzaţii tari îl obosesc şi pe un soldat încercat, iar eu sunt ameţit de atâtea noutăţi... Trebuie mai întâi să mă obişnuiesc cu schimbările petrecute pe Alcora în cei opt ani cât am lipsit.

— Fratele tău are o privire cam ciudată... remarcă Donna, intrând în dormitorul somptuos, luminat doar de câteva globuri aurii.

— Vezi tu, spuse Alee, ajutând-o să-şi scoată rochia, cei asemeni lui sunt marcaţi de experienţa frontului şi odată întorşi în viaţa civilă le vine foarte greu să se readapteze. Însingurarea îi macină treptat, ca o boală, făcându-i să nege tocmai valorile pentru care au luptat. Când ajung să devină o problemă serioasă pentru noi toţi, singura soluţie rămâne să fie integraţi într-o activitate utilă societăţii, însă nu este posibil. Putem reconverti industria de război, dar ce să facem cu un individ care nu ştie decât să tragă cu arma? Atunci sunt trimişi în cele mai îndepărtate colonii, exploatări miniere sau pe staţiile de observare periferice... Şi toată această tevatură pentru nişte rataţi care nu ştiu ce se cere unui erou, după ce a învins în război.

— Ce anume? întrebă Donna neatentă, întinzându-se alene între pernele moi.

— Să moară la vreme...

Cinismul răspunsului a făcut-o un moment să se înfioare, dar apoi a ridicat din umeri. În fond, ce o priveau

pe ea toate astea? Surprinzând în ochii bărbatului strălucirea lacomă care o măgulea întotdeauna, ca un omagiu adus frumuseţii de care era atât de mândră, a zâmbit mulţumită, uitând cu totul de Ken…

Dând la o parte peretele glisant al cuştii, Ken se aştepta să zărească măcar o sclipire de teamă în privirea albastră a sharonienei. Jucăria stătea însă cuminte, în picioare, cu ochii larg deschişi, aţintiţi undeva spre un univers necunoscut. L-a lăsat să îi cerceteze palmele rănite, stând nemişcată în timp ce îi curăţa cu o îndemânare de chirurg pielea arsă, aplicând un strat subţire de unguent antiseptic. Chipul ei a rămas la fel de imobil chiar şi atunci când commodorul a ridicat încet mâna, atingându-i şuviţele argintii de pe frunte, într-o mângâiere delicată. Ken a privit câteva clipe în oglinzile ochilor străinei, apoi a ieşit repede, murmurând ceva nedesluşit. Dacă ar fi întors capul în momentul acela, ar fi putut surprinde o strălucire în pupilele neclintite, luminate pentru prima oară de speranţă. Dar sclipirea s-a stins imediat şi commodorul s-a îndepărtat cu paşii săi tăcuţi, urcând magnifica scară interioară a vilei.

Ajungând în camera sa, Ken s-a frământat toată noaptea: mila pentru făptura închisă în cutia de sticlă s-a transformat curând într-o furie cumplită. Niciodată nu se simţise atât de revoltat şi fără puterea de a riposta ca în seara aceea, când a fost obligat să asiste neputincios la umilirea unui semen de-al lui, căci sharoniana era o fiinţă umană, iar fratele său o ştia la fel de bine ca el însuşi… Unde erau idealurile pentru care plecase să lupte la nouăsprezece ani împreună cu zecile de mii de soldaţi ai diviziei de elită „Adhara”? Dintre echipajele crucişătoarelor, piloţii de pe interceptoare sau trupele de desant blindat şi commando, după opt ani de război crâncen supravieţuiseră doar câteva mii de oameni, aflaţi acum în tabăra de refacere din apropierea oraşului. Sacrificiul celorlalţi îl ajutase pe fratele său să-şi sporească averea şi influenţa prin care cumpărase dreptul de a dispune de Sharon după bunul său plac…

Pentru soţii Moran, următoarele zile au însemnat o agitaţie continuă. Întreaga răspundere a organizării expoziţiei apăsând pe umerii lui, Alee pleca dimineaţa spre pavilion, revenind abia la masa de seară, morocănos şi prost dispus după încordarea din timpul zilei. Necesitatea unui moment de destindere impunându-se de la sine, urma ceea ce el numise „testarea Jucăriei”. Se arăta neobosit în inventarea unor noi moduri de a se distra pe seama sharonienei, care suporta totul cu o docilitate de neînţeles… Donna intervenea deseori cu idei originale, aplicate cu entuziasm de Alee, ce nu s-a împotrivit imaginaţiei efervescente a soţiei sale decât atunci când aceasta a vrut să taie părul cârlionţat al Jucăriei. Devenind grav, Alee i-a atras atenţia că Jucăria era principalul exponat al Companiei Moran şi orice degradare a aspectului ei exterior se putea solda pu rezultate dezastruoase pentru viitoarele vânzări. Incidentul, aparent minor, a făcut să se nască în mintea Donnei o bănuială: deşi capriciul ei fusese absurd» fermitatea şi asprimea refuzului – primul de când se cunoşteau – nu puteau fi justificate doar de interesul comercial. În seara următoare, când admirau împreună graţia mişcărilor Jucăriei, ce înota în apa cristalină a piscinei, Donna a surprins lucirea binecunoscută aprinzându-se în privirea lui Alee, aţintită asupra sharonienei… Din clipa aceea a încetat să o considere doar un animal inofensiv, instinctul ei de femeie începând să întrevadă ameninţarea unei posibile rivale. Ideea de a fi geloasă pe o creatură inferioară era inacceptabilă şi totuşi nu putea să ignore albul întotdeauna imaculat al trupului de adolescentă sau frumuseţea valurilor de cârlionţi rebeli încadrându-i trăsăturile delicate. Indiferenţa sharonienei la orice durere, docilitatea absurdă în faţa calvarului zilnic al umilinţelor, i se păreau din ce în ce mai apropiate de sfidare. Urmărea bănuitoare farsele pe care Alee se amuza să le joace straniei făpturi, nervozitatea ei crescând şi transformându-se pe nesimţite într-un coşmar care îi otrăvea nopţile:

milioane de fiinţe zvelte, cu păr argintiu şi ochi de culoarea oţelului, insinuându-se – sub aparenţa nevinovatelor Jucării – în existenţa tuturor, pătrunzând în fiecare casă, adoptate de fiecare familie, unde luau curând locul femeilor alcoriene.

După câteva zile, Donna a găsit în sfârşit mijlocul de a-i arăta străinei cine era stăpâna casei. Aruncând în piscină o cochilie mare de sidef, o obliga pe sharoniană să se scufunde pentru a i-o aduce înapoi… Scena se repeta până când, respirând întretăiat, Jucăria ajungea la marginea bazinului pe jumătate înecată. Privind-o cum se târa epuizată afară din apă, Donna cocheta un moment cu tentaţia de a arunca din nou cochilia. Ştia însă că cealaltă s-ar fi scufundat pentru ultima oară şi teama de a înfrunta furia lui Alee o reţinea de fiecare dată. Următorul capriciu al Donnei a fost verificarea posibilităţilor Jucăriei de a deveni… statuie. Aducându-şi aminte de o veche hologramă, s-a hotărât să facă din sharoniană copia fidelă a unei nimfe de marmură care îi plăcuse foarte mult. Continua să rămână nedecisă asupra locului în care să aşeze „statuia”, când şi-a adus aminte de nişa dintre uriaşul acvariu şi vitrina perlelor luminescente, unde Jucăria s-ar fi încadrat perfect.

…Uitându-se la străina care nici măcar nu tresărise văzând-o, un gând neaşteptat a făcut-o să zâmbească răutăcios. Sharoniana a urmat-o supusă în salon, aşteptând acolo nemişcată până când Donna a revenit cu o sferă mare de cristal, pe care i-a pus-o în braţe, silind-o să o ridice pe umeri. Jucăria nu avea însă puterea Donnei, iar globul – ce nu-i păruse acesteia prea greu – îi strivea gâtul şi umerii încordaţi. A rezistat o vreme, apoi corpul a început să-i tremure din cauza efortului; muşcându-şi buzele, a încercat să susţină în continuare sfera albastră, devenită parcă de plumb, dar prin faţa ochilor au început să-i joace pete luminoase; deodată s-a dezechilibrat şi a căzut cu faţa în jos, spărgând globul în sute de fragmente sclipitoare. Totul se petrecuse atât de repede, încât Donna – ocupată să-şi admire în oglindă tenul bronzat,

contrastând cu auriul părului mătăsos – nu a putut să intervină. Apropiindu-se încet, cu o privire nedumerită, s-a aplecat, ridicând un ciob şi plimbându-şi degetele pe marginea lui, de parcă ar fi vrut să se convingă de realitatea accidentului. Când s-a întors spre sharoniana ce se ridica tremurând, ochii îi deveniseră două flăcări purpurii:

— Ai… spart… globul, reuşi să articuleze cu greutate. Ultimul cuvânt s-a stins într-o şoaptă răguşită şi, în clipa următoare, o lovi cu sete.

Clătinându-se, Jucăria şi-a ridicat braţele delicate, încercând zadarnic să-şi ferească faţa de lovituri. Surprinsă de gestul neaşteptat al sharonienei – care îi confirma astfel toate bănuielile – Donna a îmbrâncit-o cu putere, azvârlind-o până în mijlocul camerei. În cădere, străina s-a lovit cu capul de podea, leşinând, însă nemişcarea siluetei zvelte nu a făcut decât să mărească furia Donnei, convinsă că Jucăria se prefăcea. Năpustindu-se asupra ei, a început să o lovească nemiloasă, căutând locurile cele mai vulnerabile ale trupului alb, care zăcea lipsit de apărare pe dalele de marmură…

Deodată, braţe puternice au cuprins-o strâns, ducând-o cu forţa în altă cameră, unde s-a trezit aşezată într-un fotoliu. Chipul de nepătruns al lui Ken exprima acum dezaprobarea:

— Donna… Cum poţi să te cobori într-atât încât să loveşti o făptură inferioară?!

Fulgerându-l cu privirea, femeia era gata să riposteze, când, o revelaţie neaşteptată i-a trecut prin minte. Neisprăvitul acela de soldat avea dreptate: ea, soţia celui mai important om de pe Alcora, se înjosise bătând un animal şi încă de faţă cu cineva. Trăsăturile schimonosite de mânie i s-au destins într-un zâmbet forţat şi, încercând să-şi potolească respiraţia agitată, Donna s-a ridicat, întinzându-i mâna cu o prietenie pe care ar fi dorit-o cât mai convingătoare.

— Ai dreptate, Ken. Este de neînţeles cum de m-a putut enerva într-atât fiinţa asta lipsită de importanţă!

Netezindu-şi tunica scurtă, de culoare verde-închis, a ieşit din cameră după ce îl gratulase pe commodor cu o ultimă privire, plină de bunăvoinţă. În urma ei, Ken a rămas nemişcat: pe faţă nu i se clintise niciun muşchi, doar buzele strânse albiseră şi pupilele-i adânci păreau mai întunecate ca oricând.

Întorcându-se în salon şi constatând că Jucăria dispăruse, Ken a căutat-o prin toate camerele, tot mai neliniştit: în cele din urmă, deschizând cuşca de sticlă, a răsuflat uşurat. Apropiindu-se de sharoniana ghemuită într-un, colţ – cu faţa ascunsă de cascada strălucitoare a părului – i-a mângâiat cu blândeţe umerii firavi.

— Biata de tine, cum de mai poţi îndura…

Ridicându-şi capul, Jucăria îşi dădu încet la o parte şuviţele argintii, privindu-l cu ochii plini de lacrimi care i se prelingeau pe obrajii catifelaţi.

— Ca să-mi salvez semenii.

Tresărind uluit, Ken îşi retrase mâna, reflexele anilor de primejdii încordându-i fiecare fibră a corpului.

— Tu… vorbeşti?!

— Deci n-ai bănuit nimic…

Surâsul timid al buzelor însângerate de lovituri era atât de gingaş, încât, regăsindu-şi calmul obişnuit, commodorul se aşeză lângă ea, cercetând-o cu atenţie.

— Cine eşti?

— Lys. M-am născut pe Sharon şi voi muri aici, pe Alcora, dacă asta poate împiedica pieirea lumii în care am fost fericită.

Ken o privi pătrunzător:

— Nu ţi-e frică de mine?

— Tu eşti primul alcorian care nu a văzut în mine o pradă şi singurul ce va cunoaşte vreodată adevărul – despre „Jucării”…

Cu ochii închişi, strângându-şi genunchii la piept cu braţele, Lys a început să povestească, în timp ce commodorul asculta fascinat istoria unui neam ale cărui origini erau atât de îndepărtate, încât păreau a se confunda cu însăşi vârsta galaxiei. Vocea învăluitoare şi

caldă evoca drumul spinos al umanizării, pe care sharonienii îl urmau deja în clipa când, pe Alcora, primele fiinţe abia se desprindeau din mâlul primordial.

— Am trecut prin molime şi conflagraţii planetare, supravieţuind unor catastrofe cumplite, am cunoscut ambiţia de a stăpâni natura, caracteristică raselor tinere. Laşitatea, egoismul şi setea de putere au fost plăgi de care istoria nu ne-a cruţat, căci am avut poeţi, muzicieni sau filosofi, dar şi tirani sau fanatici. Am învăţat să trăim în armonie cu natura şi propria conştiinţă, împlinindu-ne liber aspiraţiile spre adevăr şi frumos, doar atunci când – renunţând la tehnologia ce ne adusese prea multe nenorociri – am transformat Sharonul într-un paradis al arborilor veşnic verzi şi al apelor mereu limpezi…

Întrerupându-se bruso, Lys deschise ochii, căpătând expresia absentă pe care Ken i-o cunoştea atât de bine. Dar – dincolo de albastrul intens al pupilelor nemişcate, se desluşea acum nostalgia pădurilor luxuriante şi lacurilor de cleştar, ce nu o putuseră ocroti însă de barbaria cuceritorilor.

Când a reînceput să vorbească, ochii ei s-au aţintit în cei ai commodorului şi acesta a coborât la rândul său privirea, neputând suporta intensitatea reproşului din adâncul lor.

— V-am urmărit cu interes evoluţia, dar strămoşii noştri, care v-au ajutat de multe ori când rasa alcoriană făcea cei dintâi paşi, nu şi-au putut imagina că veţi ajunge să reprezentaţi o ameninţare atât de cumplită pentru Sharon. Faptul că ne aflam în cea mai îndepărtată zonă galactică ne-a făcut să ne credem la adăpost, căci războaiele pe care le-am purtat au fost exclusiv planetare. Fiindcă am fost dintotdeauna puţin numeroşi, nu ne-am stabilit pe alte lumi, deşi am explorat aproape toată galaxia. Mai târziu ne-am izolat trăind liniştiţi atâtea milenii, încât aproape uitasem că nu eram singuri în Univers. Când navele alcoriene au venit pe Sharon, nu ne-am îngrijorat prea mult: fiind o ei vilizaţie industrială, nu puteaţi căuta decât resursele minerale sau energetice de

care planeta noastră fusese de mult secătuită. Dar echipele de prospectori ce au plecat dezamăgite după câteva luni de forări frenetice au fost înlocuite de alţii. Noii veniţi au construit câteva baze, distrugând pădurile împrejur şi au început să vâneze animalele…

— Şi, curând, v-au descoperit pe voi.

— Ne-au urmărit cu o tenacitate inexplicabilă, din primul moment în care ne-au observat. În bazele voastre au fost duse până acum câteva sute de tinere femei, restul sharonienilor capturaţi fiind ucişi. Hotărâsem să ne purtăm ca nişte fiinţe lipsite de inteligenţă, că ei, dacă ne arătam superioritatea, semenii tăi ne masacrau până la unul. Am fost singura aleasă pentru a fi arătată alcorienilor împreună cu celelalte „curiozităţi" de pe Sharon şi, dacă voi reuşi să-i conving că nu sunt decât o făptură jalnică – a cărei singură calitate rămâne spiritul de imitaţie – ne vor lăsa în pace şi nu vor întârzia prea mult pe o planetă lipsită de interes.

Ken rămase un moment pe gânduri, apoi clătină din cap cu tristeţe.

— Alee n-o să renunţe la ideea jucăriilor biologice. A investit enorm în cumpărarea drepturilor de exclusivitate asupra Sharonului şi în campania publicitară, iar expoziţia va constitui momentul ideal pentru a-i convinge pe mulţi aloorieni să vadă în tine Jucăria perfectă.

— Atunci, şopti Lys îngropându-şi faţa în palme, totul a fost zadarnic.

Commodorul avu un gest subit de revoltă.

— Cedarea nu reprezintă o soluţie. Trebuie să vă apăraţi!

— Să luptăm? Până şi amintirea războaielor s-a stins de nenumărate milenii în lumea noastră…

— Iartă-mă, dar îmi este greu să înţeleg ce valoare au idealurile dacă nu pot fi apărate la nevoie.

— Tu ce ai obţinut luptând? îl fulgeră sharoniana cu privirea. Ura sau indiferenţa lumii pe care ai salvat-o?! Commodorul Ken Moran şi oamenii săi din divizia „Adhara" sunt astăzi rebuturi pentru alcorienii rămaşi în

spatele frontului, având tot timpul să plănuiască frumoasa lume nouă de după război. O lume unde voi şi idealurile voastre nu aveţi ce căuta.

Pentru a doua oară în acea zi, Ken nu îşi putu ascunde uimirea:

— De unde ştii toate astea?

— Ce l-ar împiedica pe fratele tău să discute cu soţia lui în faţa unui animal complet lipsit de inteligenţă?! Pe supravieţuitorii din „Adhara” îi aşteaptă misiuni periculoase în cele mai îndepărtate colonii sau exploatări miniere, cei norocoşi nimerind probabil pe vreo staţie de observare periferică. Şi asta pentru că – aşa cum spun chiar prietenii şi rudele voastre – aţi comis greşeala de a nu muri când n-a mai fost nevoie de voi.

— Rămâne de văzut. Nu suntem chiar atât de neajutoraţi pe cât s-ar părea. Tabăra nu poate fi…

— Ba da, viteazule. După expoziţie veţi fi răspândiţi şi izolaţi în diferite zone ale Alcorei, iar tabăra, navele şi armele voastre vor fi distruse, totul petrecându-se atât de natural şi politicos, încât nu vă veţi trezi la realitate decât prea târziu.

Zâmbind ciudat, Ken se ridică, mângâind-o pe obraz ca pe un copil cuminte:

— Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus, s-ar putea să-mi prindă bine. Acum trebuie să te las singură, dar voi reveni mâine să te văd.

— Tu nu m-ai umilit niciodată, deşi nu ştiai cine sunt Am vrut să te răsplătesc într-un fel, avertizându-te.

— Ei bine, ai vorbit exact la timp. Poate că voi reuşi să-l conving pe fratele meu să mă trimită într-un loc mai plăcut decât centurile de asteroizi…

*

Începând de a doua zi, Alee şi Donna – complet absorbiţi de pregătirile în vederea deschiderii expoziţiei – nu le-au mai dat atenţie şi Ken a putut rămâne ceasuri întregi împreună cu Lys, fără teama de a fi surprins. Glasul suav al sharonienei făcea să reînvie, în imagini şi sunete, un peisaj miraculos, plin de foşnetul tainic al arborilor,

clipocitul izvoarelor de cleştar sau paşii furişaţi ai animalelor pădurii şi curând tânărul războinic a fost fascinat de lumea pe care nu o cunoştea, dar la a cărei înrobire contribuise fără să ştie. Lys îi povestea despre pasărea curcubeului, ce zbura să-şi întâlnească perechea numai când arcul multicolor de lumină unea orizonturile; despre peştii-fulgere, care nu se ridicau din adâncul oceanului decât pentru a vesti apariţia unei comete; despre florile-stele, deschizându-şi petalele de foc doar după crepuscul şi strălucind atât de puternic în noapte încât păreau un covor de pulbere stelară aşternut peste câmpiile ce deveneau astfel stranii oglinzi ale bolţii.

La rândul ei, sharoniana s-a dovedit o ascultătoare atentă şi sensibilă, atunci când commodorul i-a mărturisit lucruri despre care nu vorbise nimănui, căci amintirea anilor de lupte redeschidea răni dureroase, niciodată cicatrizate de scurgerea timpului.

— M-am născut într-o perioadă zbuciumată, de războaie neîntrerupte şi haotice, când întreg efortul societăţii se îndrepta spre un singur ţel: lupta. Sistemul nostru solar era în permanenţă atacat şi ataca la rândul său, într-un dement carusel al morţii. Căci războiul – aveam s-o aflu odată prins în gheara lui de fier – înseamnă Moarte, întotdeauna înceată şi atroce. Chiar atunci când nava îţi este lovită de o rachetă Dyv, care te pulverizează într-o clipă, ai murit deja de nenumărate ori, urmărindu-i secunde nesfârşite drumul către tine, te-ai zbuciumat o eternitate cu ochii la pata aurie de pe ecranele locatoarelor. Blestemi, plângi, lupţi cu disperare să scapi şi sfârşeşti până la urmă prin a dori să-ţi lovească direct motoarele, preferând o explozie fulgerătoare unei lente arderi de viu sub carcasa topindu-se în incendiu… Dar frica de moarte poate fi învinsă, pe când sentimentul frustrării nu.

— De ce vă simţeaţi frustraţi?

— Toţi începusem, încă din adolescenţă, diabolicele antrenamente destinate trupelor de elită, părăsindu-ne căminele, familiile şi locurile natale, convinşi că le salvăm

astfel de duşmani. De-abia după ce ne-am văzut cei mai buni prieteni murind la milioane de kilometri de casă, pentru ca strategii Confederaţiei să-şi poată satisface ambiţia de a stăpâni galaxia, am început să ne punem întrebări. În rândul soldaţilor diviziei „Adhara" s-a generalizat, spre sfârşitul războiului, o nervozitate abia disimulată sub luciul înşelător al disciplinei. Oamenii mei doreau să ştie pentru ce luptă... Era greu să le expliG servanţilor din turelele navelor de bombardament – protejaţi de vidul cosmic doar printr-un fragil perete de metal – că, atacând o planetă stâncoasă de la marginea galaxiei, apărau de fapt lacurile cristaline în care înoată copiii lor. Nu puteam să-i conving pe cei din desantul blindat că, îngheţând în maşinile lor, pe banchizele „de importanţă strategică" ale unui sistem solar mort de milioane de ani, îşi protejau câmpiile înflorite de acasă. Niciun pilot de interceptor care primea ordin să atace puternicele convoaie intergalactice sub focul îndrăcit al miilor de tunuri duşmane, nu mai credea că astfel îşi salvează oraşele copilăriei sale, feericele hexagoane luminoase pe care le visa încă, între două lupte... Atunci când până şi războinicii de profesie ating ultima limită a speranţei şi puterii de a îndura, numai emoţiile fundamentale – dragostea şi durerea, mila şi disperarea, orgoliul şi responsabilitatea – pot ajuta la depăşirea propriei rezistenţe. Dar, mai presus de orice, gândul că totul se va schimba odată cu terminarea războiului ne-a susţinut de-a lungul anilor de sânge şi foc. Revenind pe Alcora – capitala Confederaţiei galactice – am găsit într-adevăr lumea în care ne născusem complet schimbată: paşnica realitate de acasă depăşea cu mult coşmarurile războiului. Ne simţeam atât de străini în atmosfera de rapacitate, lăcomie şi egoism, instaurată doar în câţiva ani, încât, până la urmă, am reuşit să înţelegem că nu lumea se schimbase, ci noi. După ce ne-am pierdut şi ultimele iluzii, sentimentul inutilităţii sacrificiului nostru a devenit insuportabil. Era...

— ...Ca şi cum ai merge zile întregi prin pădure,

visând răcoarea unui la o la ţărmul căruia nu ştii când vei ajunge, dar despre care eşti sigur că se află undeva, la capătul drumului. Iar după ce, istovit şi însetat, grăbeşti printre ultimii copaci, dornic să te afunzi în undele cristaline, dai de o mlaştină nesfârşită, peste care plutesc miasmele putreziciunii.

Surprins de profunzimea înţelegerii ce se ascundea sub aparenta simplitate a cuvintelor sharonienei, Ken i-a luat pe neaşteptate mâna delicată şi albă, ducând-o la buze. Lys a ezitat o clipă, apoi degetele ei tremurătoare i-au atins obrazul într-o mângâiere sfioasă.

Întors în camera lui, Ken s-a rezemat un moment de uşă, închizând ochii. Încă din seara când sharoniana îi vorbise pentru prima oară, a înţeles că mila pentru calvarul acelei fete sub a cărei fragilitate se ghiceau o hotărâre şi un curaj rar întâlnite, se transformase într-un sentiment necunoscut, a cărui intensitate, crescând tumultuos cu fiecare zi, cu fiecare clipă, îl speria. Acum însă, tânărul commodor, care, în cei douăzeci şi şapte de ani ai săi, nu întâlnise decât camaraderia de arme – unul dintre foarte puţinele sentimente frumoase pe care le naşte războiul – ştia, simţea cu toată fiinţa sa, că era îndrăgostit.

Dar, tocmai fiindcă o iubea pe gingaşa străină, nu îi putea da nicio speranţă deocamdată. Îndelungata experienţă de luptă îl învăţase să îşi controleze perfect acţiunile. luciditatea rece manifestată în momentele de pericol devenindu-i a doua natură, ajutându-l să supravieţuiască. Ştia să aştepte momentul potrivit pentru a lovi, înfrânându-şi nerăbdarea sub o mască de indiferenţă şi somnolentă blazare…

Ascunzându-şi arma sub bluzonul de campanie, commodorul a ieşit din cameră, coborând scara cu paşi tăcuţi. Deschizând cubul de sticlă şi privind-o pe Lys, care dormea ghemuindu-se în somn ca un copil speriat, şi-a simţit ochii umezindu-se. A părăsit vila şi, traversând parcul domeniului soţilor Moran, a ajuns la autostradă, unde îl aştepta un vehicul militar cenuşiu, cu emblema sa –

o panteră neagră, pregătindu-se de salt – piturată pe ambele flancuri. Urcându-se şi răspunzând monosilabic salutului soldaţilor dinăuntru, Ken a zâmbit sarcastic. „N-au ştiut să moară la vreme…” Supravieţuitorii diviziei „Adhara”, profesionişti obişnuiţi să lupte în cele mai grele condiţii, le-ar fi dat mult de furcă alcorienilor, chiar dacă planul acestora de a-i izola ar fi reuşit. Acum erau avertizaţi, dar niciunul nu suflase o vorbă, respectând cu stricteţe ordinele lui Ken, pe care îl adulau. La izbucnirea de omenească şi îndreptăţită mânie a soldaţilor, commodorul replicase foarte calm: „Amintiţi-vă de prima lege a luptătorilor comando: nu-i de ajuns să ştii cum să foloseşti o armă; trebuie să ştii şi când să o foloseşti…”

Lys îl simţea trecând în fiecare seară prin salon, dar nu-l întreba niciodată despre scopul misterioaselor sale escapade nocturne. Se prefăcea adormită, numărând curgerea înceată a orelor; îi era teamă să nu aţipească, pentru că se visa întotdeauna pe Sharon – trăind cu intensitate regăsirea locurilor dragi – iar trezirea la realitate devenise de nesuportat. Cândva, un gânditor asemănase libertatea cu zborul peste crestele unor munţi semeţi: când te înalţi în văzduh, colţii de stâncă nu pot să-ţi oprească avântul. Dacă aripile nu-ţi sunt însă destul de puternice, te pândesc abisuri neiertătoare… Iar sharonienii, încredinţaţi că pericolul ce le ameninţa civilizaţia era la fel de îndepărtat ca sfârşitul galaxiei, nu înţelegeau nici acum – când ireparabilul se produsese – logica fatalităţii care îi lovea. În ultimele momente ale unei catastrofe naturale ar fi acceptat indiferenţa legilor Universului, dar instinctul de posesiune ce îi îndemna pe alcorieni să nimicească sau să înrobească rămânea ceva de neconceput pentru lumea în care se născuse Lys.

…Şi totuşi, adormind în cele din urmă, istovită de ceasurile de veghe, nu şi-a visat poporul, pentru care îndura supliciul captivităţii în casa Moran; s-a văzut, liberă şi fericită, arătându-i lui Ken pădurile copilăriei sale, în timp ce pasărea curcubeului se înălţa spre zenit.

— Mă bucur că aţi venit totuşi să vedeţi pavilionul, se

adresă Alee fratelui său şi Donnei, în seara premergătoare deschiderii expoziţiei. Magnific, nu?

Entuziasmat, Alee nu aşteptă răspunsul, continuând să monologheze plin de obişnuita-i volubilitate. De la incidentul cu sfera de cristal, soţia sa se arătase mai puţin distantă faţă de commodor, fiindu-i recunoscătoare pentru tăcerea lui complice. În dimineaţa aceea vizitaseră împreună expoziţia şi acum Donna comenta cu aprindere tot ce văzuse, susţinută de Ken care dorea să amâne momentul când sharoniana urma să devină ţinta glumelor lui Alee. Din fericire, acesta renunţase la distracţia sa obişnuită, de teamă să nu îşi strice exponatul, însă, ameţit de succesul pe care îl prevedea pentru a doua zi şi de vinul tare, fixa cu atâta insistenţă sânii de adolescentă ai Jucăriei, încât după un timp, Donna s-a ridicat furioasă şi, aruncându-i sharonienei o privire încărcată de ură, a părăsit cu demnitate salonul, fără ca Alee să încerce s-o oprească.

— Am comenzi de la toţi magnaţii pentru primul lot, spuse Alee, arătând spre Jucărie. Dar pe aceasta vreau s-o păstrez… Era să uit: Ken, vrei să o conduci mâine pe Donna la pavilion? Eu trebuie să ajung acolo înainte de sosirea oficialităţilor.

Bătându-l prieteneşte pe umăr, Alee s-a ridicat cu greutate; făcându-i semn sharonienei să intre în cuşcă, a glisat peretele şi a ieşit sprijinindu-se de mobile. Ken a rămas în hol urmărindu-l cu o privire albă, în timp ce stăpânul Sharonului urca încet, clătinându-se, treptele scării de marmură…

Îmbrăcat în vechea sa uniformă metalizată, înarmat şi echipat de luptă, Ken şi-a tras mănuşile cenuşii: gestul reprezenta una dintre micile superstiţii ale soldaţilor din toate timpurile, care n-au încetat nicio clipă să spere că hazardul poate fi influenţat, iar commodorul, deşi se autoironiza sarcastic, nu uita niciodată să-şi pună mănuşile înaintea vreunei bătălii. Ieşind pe coridor, s-a îndreptat cu mersul său neauzit spre dormitorul soţilor Moran.

Strecurându-se prin geamurile groase de cristal,

primele raze timide ale soarelui împrăştiau prin cameră o dantelărie policromă. Alee plecase demult, dar Donna dormea încă, visând privirile invidioase pe care le va suscita la expoziţie soţia celui mai bogat om de pe Alcora… Deodată, un cleşte de fier i-a cuprins trupul şi, deschizând speriată ochii înceţoşaţi de somn l-a văzut pe Ken aplecat deasupra ei, silind-o să înghită câteva pastile amare. A încercat să ţipe, dar palma commodorului i s-a lăsat grea peste buze; după câteva momente, o răceală de gheaţă a început să o cuprindă, imaginile şi-au pierdut treptat claritatea, până când totul a fost acoperit de un văl negru. Încetând să se zvârcolească, Donna a rămas liniştită, respirând rar, cufundată parcă într-un somn adânc. Ken s-a ridicat şi a pornit spre uşă, rostind aspru:

— Vino cu mine!

În cutia de sticlă, Lys aştepta în picioare, încercând să-şi stăpânească tremurul: venise ziua în care va fi expusă miilor de priviri indiferente sau lacome, dispreţuitoare sau estimative. Se pregătea pentru această încercare de când fusese prinsă, dar acum, ştiind că sacrificiul său era inutil, nu se mai simţea capabilă să suporte umilinţa. Chiar dacă ar striga în faţa mulţimii adevărul despre sharonieni, nimeni nu ar lua-o în seamă, iar soţii Moran o puteau sili să accepte un rol de Jucărie vorbitoare. Alcorienii refuzau să vadă în ea o fiinţă raţională, fiindcă nu aveau nevoie de alţi oameni în galaxie, ci de Jucării. Cât despre ceea ce i se rezerva în casa Moran… Ken va fi trimis departe, fără să se poată împotrivi – căci curajul său era neputincios în faţa unei societăţi de profitori bine organizaţi – iar ea va rămâne în mâinile lui Alee, ale cărui dorinţe lacome o scârbeau în aceeaşi măsură în care o înspăimântau gelozia şi ura sălbatică a Donnei…

Glisarea bruscă a peretelui şi valul de lumină abătut asupra ei au făcut-o să închidă ochii, orbită. Deschizându-i, un strigăt de bucurie i-a ţâşnit fără voie de pe buze: în faţa cuştii, Ken zâmbea cald, întinzând mâinile spre ea. Nefiind sigură dacă nu visează, sharoniana i s-a aruncat în braţe, strângându-l cu disperare, în timp ce el îi şoptea încet

numele, mângâind-o cu gingăşie pe păr. Deodată, Lys tresări violent: la câţiva paşi de ei, Donna stătea nemişcată, privindu-i fix, fără să spună un cuvânt. Cutremurându-se de groază, fata s-a ghemuit cu un geamăt la pieptul commodorului, care a izbucnit în râs:

— Nu-ţi fie teamă, Donna a venit să te ajute.

Întorcându-se către femeia înaltă şi blondă, continuă cu o voce metalică:

— Dezbracă-te şi intră în cuşcă!

Sub privirile uluite ale sharonienei, Donna şi-a scos fără ezitare cămaşa de noapte, rămânând complet goală. Apoi a trecut pe lângă ei, cu mers de somnambulă, păşind în cutia de sticlă, unde s-a oprit într-o încremenire de statuie.

— Ei bine, Jucăria perfectă a tuturor timpurilor este gata de a fi prezentată alcorienilor, a conchis Ken, glisând peretele la loc.

Compania Moran reputase un succes decisiv asupra concurenţei, expunând în faţa unui public încântat, rarităţile aduse de pe Sharon: cristale tetraedrice roşii, care proiectau imagini ale planetei – înregistrate datorită unor procese chimice necunoscute – extracte de esenţe exotice, plante cu frunze tubuläre, emiţând acorduri pline de armonie la fiecare atingere şi diferite animale de uscat sau acvatice, a căror frumuseţe şi vioiciune trezeau admiraţia alcorienilor. Dar principala atracţie a programului – prezentarea Jucăriei – întârzia, Alee dorind să amplifice cât mai mult tensiunea aşteptării. În cele din urmă, cuşca de sticlă a fost adusă pe un podium central, puternic luminat de proiectoare, iar peste mulţime s-a lăsat o tăcere plină de curiozitate. Înalta societate alcoriană, toţi cei pentru care războiul nu fusese decât o nesecată mină de câştiguri fabuloase se înghesuiau acum să vadă captura Companiei Moran, devenită simbolul rapacităţii victorioase a Confederaţiei.

Zâmbind sigur de sine, Alec a comandat coborârea pereţilor cuştii, permiţând astfel celor prezenţi să-i poată admira interiorul, indiferent în ce parte a sălii s-ar fi aflat.

De la înălţimea pasarelei de lângă podium, stăpânul Sharonului pândea nerăbdător reacţia viitorilor săi clienţi, dar, în locul entuziasmului aşteptat, după un moment de stupoare, toate privirile s-au aţintit asupra sa, fixându-l atât de ciudat, încât Alec s-a răsucit fulgerător spre locul unde se afla Jucăria.

Pe podium, într-o încremenire de statuie, Donna stătea în picioare, cu trupul ei splendid, acoperit doar de buclele blonde, strălucind sub reflectoare. Ochii bărbaţilor au început să lucească la vederea coapselor pline, prelungindu-se prin şolduri într-un lujer puternic, născut să poarte fructele rotunde ale sânilor. Dincolo de comentariile veninoase ale femeilor – scandalizate de ceea ce luau drept o sfidare nemaiauzită din partea soţilor Moran – se ghicea însă o nuanţă de invidie pentru frumuseţea celei care le provoca astfel.

Revenindu-şi la auzul murmurelor tot mai zgomotoase din sală, Alec a făcut un pas spre soţia sa, dar în clipa următoare totul a început să se clatine în jur şi, pierzându-şi echilibrul, s-a prăbuşit de pe pasarelă. O lumină orbitoare, însoţită de bubuitul asurzitor al exploziilor a cuprins expoziţia într-o jerbă imensă, întreaga clădire năruindu-se, zguduită de seria unor formidabile detonaţii, în vreme ce, secerate de la bază, marile obeliscuri care o flancau s-au prăbuşit peste acoperiş, îngropând sub ele rămăşiţele pavilionului…

Ajutată de commodor, Lys a îmbrăcat o salopetă a cărei culoare purpurie împrumuta nuanţe roşiatice valurilor de cârlionţi ce i se revărsau pe umeri. Părăsind pentru totdeauna locul în care sharoniana îndurase atâtea umilinţe, au traversat împreună parcul plin de roua dimineţii, până la locul unde îi aştepta o şeniletă blindată. Cei trei soldaţi de la bord i-au instalat în turelă, purtându-se atât de prietenos cu Lys, încât aceasta s-a întors uimită spre însoţitorul ei.

— Nu toţi alcorienii sunt asemeni celor pe care ai avut nenorocul să-i cunoşti, i-a zâmbit Ken.

Vehiculul înainta foarte repede pe drumul pustiu,

însă commodorul şi oamenii din echipaj priveau încordaţi ecranele monitoarelor exterioare. Deodată, glasul sharonienei a spart tăcerea devenită aproape materială:

— Ken, ţi-ai atras ura de moarte a familiei tale. Oriunde ne-am duce vom fi urmăriţi fără cruţare şi nu vreau ca tu sau prietenii tăi să vă riscaţi vieţile pentru mine…

Spre surprinderea ei, soldaţii au izbucnit în râs, risipind tensiunea ce plutea în aer, iar Ken a luat-o în braţe, strângând-o cu duioşie la piept.

— Crezi că m-am putut gândi o singură clipă să scap din ghearele Companiei Moran, fugind pur şi simplu?! Tot oraşul urmăreşte astăzi imaginile transmise de la deschiderea expoziţiei şi te asigur că vor avea ce vedea…

După două ore de goană neîntreruptă, şenileta a intrat pe porţile taberei de refacere, care era cuprinsă de febra pregătirilor. Lângă uriaşul complex de hangare ce adăpostea flota de război a Confederaţiei, vehicule blindate de toate tipurile, şiruri interminabile de soldaţi, transportoare pline de armament greu, echipament, containere cu provizii, aparate şi utilaje complexe, se îmbarcau într-o ordine desăvârşită la bordul unei escadre impunătoare de crucişătoare spaţiale albastre, având piturate pe fiecare bord câte o panteră neagră. Spectacolul acestei uriaşe desfăşurări de forţă avea ceva halucinant prin rapiditatea şi precizia fiecărui gest uman, fiecărei deplasări a maşinilor, prin disciplina şi calmul ce domneau în întreaga bază.

Când blindatul s-a oprit în faţa navei amiral, sharoniana a privit cu răsuflarea tăiată colosul cuirasat, ale cărui turele ameninţătoare – din care pândeau ţevile Dalecksurilor – alternau cu alveolele ce adăposteau siluetele argintii ale interceptoarelor. Suprastructura părea un munte metalic, înălţându-se până la cer, iar Lys – pe care navele folosite de alcorieni pe Sharon n-o impresionaseră prea mult şi nu crezuse că o realizare tehnică putea avea atâta măreţie – se agăţă de braţul commodorului, care privea emoţionat:

— Este „Kora”, cea mai mare navă de luptă din galaxie şi căminul meu în ultimii opt ani. Curios, dar văzând-o gata de decolare, mă simt din nou eu însumi.

…În uriaşa cazemată de pe puntea de comandă a „Korei” se reuniseră ofiţerii superiori din cele patru arme ale diviziei „Adhara”, purpuriul salopetelor purtate de piloţii de vânătoare contrastând cu cenuşiul tern al uniformelor commandourilor şi negrul mat al celor de la blindate. Înconjurau cu toţii ecranele în dreptul cărora comandanţii crucişătoarelor, îmbrăcaţi în uniforme de culoarea azurului, urmăreau afişarea orarului de îmbarcare pentru fiecare navă. Intrarea commodorului a fost întâmpinată de o rumoare veselă şi, cuprinzând umerii sharonienei într-un gest plin de tandreţe, Ken a condus-o spre mijlocul sălii. Fata se simţea puţin speriată în prezenţa atâtor oameni, dar desluşind în ochii lor căldura prieteniei, le-a zâmbit cu timiditate.

Unul dintre ofiţeri, pe care alura de adolescent şi aerul său mereu jovial îl făceau foarte popular printre soldaţi, s-a apropiat de Lys.

— Văd că uniforma mea îţi vine perfect. Sunt bucuros să număr printre piloţii noştri o tânără atât de fermecătoare.

Încurajări pline de simpatie au venit din toate părţile, iar sharoniana l-a privit recunoscătoare pe cel care o ajutase să treacă peste momentul de stinghereală.

— Ken mi-a vorbit mult despre camarazii săi… Aş fi dorit să merit cu adevărat această uniformă.

— Ceea ce ai făcut pentru poporul tău şi pentru noi deopotrivă te îndreptăţeşte s-o porţi, a răspuns, în aprobarea generală, unul dintre comandanţii crucişătoarelor.

Lys şi-a simţit ochii umezindu-se:

— Dacă restul alcorienilor ar gândi la fel, civilizaţia noastră n-ar fi ameninţată cu dispariţia…

Ofiţerii l-au privit nedumeriţi pe Ken, care s-a întors spre sharoniană tuşind încurcat.

— Nu ţi-am spus nimic până acum, însă destinaţia

diviziei „Adhara” este Sharonul. După ce îi convingem pe întreprinzătorii reprezentanţi ai companiei Moran să plece, vom fortifica punctele strategice ale planetei şi centurile de asteroizi, învăţându-vă cum să vă apăraţi, astfel ca nimeni să nu vă mai cucerească vreodată... Vom porni apoi în căutarea unui loc unde să putem rămâne, fiindcă am hotărât să nu ne întoarcem pe Alcora. Nu-ţi fie teamă, chiar după plecarea noastră sunteţi în siguranţă: extenuate de război şi rămase fără flotă, forţele Confederaţiei vor uita curând de voi.

La început Lys ascultase amuţită de fericire, dar, când commodorul a terminat de vorbit, obrajii ei s-au îmbujorat brusc.

— Cei care ne aduc libertatea sunt bineveniţi pe Sharon. De ce să plecaţi mai departe? Crezi că nu ştim ce înseamnă recunoştinţa?

Surprins de violenţa reacţiei fetei, Ken a încercat să o îmbuneze:

— N-am vrut să te jignesc, dar este posibil ca sharonienii să vadă în oamenii mei doar nişte războinici de profesie ce i-au scăpat dintr-o robie, pentru a o înlocui cu alta, transforming frumoasa voastră planetă într-un câmp de bătălie. Nu dorim să vă impunem Războiul pe care voi l-aţi uitat de atâta timp, iar noi am ajuns să-l urâm. Vă putem ajuta să vă cuceriţi libertatea, dar alegerea trebuie să fie a voastră.

Fără să ţină seama de prezenţa celorlalţi, Lys, i s-a aruncat în braţe:

— Iartă-mă... Ar fi trebuit să înţeleg şi singură. Îmi cunosc însă foarte bine poporul: suntem paşnici, dar vrem să fim liberi şi nu ne lipseşte curajul. Dacă veţi rămâne, sharonienii vă vor primi ca pe fraţii lor, nu ca pe nişte străini. Şi, oricum ar fi, voi veni cu tine oriunde ai merge, pentru că te iubesc.

Câteva ore mai târziu, escadra de crucişătoare decola maiestuoasă, lăsând în urmă uriaşa bază, zguduită de formidabile explozii ce distrugeau restul flotei şi depozitele de armament sau echipamente, minate de

soldaţii commodorului.

Pe puntea de comandă a „Korei”, aflată în centrul formaţiei de zbor, Ken şi Lys priveau în tăcere cum navele se îndepărtau tot mai mult de Alcora, ducând cu ele în spaţiu, Speranţa…

Articol X. Lumea Wurilor

Ghearele de obsidian ale wurului se înfipseră în pielea acoperită cu plăci solzoase. O atingere a cililor terminali, secretând lichidul sedativ, făcu să înceteze zbaterea victimei, iar filamentele palpatoare îi fixară plasa de senzori. Extrem de mobile, tentaculele căutau zonele cutanate vulnerabile, la nivelul cărora stabilitatea biostructurii era mai mică. Ramificaţiile opalescente vibrau de excitare când wurul se pregăti să absoarbă informaţia inclusă în câmpul semnalelor modulate şi s-o integreze propriului sistem. Îşi retrase însă imediat senzorii, ridicându-şi din nou braţele spiralate, într-o unduitoare chemare. Aspida avea o activitate mentală săracă, redusă la setul de reflexe necesare supravieţuirii. Nu făcuse decât să-i amăgească foamea, în creierul ei inferior existând doar senzaţii şi instincte primare: gustul cărnii devorate rapace, căldura animală a prăzii, amintirea vânătorilor trecute, a pândelor între pietrele fierbinţi ale pustiului.

Scârbit, wurul îşi schimbă culoarea purpurie într-un violet intens şi dădu drumul reptilei. Aspida rămase întinsă pe nisip, scuturată încă de spasme. Părea ameţită; îşi pierdea puterile, odată cu veninul mortal, prelins printre şirurile de dinţi curbaţi spre interior, ca nişte cârlige. O privi cum se târa spre ochiul argintiu al lacului, cu mişcări şovăielnice, dictate de o voinţă străină: când atinse suprafaţa încremenită, pielea aspidei începu să fumege, arsă de acizi, dar nu se opri, se scufundă încet, urlând şi zbătându-se în chinurile agoniei, până ce fluidul îşi refăcu deasupra pânza continuă, netulburată de vreo undă.

Auzi un fâlfâit greu de aripi şi ţipete ascuţite care sfâşiau albul văzduhului: cerul se întunecă la trecerea stolului de simorgi, deşi, simţindu-i prezenţa, zburau la mare înălţime, ocolind primejdioasa vecinătate. Wurul

ignoră păsările şi, întinzându-şi tentaculele, se lăsă mângâiat de razele astrului invizibil. Era stăpânul necontestat al acelor locuri, unde trecerea făpturii sale terifiante nu făcea altă umbră decât cea a spaimei. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i dispute domeniul: nici turmele uriaşilor tanini care îi încălcau adesea teritoriul, nici aspidele cu răsuflarea otrăvită ori varanii cei solitari, având spinările blindate şi limba despicată, nici gillele a căror descărcare electrică ucidea de la distanţă.

Forţa psihică de dominare a wurului asupra creaturilor din deşert era totală şi absolută, dar feţele puterii sunt nenumăte şi, în risipa aceea de trupuri, hrana senzitivă se împuţinase… Apariţie temută, rătăcea prin întinderea aridă a podişului, urmând, în căutare de vânat, itinerarii complicate, niciodată aceleaşi.

Era, de secole, prizonierul acestui univers îngust, totuşi, în straturile vechi ale memoriei sale stăruia o imagine vagă despre existenţa unei posibile alte lumi, de o ameţitoare bogăţie senzorială.

Amintirea cobora mult în timp – făcând trecutul să devină accesibil – până într-o epocă aproape uitată, în care trăise din gândurile subtile, dorinţele sofisticate, simţămintele gradate aparţinând unor minţi superioare. Le sorbea avid, fără efort sau discernământ, lăsându-se pătruns de ele, într-un delir al opulenţei. Fiinţele care îi hrăneau pofta nesăţioasă de idei erau nefiresc de fragile – învelişurile lor biologice degradându-se în faza finală a contactului cerebral – însă rezerva de vibraţii mentale neinterferate se arătase inepuizabilă.

Wurul petrecea ore întregi tolănit lângă promontoriul de stâncă, unde, suspendat peste oglinda argintie a lacului, urmărea jocul ciudat al umbrelor pe suprafaţa translucidă. Chipuri plăsmuite din ceaţă se succedau – prea repede pentru a reuşi să le fixeze – recompuse în neclintirea pânzei fluide, nelăsând să se distingă contururi clare sau detalii ale fizionomiilor. Fragmente de idei, reflecţii, ajungeau până la el, dispărând apoi în neant, înainte de a le surprinde esenţa. Reprezentau ecouri din

cealaltă dimensiune, pe care o părăsise, supunându-se unei voinţe mai puternice decât a sa. Redus la neputinţă, înnebunit de iluzia apropierii nălucilor ademenitoare şi imposibil de atins, privea fascinat dansul acelor himere.

Nerăbdător, aştepta să apară *un chip*. De sute de ani se pregătea pentru întâlnire, încercând să-i regăsească trăsăturile în pendularea haotică a fantasmelor. Ştia că-l va recunoaşte: ura îl săpase adânc în memoria sa nemuritoare. Era chipul celui care îi hotărâse exilul, interzicându-i accesul spre lumea din adâncul lacului.

În crepusculul aparent captură un sirus – făptură primitivă, cu membrele anterioare de leu, capul mic, ca al unui şarpe şi un corn de hiacint în frunte – însă animalul muri din primele secunde ale contactului. Mai târziu, urmărind o turmă de tanini, i se întâmplă să confunde structurile anorganice – al căror spectru magnetic oferea o imagine statică, monocromatică şi reproductibilă – cu ţesuturi vii, receptate într-o continuă schimbare de nuanţe.

Când, istovit şi furios, îşi reluă locul de lângă promontoriu, biocâmpul îi coborâse sub limita optimă. Trecu în repaus senzorial, mulţumindu-se să observe curgerea imaginilor… Brusc, din stratul profund al conştienţei se născu un presentiment, alertându-i senzorii. Nu se înşela, şi cum emisia inconfundabilă de radiaţie biologică îl trezise din toropeală, îşi concentră fluxul atenţiei, captând un ritm beta stabil şi sincronizându-se la el. Impactul cu forţa materializată a gândurilor venite de dincolo îl deconcertase: era cel aşteptat şi acest adevăr îi vibră în fiecare celulă a trupului. Cum celălalt se dovedea puternic, interveni un moment în care raportul păru gata să se inverseze, dar wurul se încleştă de ghemul fremătător şi alunecos – mentalul duşmanului său. Ritmul delta, al suferinţei, domina acum vibraţiile primite, zbuciumul umbrei reflectând surpriză, deznădejde; totul părea sfârşit, când mintea captivă avu o ultimă tresărire, dorind să scape influenţei malefice.

Încercând să reţină imaginea ce începuse să se îndepărteze, să pălească, tentaculele wurului se

contorsionau în gol, ghearele i se înfigeau în stânca dură… Se prăbuşi în hăul aflat dedesubt, dispărând în adâncul lacului de argint, a cărui suprafaţă perfect netedă rămase o vreme tulburată de unde circulare…

*

Corpul neînsufleţit al tânărului McDuncan, descendentul unui străvechi clan din Highland, a fost descoperit în sala armelor din donjonul ruinat, aparţinând aripii de nord a castelului Aberdeen. Ochii larg deschişi, sticloşi, păstrau o expresie de groază, ca şi cum, în clipele din urmă se aflase înaintea unei vedenii halucinante.

Doctorul chemat să constate decesul avu o senzaţie stranie privind sala rece şi sumbră: pereţii erau acoperiţi cu steaguri zdrenţuite, săbii lungi, drepte – faimoasele Claymore, pistoale şi archebuze, scuturi rotunde şi cimpoaie. Deasupra căminului de granit, plaiduri şi kilturi înconjurau tablourile înnegrite ale apărătorilor Highlandului. Deodată, observă un obiect insolit în ambianţa aceea războinică: o splendidă oglindă veneţiană unde, nu de mult, Robert McDuncan se privise lung, surprins de asemănarea izbitoare dintre chipul său şi austerele trăsături ale primului McDuncan, supranumit „Rannoch Neînvinsul”.

…Cercetându-şi fizionomia reflectată de apele înşelătoarei oglinzi, Robert simţi întâi o apăsare la tâmple apoi, treptat, durerea se amplifică şi se extinse. Prăbuşit în genunchi – pradă unei senzaţii insuportabile de cădere în gol – se zbătu cu disperare, împotrivindu-se acelui ceva monstruos, de neconceput, care îl trăgea în abisul din spatele ramei aurii…

Examinând corpul, doctorul remarcă sclipirea cioburilor de cristal împrăştiate pe covor. Privind neîncrezător suprafaţa intactă, fără o fisură a oglinzii se grăbi să pună diagnosticul – hemoragie cerebrală – îşi luă instrumentele şi părăsi locul acela care inspira teroare…

Articol XI. Zorii pustiei

Noi, dar fii, trăiam fericiţi şi liberi sub cerul albastru al pustiei, crezându-ne – în deşarta noastră semeţie –

urmaşii poporului ales. Iubitori de orizonturi largi, dispreţuiam umbra înşelătoare a zidurilor menite năruirii, urmând – împreună cu întregul nostru avut – destinul rătăcitor al caravanelor. Am nesocotit întotdeauna seminţiile nevolnice care se închinau lui Thaal – cel cu o mie de chipuri – sau puterilor tenebroase ale nopţii şi n-am făcut legăminte de credinţă zeilor nevăzuţi, nici n-am adus ofrande idolilor singuratici, ciopliţi în piatra falezelor. Nimic nu ne putea stinge din priviri febra depărtărilor şi, poate, nesăbuita noastră cutezanţă a fost aceea care ne-a pierdut. Ne obişnuisem cu peisajul sălbatic şi neprimitor al deşertului, descoperind în obositoarea lui monotonie o frumuseţe primară. Luni întregi, nisipul ne ardea tălpile, iar valurile de arşiţă ne învăluiau cu toropeala grea, pentru ca, într-o zi, mânia învolburată a cerului să reverse bruso potopul, înecând sub şuvoaie rănile pământului.

Iubeam înserările de purpură, învelind într-o mantie întunecată încremenitul ocean al dunelor, până în clipa când Soarele cobora spre tainicu-i repaus, iar Luna, strălucitoare ca bronzul oglinzilor vechi, se arăta deasupra nemărginirii de nisip. Ecoul serbărilor din nopţile vrăjite ne-a urmărit mereu cu seducătoarea lui chemare, chiar şi acum, când legile aspre ale firii s-au întors împotrivă-ne şi am ajuns înstrăinaţi până şi de amintirea vremurilor de binecuvântată tihnă. Ne vom aduce însă aminte întotdeauna de noaptea ceţoasă în care zvonuri de spaimă umpleau tabăra şi animalele înnebunite se zbăteau în legături, presimţind vremea nenorocirilor.

Cu puţin înainte de sosirea zorilor, o sabie de lumină a despicat bolta, trezind din somnul milenar umbrele călăreţilor fără nume ai deşertului. Orizontul s-a făcut de cenuşă, ascunzând cutremurătorul sabat al stihiilor dezlănţuite, gata să se prăvălească peste noi din înalturi, nimicindu-ne cu fulgere de foc. Curând însă, fără ca ploaia dătătoare de viaţă să aline însetarea nisipului, negura ce prevestise deluviul a început să se împrăştie în cele patru zări. De pe malul mării înspumate priveam înfioraţi agonia furtunii. Deodată, văzduhul s-a limpezit şi cu toţii am văzut

cum – deşi Soarele se afla la locul său pe cer – din furia nedomolită a talazurilor răscolite de curenţi se ridicase un astru nou şi strălucitor. Departe în larg, născute din fierberea zbuciumatelor ape, o mulţime de capete verzi, solzoase, veneau ameninţătoare spre noi. Cuprinşi de o spaimă ce ne-a răpit cu totul dreapta judecată, am alergat înapoi spre dunele înalte, strivindu-i pe cei rămaşi în urmă şi lăsându-ne pruncii pradă creaturilor hidoase ale mării…

În zadar am implorat nisipul auriu să ne acopere, ascunzându-ne privirii lor neîndurătoare; zadarnică a fost lupta dată cu îndârjirea disperării de cei mai curajoşi dintre noi. Încălecaţi pe lighioane fără seamăn, fiii adâncului au trecut peste dune într-o cumplită cavalcadă, răscolind colbul pustiei sub copitele de fier. Ne-au izgonit din văgăunile munţilor, otrăvind cu răsuflările lor ucigătoare intrarea peşterilor unde ne găsisem vremelnic adăpost. Ne-au urmărit ca un blestem, dincolo de oboseală şi de moarte, până când, istoviţi şi împuţinaţi, am renunţat la încrâncenata noastră împotrivire, acceptând sclavia umilitoare pentru a ne feri neamul de pieire.

Pierdusem orice speranţă – căci soarta se arăta de partea nemiloşilor străini – dar, înverşunata prigoană a încetat şi vieţile celor care scăpaseră măcelului au fost cruţate. Păzindu-ne cu străşnicie, învingătorii ne-au mânat departe, în inima pustiei, unde – supunându-ne unei vreri potrivnice dorinţei noastre – am pus temeliile strălucitorului oraş Ur… Îngropând sub lespezile de bazalt pierduta libertate, am durat întru veşnicie ziduri groase, cupole şi turnuri uriaşe în care să zacă ferecate comorile stăpânitorilor. Ridicat în vremurile întunecatei robii – mărturie a durerilor şi urii nestinse a darfilor – oraşul creştea neîncetat, întinzându-şi aripile de piatră peste deşert. Ne împresura cu labirintul străzilor înguste, răpindu-ne orizontul cu măreţia palatelor, ale căror sumbre faţade nu dezvăluiau trecătorului decât porţi masive şi creneluri ameninţătoare. Lipsind susurul vesel al izvoarelor sau misterioasa oglindire a cerului în adâncul răcoroaselor fântâni, apa din marile bazine îşi pierduse

limpezimea.

Puţini dintre noi se mai încumetau să conducă lungile caravane, ce purtau acum averile străinilor spre o ţintă necunoscută. Când cei care părăseau semeaţa zidire nu s-au mai înapoiat, am înţeles că deşertul, cândva prieten, ni se ridica împotrivă.

Născuţi sub semnul robiei, copiii noştri nesocoteau rânduiala străveche, întristându-ne inimile cu purtarea lor nesăbuită. Au deprins gustul bucatelor alese şi-al festinurilor prelungindu-se până în zori, iar ameţitoarea licoare a vinului îi îndemna la isprăvi nelegiuite. Râvneau straiele bogate ale negustorilor şi palatele fastuoase în care locuiau străinii; preţuind totul în arginţi, deveniseră de două ori sclavi: ai stăpânilor şi ai propriei lăcomii.

Cârmuitorii cetăţii părăseau arareori palatele închinate slavei lor, şi atunci porţile grele rămâneau deschise doar pentru scurtă vreme, fiind repede zăvorâte în urma monştrilor de metal ce străluceau în lumina soarelui. Câteodată, un vaiet prelung – ca strigătul însingurat al fiinţelor chinuite de dorurile altei lumi – venea din subteranele unui palat, înspăimântându-i pe nefericiţii aflaţi în preajmă; cutremurându-se, bătrânii darfi recunoşteau chemarea lighioanelor nepământene pe spinările cărora cuceritorii ieşiseră din mare.

…Până şi copiii îşi amintesc de zilele când străinii au hotărât brusc să părăsească oraşul. Pornind în ciudatul exod peste întinderea deşertului ne-au cerut ca, până se vor întoarce, să păstrăm legile statornicite de ei, altfel vor trimite asupră-ne prăpădul focului… Pregătirea Marii Caravane n-a fost un prilej de cântece şi bucurie pentru poporul din cetate, dar fii petrecând convoiul în tăcere, căci se temeau de sensurile ascunse ale neaşteptatei plecări a străinilor, mai mult chiar decât de cruda lor stăpânire…

Clepsidra timpului – măsurând trecerea secolelor şi succesiunea rânduită a generaţiilor – s-a oprit în ziua când poarta masivă – ferecând teritoriul interzis al grădinii unui palat – s-a prăbuşit într-o grămadă informă, cenuşie,

împrăştiată imediat de suflarea vântului. Întâi temători, căpătând curaj pe măsură ce numărul celor înarmaţi sporea, am dărâmat porţile tuturor palatelor, iar magnificele bolţi sub care răsunaseră paşii stăpânitorilor s-au umplut de zarva războinică. În interiorul măreţelor edificii am găsit doar uşi zidite la capătul coridoarelor pustii, încăperi de mult nelocuite şi scări monumentale ducând spre nicăieri. N-am aflat nimic înspăimântător în aceste locuri şi totuşi – temându-ne de întoarcerea răzbunătorilor străini – n-am îndrăznit încă să năruim simbolurile umilinţei, neînţelegând că timpul robiei la trimişii apelor trecuse. Dar, peste puţin timp, văzând că nu eram pedepsiţi pentru fapta noastră, ne-a cuprins un delir al distrugerii şi nu ne-am îngăduit odihna până ce construcţiile poruncite de foştii stăpânitori n-au fost sfărâmate. Când şi ultima piatră a hulitelor edificii s-a prefăcut în pulbere, am ieşit singur înaintea mulţimii adunate lângă zidul de răsărit al cetăţii. Le-am vorbit îndelung, cu chibzuinţă, despre tărâmul nesfârşit al dunelor, făgăduit seminţiei noastre în veac, dar nici cuvintele mele înţelepte, nici dreapta mânie ce m-a cuprins în faţa orbirii lor. nu le-a clintit hotărârea.

I-am părăsit atunci – căci zorii pustiei mă chemau spre alte orizonturi – iar ei, dar fii, au rămas acolo, în oraşul robiei, să construiască pe vechile temelii, noi palate…

Articol XII. Cetatea fără trecut

Daglar von Löwe îşi croia anevoie drum prin hăţişul pădurii inundate, aruncând uneori câte o privire în urmă, şirului de oşteni care abia se mişcau, stânjeniţi de armurile grele, înarmaţi cu săbii, arbalete, lănci şi buzdugane.

Se simţea bolnav şi ostenit, prea multele războaie îi sorbiseră vlaga tinereţii. Servise o viaţă întreagă Ordinul, fără să se plângă, păstrând pentru sine suferinţa şi privaţiunile. În numele Spiritului Luminii şi împotriva puterilor necurate ale Nopţii, curmase nenumărate vieţi netrebnice de păgâni, salvându-le astfel sufletele din infern. Vânturase zările lumii şi pretutindeni semnul saeru

de pe pelerină îl ocrotise, localnicii arătându-i respectul şi teama cuvenite unui Maestru al Ordinului. Cicatricele de pe trup stăteau mărturie că nu dăduse înapoi în faţa nici unui muritor, totuşi – putea să jure pe toate relicvele din Malborg şi pe osemintele strămoşilor – aceasta era ultima lui cruciadă.

Înainta poticnindu-se, ţinând sabia în mâna stângă, cu dreapta sprijinită de grumazul asudat al calului şi la fiecare pas cizmele i se afundau adânc în noroiul vâscos. Se gândea la oamenii săi: din miile care îl urmaseră în Iun gile campanii – devotamentul lor pentru căpetenie ajungând până la idolatrie – rămăsese o ceată jalnică, supravieţuitorii ultimei bătălii, spectrele unor războinici în căutare de vatră, retrăgându-se sub umbra deşartă a gloriei, hăituiţi de un duşman nevăzut. De luni întregi, poate de ani, se târau într-un marş disperat al morţii, prin pădurea blestemată, unde totul însemna încremenire, până şi timpul îngheţase, ţintuit de crengile negre şi contorsionate ale copacilor… Un singur lucru îi împiedica să se lungească pe jos, aşteptând ca mlaştina colcăitoare să-i înghită, să alunece în adâncul aducător de uitare: doreau *să ajungă acasă*. Calea fusese presărată cu leşurile cailor şi ostaşilor căzuţi, pieriţi de foame, de epuizare sau din pricina rănilor ce se infectau în atmosfera nesănătoasă.

Un geamăt, transformat curând în strigăt de triumf, izbucni din piepturile acoperite cu platoşe, când, după trunchiurile carbonizate apăru o geană trandafirie, întrerupând brusc monotonia cenuşiului pădurii. Dincolo de lizieră, în valea înverzită, se înălţa o cetate cu ziduri albe, *oraşul lor* – urlară nebuni de fericire, salutând vesela îngrămădire de acoperişuri ţuguiate şi roşii, răsărite deasupra crenelurilor. Uitându-şi demnitatea de cavaleri încercaţi, alergară împleticindu-se spre platforma lăsată a podului, se înghesuiră încercând să ajungă primii la porţile masive, ce se deschiseră larg înaintea lor, în uralele mulţimii.

Ţinându-şi calul de căpăstru, Daglar von Löwe fu ultimul care păşi pe sub bolţile împodobite cu flori, de

parcă întoarcerea le-ar fi fost aşteptată. Intră în clădirea veche, ridicată în inima cetăţii – casa lui – iar slujitoarele se grăbiră să i se înfăţişeze, aducând apa de trandafiri pentru spălatul mâinilor şi prosopul de mătase, ţesut cu fir de aur. Broderia, reprezentând blazonul nobilei şi bogatei sale familii îi reaminti fluturarea stindardului zdrenţuit deasupra atâtor câmpuri de bătălie, însă imaginea sângeroaselor înfruntări nu-l înfioră ca altă dată. Ardoarea anilor nesăbuiţi se spulberase, călcată sub copitele cailor, amestecată în colbul pământurilor străine, odată cu leşurile camarazilor mai puţin norocoşi. Ceva umed i se lipise de pleoape; când izbuti să vadă din nou limpede, întâlni privirea Astridei. Cum îngenunchease cuprinzându-i picioarele, o ridică, frânse trupul femeii lui în îmbrăţişarea neîndemânatică de ostaş, braţe subţiri îl înlănţuiră şi buzele ei tremurătoare îi turnară un fluid fierbinte în vine.

*

La început, orbiţi de bucuria întoarcerii, n-au observat unele ciudăţenii care nu-şi aveau locul în desfăşurarea firească a evenimentelor. Cruciada durase mult

— Pierduseră aproape măsura anilor – dar acum găseau oraşul şi locuitorii neschimbaţi: nu murise nimeni, nu se născuse niciun copil, nimeni nu îmbătrânise. Îşi lăsaseră în cetate fii, pe care ar fi trebuit să-i afle bărbaţi în toată firea – în schimb dădură peste aceiaşi băieţandri, jucându-se în curţile acoperite cu frumoase mozaicuri. Totul oglindea o simetrie perfectă, echilibrul proporţiilor mulţumea ochiul, de la geometria zveltă a turnurilor de veghe, la uliţele drepte, cu pavajul curat şi neted. Era cetatea *lor*, visată în nesfârşitele nopţi dinaintea fiecărei bătălii; îi lipsea însă ceva nedefinit, poate noroiul de pe străzi sau curţile cu gunoaie din faţa bordeielor dărăpănate. Trăiau într-un oraş ideal – începură să bănuiască îngrozindu-se pe măsură ce înţelegeau adevărul – un oraş fără trecut, plăsmuit din dorinţe, ca şi cum *cineva* le-ar fi citit în minte, construindu-l după modelul păstrat acolo.

Stranie era şi amnezia locuitorilor: nu-şi aminteau nimic din intervalul scurs de la plecarea cruciaţilor. Pentru ei, timpul – cel care deformează faptele, schimbă perspectivele, îndulceşte contururile – stagnase. Sau poate n-a existat niciodată o istorie a cetăţii născute din neant, liman iluzoriu pentru o mână de ostaşi întorcându-se acasă…

Curând, o stare de nesiguranţă puse stăpânire pe noii veniţi, ceea ce-i îngrijora nefiind vreo nepotrivire între amănuntele evocate în memorie şi realitatea exterioară, ci tocmai imposibila identitate.

Au început să-şi privească nevestele cu suspiciune, prospeţimea chipurilor lipsite de riduri părându-li-se o urzeală vrăjitorească. Unii au vrut să-şi ia zilele, alţii au încercat să plece din cetate, împinşi de spaima aceea iraţională. Nu zidurile păzite de gărzi i-au oprit – doar înfruntaseră iataganele păgânilor – ci ceaţa densă ce se instalase într-o zi, neştiută, pe dealurile din jur, fără să se mai ridice de atunci. Daglar vorbise cu doi dintre oamenii prinşi în capcana ceţii: victime ale unui somn cataleptic, ei se treziseră dimineaţa următoare culcaţi în propriile lor paturi.

„Minciună – strigaseră, ochii sticloşi strălucindu-le ca de febră pe feţele devenite măşti palide, inexpresive – cum să părăsim cetatea, când am găsit aici mult râvnita tihnă?”

Într-o după-amiază, Daglar auzi larmă pe stradă, în dreptul ferestrelor sale: una dintre servitoare fusese călcată de o trăsură, iar mulţimea se îngrămădea vociferând în jurul formei strivite pe caldarâm. Prin masa curioşilor îşi făcură loc două siluete în negru, care acoperiră corpul şi îl ridicară grăbiţi, dispărând cu el într-o casă vecină. Nu îndeajuns de repede însă: lui Daglar îi fusese destul o privire fugară ca să observe pata verzuie, lăţindu-se pe dale; văzuse cum din venele acelei fiinţe nu curgea sânge, ci altceva, cum materia cenuşie, poroasă, dezvelită de rănile mortale nu era carne omenească.

A doua zi, în zori, se sculă de lângă trupul Astridei, îşi înşeuă calul şi părăsi cetatea adormită, apucând-o pe

singurul drum netăiat încă de zidul de ceaţă.

Înapoi, spre mlaştină.

Articol XIII. Valea

Am străbătut într-o peregrinare ce părea fără sfârşit deserturi locuite doar de Lună, mări de tenebre, mlaştini unde nălucile îşi aveau sălaş de ceaţă. Neobosita noastră râvnă ne-a făcut să înfruntăm incredibile oprelişti, nepăsători la primejdioasele ispite ce pândeau să ne subjuge spiritul şi trupul. Drumul ducea spre un tărâm asemănător unui labirint, a cărui prezenţă nu se revela decât celor destul de nebuni să creadă în existenţa lui şi destul de norocoşi să evite căile înşelătoare. Asur, călăuza, alegea itinerarii dificile, încrezându-se doar în logica fatalistă şi de nepătruns a instinctelor.

Trăiam de luni întregi cu incertitudinea speranţei, nebănuind apropierea de ţintă şi nu ne aşteptam decât la încă o noapte de veghe ascultând zbuciumul vântului captiv între pereţii stâncoşi, când, într-un amurg de aur, trecătoarea s-a sfârşit brusc, deschizându-ne în faţă mirifica perspectivă a Văii. Soseam în anotimpul fără nume – desprins din curgerea obişnuită a vremii – în care chemarea sadralilor înfloriţi se insinua prin văzduhul îmbălsămat de mireasma lor ameţitoare.

Am lăsat în urmă stâncile defileului, aşezându-ne tabăra sub crengile grele de inflorescenţele ca nişte ciorchini luminoşi, ce păreau să păstreze căldura diurnă cuibărită între petale.

Dimineaţa, treziţi de frigul vestind ceasul neliniştit al zorilor, am ieşit din corturi în mijlocul unui peisaj sterp, numai grohotişuri şi scaieţi; copaci împietriţi, cu ramurile implorând cerul, alcătuiau o bizară şi tulburătoare formaţiune minerală. Nepăsarea pietrei se substituise vieţii pulsând prin sevă, transformând scoarţele arborilor de sadral în obsidianul pilonilor singuratici. Trunchiurile suferiseră strania metamorfoză a trecerii spre veşnicia celuilalt regn şi un abur dens plutea printre coloanele templului prăbuşit al pădurii.

N-am îndrăznit să ne privim în ochi, apăsaţi de vina

nemărturisită de a fi pângărit meleaguri necălcate până atunci de oameni. Fenomenul care schimbase înfăţişarea Văii ne intriga, deoarece nu-l puteam plasa pe nicio linie a cauzalităţii rezonabile, părând că ţine de domeniul absurdului. Trişti şi însinguraţi, ferindu-ne de propriile noastre umbre, am început în cele din urmă căutările.

Expediţia noastră era una din acţiunile lipsite de speranţă, continuate totuşi, cu tenacitatea proprie temperamentelor înclinate mai mult spre înfăptuirile fără sorţi de izbândă decât spre cele care asigurau succesul imediat şi sigur. Dorinţele anumitor naturi umane se îndreaptă către lucruri preţioase şi rare, nu prin valoarea lor materială, ci datorită darurilor ascunse care le fac să dobândească un ascendent asupra destinului proprietarului, împrumutând noi sensuri unei vieţi consumate în imperiul detestat al banalului.

Udria reprezenta unul din acele simboluri scumpe şi râvnite, tocmai pentru că nu puteau fi obţinute, neaparţinând alcătuirilor cotidiene. Dintre toţi cei care ispitiseră soarta – încercând să dobândească puterea tainică a nestematei şi fiind înrobiţi pe vecie de fascinaţia jocului pur al căutărilor – doar noi descoperisem teritoriul Văii legendare, unde misterioasele procese desfăşurate în adâncul frământatelor straturi geologice iniţiau geneza cristalului de Udrie. Frumuseţea pietrei şlefuite de palmele Timpului putea să smintească cugetele cele mai cumpănite, iar imprudentului ce şi-ar fi cufundat pentru o clipă privirea în infinitul unduitor al nuanţelor sale, culorile lumii înconjurătoare îi apăreau pentru totdeauna palide. Deşi nimeni nu îi văzuse adevărata formă – naivi sau şarlatani, pretinşii martori se contraziceau adeseori în dispute violente – faima Udriei se răspândise în toate zările, ademenind rătăcitorii cavaleri ai norocului. Aceştia îşi părăseau aşezările, renunţau la umilitoarea ocrotire dindărătul zidurilor şi porneau într-o deşartă odisee, la capătul căreia îi aştepta doar gustul amar al irositei tinereţi.

Reid fusese autorul nebuniei care ne adusese aici şi

mă întrebam de ce dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscusem trebuia să fie tocmai el. Cuvântul lui avea putere nelimitată de ordonare a haosului din jur, oameni şi lucruri supunându-i-se deopotrivă. Făcuse din mine şi din Glen sclavii nerăbdării sale încrâncenate, convingându-ne prin farmecul său personal mai degrabă decât prin forţa unor argumente. Veselul şi nepăsătorul Glen îl urmase cu resemnarea celui care îi acceptase mereu nebuniile, iar eu o făcusem din ceea ce mi se păruse un capriciu de moment, deşi ar fi trebuit să înţeleg că păşisem pe un drum fără întoarcere. Pentru Reid, nu obiectul căutărilor avea importanţă ci căutarea în sine, arderea lăuntrică până la esenţă, regenerarea spiritului printr-un efort eliberator.

Numele meu, Elara, rostit de cei doi bărbaţi, suna diferit: Glen îl făcea să pară o chemare îndepărtată, prelungind consoanele ea şi cum ar fi încercat să-l reţină, lipit de buze; accentele câteodată indiferente din vocea lui Reid mă răneau şi rămâneam zile întregi închisă într-o tăcere încăpăţânată, pedepsindu-mă prin încercarea de a-l îndepărta. Îndelungatele pauze în conversaţie le deprinsesem de la călăuza noastră, un bhil crescut printre muntenii aprigi ai triburilor din zonă, urmaşii unui popor odinioară puternic şi numeros, dispărut în viitoarea istoriei. Asur îşi folosea privilegiul dat de cunoaşterea locurilor pentru a impune un protocol strict al relaţiilor – care să-i întărească izolarea. Descurajând orice încercare de apropiere în afara obligaţiilor cuprinse de înţelegerea nescrisă dintre noi, nu îşi ascundea dispreţul pe care el, fiul civilizaţiei milenare, îl resimţea faţă de vlăstarele unei societăţi încorsetate de inhibiţii şi legi potrivnice firii.

Ne-am stabilit noua tabără în interiorul Văii, pe malul de vest al unui lac de culoarea bazaltului, a cărui suprafaţă rămânea perfect netedă, neînfiorată de tremurul undelor. Am încercat să umplem un vas cu lichidul având o densitate superioară apei, dar pereţii de duramit s-au fisurat imediat, supuşi unei presiuni neaşteptate, picăturile prelingându-se instantaneu prin interstiţiile solului, grăbite să se întoarcă în inaccesibila noapte aflată de

cealaltă parte a oglinzii lacului.

În timp ce ne aşezam corturile, un stol imens de sicori trecu peste defileul abrupt, umbra norului viu acoperind însângeratul disc al soarelui. Zborul acestor păsări gigantice ar fi trebuit să producă un zgomot de tunet; se desfăşura însă într-o linişte absolută, iar bătăile ample de aripi, urmate de lungi distanţe parcurse în magnifică planare, aveau ceva halucinant. Avalanşa miilor de ciocuri ascuţite, gheare încovoiate şi ochi de rubin se îndrepta direct spre noi. Ne-am întins la pământ, striviţi de aerul densificat, aşteptând să treacă sălbatica învolburare.

Când am îndrăznit să ne ridicăm, suprafaţa lacului părea purpurie din cauza mulţimii păsărilor ce înotau una lângă alta, cu penajul în felurite nuanţe de roşu. Îşi scuturau aripile, executând un dans ciudat, apoi întindeau gâturile cu ciocuri larg deschise pentru a scoate ţipete stridente, fără ca vreun sunet să ajungă la noi. Am urmărit mişcările sincronizate ale sicorilor – supunându-se unui ritual misterios – până la lăsarea serii, când am fost acaparaţi de spectacolul formelor fosforescente, vizibile pe ambii versanţi ai Văii; abia după ce le-am simţit parfumul inconfundabil, am înţeles că nu erau altceva decât coroanele arborilor de sadral, renăscuţi din împietrirea pădurii.

În zori, stolul dispăruse de pe oglinda lucitoare şi neclintită. Păsările – susţinea călăuza – nu plecaseră, ci se transformaseră în peşti cu solzi de aramă, care stăteau ascunşi în adâncul lacului, pândindu-ne cu ochii lor de rubin.

Cuprins de o nelinişte subită, Asur insistă să părăsim Valea în care intrasem într-un moment neprielnic. Am refuzat să abandonăm cercetările – deşi sorţii ne stăteau împotrivă – şi atunci a hotărât să plece singur, căci îi cerusem doar să ne arate Valea nu să o şi sfideze. Cum nimic nu l-a putut convinge să rămână, l-am privit pierzându-se printre stânci, siluetă înaltă, uşor aplecată sub greutatea păturii de Yacca.

Îndoiala nu se insinuase în gândurile noastre şi nu

am dat importanţă acestei plecări; obişnuiţi cu ciudăţeniile bhilului, o vreme am sperat chiar într-o ipotetică întoarcere, dar, după săptămâni de inutile prospecţiuni, am înţeles că nu-l vom revedea niciodată pe taciturnul Asur.

Având lacul ca punct de reper, avansam cu cercetările spre pădurea de sadrali. Împreună cu Glen, lucram până la epuizare, fără să putem păstra ritmul impus de Reid, care nu se odihnea nici după ce copacii îşi deschideau florile de lumină.

Dorind să înţeleg în ce consta fascinaţia cristalului de Udrie, reprezentând acum pentru Reid mai mult decât însemnase vreodată o femeie, am început să mă identific pe nesimţite cu lumea minerală căreia îi aparţinea simbolul căutărilor noastre.

Miracol reînnoit în fiecare amurg, metamorfoza sadralilor îşi pierduse puterea de fascinaţie, deşi contemplam încă inflorescenţele până ce prima rază aducea încremenirea. Mă obişnuisem cu insolitul Văii – cel puţin aşa credeam – când, într-o noapte, ecourile unor voci desprinse din pereţii de granit au început să-mi tulbure somnul. Stâncile, trunchiurile pietrificate, jocul reflexelor pe suprafaţa lacului realizau o subtilă conexiune, modulând vibraţia-semnal într-un imposibil monolog – destinat numai mie – din care am înţeles la început doar un nume: Elara.

*

Sicorii îmi aduceau pe aripi negura munţilor – aceeaşi care se ridică peste acoperişurile templelor închinate unor zei de mult uitaţi – sau briza sărată a oceanului, unde corăbii pline cu aur şi mirodenii aşteptau vântul din larg să le umfle pânzele.

Când păsările au revenit din incursiunea de pradă – vânaseră pteroni la înălţimi ameţitoare, unde albastrul cerului se îngemăna cu abisul întunecat – au găsit pacea sadralilor tulburată. Nedorita prezenţă a oamenilor îmi perturbase ciclurile vitale, dar încă nu presimţeam în venirea lor sfârşitul milenarei aşteptări… După întoarcerea sicorilor din adâncuri, călăuza fugise din calea destinului

hărăzit de mine şi a trebuit să-i aduc uitarea, prăbuşind peste el un promontoriu de stâncă. Ceilalţi au rămas, scormonind pământul cu tenacitatea unor cârtiţe oarbe, vârfurile ascuţite ale uneltelor metalice mutilând rădăcinile arborilor. Truda întru nimic a fiinţelor acestora nu înceta să-mi producă uimire, căci ceea ce nu reuşeau să găsească se aflase dintotdeauna în ei, prea aproape pentru a fi cuprins, prea simplu pentru a fi înţeles.

Am văzut imperii căzând şi regi ce se considerau deasupra mulţimilor – irosind vieţile generaţiilor de sclavi în construirea de monumente închinate slavei lor trecătoare – dar niciun eveniment memorabil nu alterase curgerea monotonă a vremii, de când Marea Cădere mă surghiunise în vale. Steaua ce sclipea singuratic pe boltă mi se părea la fel de îndepărtată ca şi ziua în care aripile mele, vlăguite de nesfârşitul răgaz, se vor întinde iar peste genune, purtându-mă spre cuibul de pulberi stelare.

Prinsă în capcana de piatră a Văii uitasem Zborul, alegând letargia minerală pentru ca Timpul să nu-mi atingă trupul făcut să înfrunte spaţiul infinit. Aşa cum eram cu adevărat – asemeni luminii veşnic în mişcare sau vântului solar – mă regăseam doar în visele Elarei. Făptura ei muritoare reînvia amintiri pierdute, deschizând porţi ferecate în uitare, căci dintre toţi cei veniţi să caute Udria, numai ea îşi oferea fiinţa efemeră.

Paşii Elarei fac sadralii să înflorească, semn că se apropie începutul erei prefacerilor. Dimineaţa în care focurile-flori vor rămâne aprinse sub primele raze ale soarelui, aripile mele se vor întinde peste vale, umbra lor acoperind pădurea şi munţii. Atunci, îi voi arăta Elarei florile de foc ale nebuloaselor, iar ea îmi va împrumuta puterea de a străbate necuprinsul, slăbiciunea care o face de neînfrânt.

*

Am găsit Udria la lumina sadralilor – a treia noapte de când numele meu, Elara, făcea să vibreze pereţii Văii – iar ceea ce părea o piatră oarecare, primind căldura mâinilor mele a început să radieze, întrecând strălucirea

pădurii. Am alergat spre Reid, strângând în palme lacrima de azur; a rămas uimit ca în faţa unei revelaţii şi, o clipă, am însemnat pentru el mai mult decât neasemuitul cristal. Întâlnindu-i apoi privirea, în care ardea iar patima rece a Udriei, am înţeles ceea ce refuzasem până atunci să accept: Reid nu avea nevoie de mine, destinul său era să fie întotdeauna singur. Eu şi Glen am fost doar umbrele ce însoţeau peregrinările sale, urmându-l pretutindeni fără să punem întrebări.

Lăsându-i lui Reid darul neaşteptat al Văii, am coborât lângă lacul unde înotau peşti cu solzi de aramă şi am început să-mi scot veşmintele… Atingerea catifelată a fluidului îmi înfăşoară gleznele, urcă pe şolduri, se ridică încet, cuprinzându-mi sânii. În curând voi trece în dimensiunea intangibilului, din care se hrănesc dorinţele lui Reid. Mă va căuta cu priviri aprinse, strigându-mi numele în pustietatea zărilor şi nu va fi nimeni să-i răspundă, doar ecoul durerilor lumii. Mă va găsi pe tărâmul inefabil al viselor sau în neclintite ochiuri de ape, dar nu va şti să-şi ridice privirea spre steaua oglindită în ele.

Noaptea îmi răsfiră părul cu degete de lună, dar ochii îmi rămân deschişi sub perdeaua fluidă când giganticul cap de pasăre se iveşte din adâncuri. Mă fixează cu ochi în care se mistuie doi aştri, iar ciocul i se deschide într-un ţipăt cutremurător. Universul prinde a se destrăma sub fluturarea incandescentelor aripi şi încerc, dincolo de uimire sau teamă, senzaţia totală a Zborului.

…Dimineaţa următoare, în timp ce primele raze ale soarelui găseau florile sadralilor deschise, Pasărea s-a înălţat din lacul de culoarea bazaltului. Şi-a întins aripile peste vale – atât de mari încât umbra lor acoperea pădurea şi munţii – începându-şi călătoria spre cuibul de pulberi stelare.

Articol XIV. Călăreţii de fier

Eram un băieţandru, crezându-mă stăpân absolut în labirintul străduţelor înguste, aflate la periferia oraşului – când, într-o dimineaţă, desprinşi parcă din legenda ce-mi

umpluse de spaimă nopţile copilăriei, s-au ivit din ceaţă trei cavaleri înzăuaţi, călărind pe armăsari uriaşi, de culoarea zăpezii. Înaintau sub aripa tenebrelor ca sub o mantie zdrenţuită, contururi fantomatice de cai şi războinici, plutind într-o tăcere ireală. Au trecut pe lângă mine într-un galop maiestuos, însoţit de fluturarea sumbră a pelerinelor şi răceala întunecatelor armuri, iar în spate – prevestită de tunetul năucitor al miilor de copite ghintuite care izbeau caldarâmul – venea Hoarda dezlănţuită. Apărută de nicăieri şi îndreptându-se spre necunoscut, cavalcada străbătea într-un iureş învolburat străzile oraşului, sub ochii îngroziţi ai locuitorilor.

N-am să uit niciodată chipurile palide ale călăreţilor, privirile golite de orice expresie, zâmbetul mort, încremenit pe buzele albe. Păstrau o ţinută nefirească în şa, cu trunchiul lăsat mult pe spate şi mâinile încleştate de hăţuri, încercând parcă să pună capăt acestei curse demenţiale. Mişcările oamenilor aveau o anumită rigiditate, contrastând cu salturile pline de forţă şi agilitate ale armăsarilor superbi, cu grumaji cabrate şi coame răsfirate în vânt asemeni stindardelor restriştei. Negrul strălucitor al pielii animalelor păstra moliciunea mătăsurilor scumpe; ochii arzători sfredeleau abisuri nebănuite, iar nările fremătătoare adulmecau aerul depărtărilor.

…Am văzut femeile ieşind la ferestre sau înaintea porţilor pentru a privi trecerea cavalcadei. Înfrigurate, cercetau trăsăturile imobile ale călăreţilor în căutarea unui chip anume, însă măştile lipsite de viaţă nu aveau vreun semn distinctiv, părând reflexia unei singure fiinţe…

Fără a-şi domoli o clipă avântul războinicii îmbrăcaţi în platoşe de piele şi purtând căciuli din blană de lup, au părăsit oraşul, mistuindu-se în pulberea zărilor. Se întorceau în stepa nemărginită, gonind spre locul unde munţi semeţi se-ngemănau cu cerul, iar valul nesfârşit al călăreţilor cutremura temeliile lumii. Coborând din noaptea vremurilor, caii lor nemuritori îi purtau într-un galop năprasnic, niciodată întrerupt sau încetinit,

inexorabil ca şi Timpul…

După plecarea călăreţilor, faptele peste care trecusem cu uşurinţa anilor mei tineri au început să mi se-arate într-o lumină nouă şi tulburătoare. Începeam să înţeleg de ce – deşi războaiele încetaseră de multe secole – printre locuitorii oraşului meu nu se afla niciun bărbat în putere, niciun bătrân a cărui înţelepciune să biruie urgia. Naşterea unui băiat nu reprezenta un prilej de bucurie, căci – înainte să ajungă la vârsta deplinei bărbăţii – tânărul împărtăşea soarta statornicită generaţiei sale, pornind în odiseea fără de sfârşit. Trebuia să ispăşească astfel blestemul neamului nostru de războinici nemiloşi, care îngropaseră cândva popoare întregi sub ruinele şi cenuşa fortăreţelor cucerite. Pentru femeile rămase să-şi crească pruncii şi să îmbătrânească în oraş, cei plecaţi spre o destinaţie obscură deveneau fiinţe inaccesibile, sortite să trăiască în tăcerea milenară a pustietăţilor…

Într-o noapte, am aşteptat ca ceilalţi să adoarmă şi m-am furişat spre uşa unicei camere nelocuite din casa noastră, încăpere sumbră şi rece, de care mama se ferea cu groază. Înăuntru, la lumina săracă ce pătrundea prin fereastra îngustă, am zărit draperia grea, ascunzând o siluetă omenească. Am îndepărtat stofa groasă şi m-am pomenit în faţa unui manechin îmbrăcat într-o platoşă din piele tăbăcită de meşteşugari din vechime. Atingând-o, m-a înfiorat un straniu sentiment de nelinişte şi surescitare, iar prin minte mi-au străfulgerat amintiri ce nu-mi aparţineau – imaginea oceanului verde, câmpia contopindu-se la orizont cu cerul, parfumul ameţitor al ierburilor aducându-mi nostalgia stepei…

Chiar înainte de a cunoaşte întreg adevărul, am ştiut că, într-o zi, înspăimântătoarea cavalcadă se va întoarce: temerile îmi sporeau cu fiecare an, cu fiecare clipă de aşteptare înfrigurată. Locuitorii nu vorbeau niciodată despre misterioasa lavină de oameni, cai şi arme ce acoperea din când în când străzile, teribila taină a Hoardei rămânând inaccesibilă înţelegerii mele de copil. Mă revolta resemnarea oamenilor în faţa invaziei de care se temeau,

fără a îndrăzni să i se ridice împotrivă.

...Când tunetul Hoardei – asemeni unei cascade prăvălindu-se într-un hău stâncos – şi-a rostogolit ecoul peste oraşul adormit, m-am trezit din somnul bântuit de năluciri. Nici trăsnetul despicând cerul în nopţile de vară, nici clocotul torentelor ieşind din matcă, nu puteau acoperi tropotul asurzitor al miilor de copite.

Călare pe uriaşii lor armăsari albi, cei trei cavaleri ai tenebrelor au trecut în galop, învăluiţi în aceeaşi linişte sumbră. Armurile, spadele, coifurile înalte cu viziere lăsate, lăncile grele şi lungi, toate plăcile de oţel care ar fi trebuit să strălucească sub razele lunii erau mate, absorbind parcă lumina, mai negre decât întunericul însuşi.

Dar, mai înspăimântători decât ei, veneau în urmă *Caii Hoardei*. Cu ochii de foc şi coamele lungi fluturând sălbatic în galopul vijelios. Caii înaintau ca un torent negru, în care nu se zărea niciun călăreţ. Deodată, cu un nechezat strident ce a zguduit bolta, armăsarii s-au răspândit pe nenumăratele străzi ale cetăţii.

Ascultând tropotele răsunând pe lespezile de granit, m-a cuprins durerea pentru bărbaţii neamului meu, urgisiţi peste timp de nesăbuita cruzime a strămoşilor. Într-o noapte ca aceasta, hoarde sălbatice venite dinspre ţinuturile aspre ale îndepărtatului nord, pustiiseră oraşul, nimicind paşnica stirpe de meşteşugari pricepuţi care-l duraseră. Învingătorii îşi aflaseră vremelnic sălaş în aşezarea cucerită, până când, neliniştita chemare a stepei le înfierbântase sângele, făcându-i să încalece iarăşi pe caii lor iuţi şi să dispară spre alte orizonturi, lăsându-şi femeile şi copiii în puternica cetate. Pentru a împlini blestemul ce apăsa asupra crudei seminţii de războinici, urmaşii lor îşi părăseau astăzi vetrele liniştite, devenind umbre rătăcitoare într-o lume unde nu rămăsese nimic de cucerit...

Din spatele obloanelor, pândeam tropotul solitar aducând osânda asupra casei în dreptul căreia se oprea calul, nechezând cu botul înălţat spre cer. Văzduhul se

umplea de tânguirea femeilor şi poarta era larg deschisă pentru ca solul neînduplecatului destin să păşească nestingherit pe sub portal. Încordându-şi mândru grumazul şi lovind nerăbdător dalele curţii, armăsarul negru rămânea în aşteptare, până când cel pe care căzuseră sorţii cobora scările pentru a-şi întâmpina resemnat viitorul. Bărbatul urca în şa cu mişcări ţepene, dictate de o voinţă străină şi avea privirile stinse pe chipul ce căpătase imobilitatea unei măşti de ceară.

Din căsuţele sărace de la periferie sau din palatele pline de mătăsuri scumpe, vase de alabastru şi arme împodobite cu nestemate, au apărut curând călăreţi singuratici. Treceau pe sub arcurile de piatră, îmbrăcate în verdele iederii, prin marile pieţe, golite ca prin farmec de mulţimea curioşilor, coborând în trap uşor panta domoală a străzilor, spre fortificaţiile exterioare. Conduşi de instinctul fără greş al armăsarilor, s-au întâlnit cu toţii în faţa porţilor cetăţii, unde trapul s-a transformat într-un galop avântat, uriaşul fluviu de oameni şi cai revărsându-şi apele întunecate peste nesfârşita câmpie…

După plecarea bărbaţilor, soarele nu s-a arătat pe cer câteva zile întregi, iar negurile aduse de vânturile nordului au coborât peste cetate. O linişte sumbră învăluia totul, străzile şi pieţele rămânând pustii în timpul zilei, ca într-un oraş părăsit. Doar seara târziu, din umbra zidurilor apăreau siluete înfăşurate în văluri, care se furişau spre susurul răcoros al fântânilor, ţinând în mâini ulcioarele de lut. Se opreau câteodată – ascultând cu încordare ecoul unui tropot îndepărtat, numai de ele auzit în tăcerea deplină a nopţii – apoi îşi reluau, grăbite, mersul. Paşii lor purtau povara unei dureri ascunse, iar tristeţea le încovoia umerii mai mult decât greutatea apei clipocind în ulcioare.

Timpul a secat lacrimile femeilor, fără să poată stinge încrâncenarea împotriva ursitei. Dacă soţii sau fiii lor ar fi pierit în vâltoarea unei bătălii, puteau accepta sacrificiul, lăsând uitarea să pecetluiască sipetul vechilor suferinţe. Însă, gândul la cei care cutreierau veşnic pustietăţile – trecând peste râpe adânci, prin smârcuri otrăvite sau

deserturi de pucioasă – le făcea să se înfioare de o spaimă superstiţioasă.

Fără să cunoască alinarea somnului, fără să simtă foamea sau setea, chinuiţi de doruri nerostite şi de chemări înşelătoare ale zărilor, bărbaţii nu ştiau cât de temută le era întoarcerea. Străbătând necuprinsul, treceau din nou, după ani lungi de pribegie, prin oraşul înstrăinat, semănând groaza printre locuitori.

*

Bătrânul trăia într-o căsuţă izolată, aflată lângă poarta de sud a cetăţii. Dincolo de ziduri se întindea pajiştea cu iarbă înaltă, unde tinerii de vârsta mea învăţau să călărească şi să lupte cu armele războinicilor Hoardei… La vederea bărbatului masiv, cu pletele şi barba cărunte, ţinându-se foarte drept în şa, ceilalţi au fugit ca nişte laşi, lăsându-mă să înfrunt singur ochii săi negri, cercetători. Nenumărate zvonuri creaseră o aură stranie în jurul său: unii şopteau că era nebun – de aceea Caii îl cruţaseră – alţii susţineau că fusese unul dintre călăreţii blestemaţi, însă reuşise să scape din Hoardă. Întors în oraş, Bătrânul nu povestise nimic despre ciudata sa odisee, iar firea lui mândră şi neînduplecată îi alungase pe curioşi, făcând ca pragul casei să-i fie ocolit.

Pe mine m-a primit cu inima deschisă şi am rămas nenumărate nopţi sub acoperişul său, ascultându-i vorbele ce reînviau vremuri trecute. Îmi povestea despre Hoardele care cutreieraseră în voie ţinutul, înfruntând vânturile îngheţate şi furia şuvoaielor, despre faimoasele cetăţi îngenuncheate sub loviturile călăreţilor neînvinşi, despre bătălii crâncene şi marşuri nesfârşite… Istorisind, Bătrânul privea undeva în afara timpului şi am înţeles că pentru el, a trăi însemna a-şi aduce aminte. Când zugrăvea imensele câmpii, deschise către singurătate şi necunoscut, ochii i se umpleau de strălucire şi în glas îi vibra nostalgia stepei…

Bătrânul nu mi-a pomenit niciodată despre timpul cât călărise alături de Hoardă; părea însă chinuit de temeri nerostite, iar chipul îi purta pecetea unei presimţiri funeste. Într-o seară, m-a întâmpinat cu fraze incoerente,

în care numele Călăreţilor de Fier revenea obsedant. Cuvintele sale despre tărâmuri pierdute la marginea lumii m-au înfiorat şi le-am păstrat neschimbate în amintire, renunţând să le mai desluşesc înţelesul.

Dimineaţa următoare am găsit casa pustie şi am ştiut că Bătrânul părăsise oraşul pentru totdeauna. Deodată, sfărâmând tăcerea care se lăsase în jur, am auzit iarăşi tunetul Hoardei.

Fără să se abată o clipă din drum, cavalerii înzăuaţi şi sumbra lor escortă au străbătut străzile într-un avânt nedomolit. Prin norul de praf ridicat în iureşul galopului, am întrezărit figurile palide ale călăreţilor. Priveau înainte, încremeniţi într-o stranie apatie: străbătuseră ca fulgerul câmpii, păduri şi mlaştini, însă depărtarea ce sporea în urma lor ca un abis nu-i apropiase niciodată de vreo ţintă…

După trecerea Hoardei, viaţa şi-a reluat cursul firesc pentru toţi locuitorii cetăţii, în afară de mine. Temându-mă de întoarcerea Călăreţilor de Fier zăvoram cu străşnicie poarta, uitând că niciun lacăt nu a putut opri vreodată împlinirea sorţii… Noaptea, auzeam un tropot greu urcând pe fluviul infinit al Timpului. Ecoul acela solitar îmi alunga liniştea şi mă făcea să-mi drămuiesc ceasurile rămase, căci fiecare gest, fiecare tresărire a pleoapelor mă apropia de temutul deznodământ. Câteodată, mă surprindeam pândind nerăbdător un zvon îndepărtat de copite care să vestească sfârşitul chinuitoarei aşteptări. Visam caii negri ai Hoardei azvârlindu-şi stăpânii – biete păpuşi neputincioase – în colbul unor meleaguri străine, unde zăceau, albite de soarele stepei, oasele atâtor generaţii de călăreţi. Tresăream prin somn, crezând că recunosc tropotul calului apropiindu-se de poartă sau mă trezeam dintr-un coşmar în care – osândit pentru totdeauna să suport legănarea neplăcută a şeii – mă luptam să-mi eliberez picioarele prinse în capcana scărilor. Mâna stângă mi se încleştase în coama bogată, iar cu dreapta trăgeam cu disperare de hăţuri. Mişcările mele nu făceau decât să iuţească pasul armăsarului, care – ignorându-mi împotrivirea tot mai slabă – ţâşnea într-un galop turbat,

ameninţând să mă azvârle din şa…

Trăisem de atâtea ori cu gândul sosirea Cailor, încât, atunci când văzduhul nopţii a răsunat de nechezatul sonor, m-am trezit cu mintea limpede, fără să mă încerce fiorul paralizant al fricii. Îmbrăcându-mi costumul de piele – sorocit încă de la naşterea mea acestei clipe – n-am şovăit deloc şi degetele nu mi-au tremurat în vreme ce încercam tăişul armelor. Am ieşit în curte, surd la plânsul sfâşietor al mamei şi surorilor, căci nu aveam ochi decât pentru armăsarul cel negru, ieşit din îmbrăţişarea Nopţii, care mă aştepta scormonind nervos praful drumului. Când i-am atins pielea mătăsoasă, strălucind sub razele Lunii, am simţit cum pânza fină, ţesută din întâmplările trecutului, se destramă şi o patimă nouă îmi arde în piept. Cuprins de exaltare, am sărit în şa, ca şi cum aş fi trecut graniţa unui tărâm fermecat. M-am aplecat peste greabănul armăsarului şi strigătul meu ascuţit, de îndemn, a cutremurat zările. Lipit de spinarea netedă, simţeam că devin o singură fiinţă cu nobilul animal care trecuse dintr-un salt sălbatic dincolo de arcada porţii… A urmat goana oarbă pe străzile cufundate în beznă, întâlnirea cu Hoarda întregită lângă zidurile cetăţii, uruitul continuu al imensei lavine în marş, nechezatul cailor, ameninţătoarea vecinătate a tenebrelor, alungată de prezenţa nevăzuţilor mei tovarăşi… Cu primele reflexe roşietice, anunţând apropierea zorilor, am desluşit siluetele unor copaci falnici, înălţându-se din ceaţa fumurie care acoperea covorul de frunze. Ropotul cailor se lovea de trunchiuri, multiplicându-se, iar pădurea răsuna de trosnetul crengilor zdrobite de călăreţi. Trecând pe sub bolţile înalte de verdeaţă, mă apăsau teama şi singurătatea, de aceea am lăsat bucuros în urmă ultimii arbori, ieşind într-o pajişte acoperită cu rouă, de unde se deschidea vasta perspectivă a stepei…

Călăream în primele rânduri şi nu puteam cuprinde cu privirea decât o parte din desfăşurarea de forţă primară a Hoardei, acoperind câmpia ca un văl negru. Cei aflaţi alături de mine nu păreau să mă recunoască; ochii lor

cercetau cu încordare orizontul şi feţele palide căpătaseră o asprime care-i maturiza. Văpaia neliniştii mi se cuibă râse iarăşi în suflet, dar ceea ce resimţeam cu toată fiinţa nu era regretul pentru anii frumoşi petrecuţi în oraş, ci nerăbdarea de a trece pragul universului ademenitor al spaţiilor libere, dorinţa neînfrânată de a cunoaşte lucruri ascunse muritorilor de rând… Risipită pe-ntinsul stepei, Hoarda înghiţea distanţele într-un galop susţinut, străbătând acelaşi peisaj monoton, călăuzită de trei puncte mişcătoare, abia vizibile înspre marginea zării: Călăreţii de Fier. Soarele se dilatase monstruos, discul său incandescent cuprinzând întreaga boltă, de unde revărsa peste capetele noastre un foc toropitor. Nepăsători la dogoarea zilei, ceilalţi scoteau chiote prelungi, îmboldindu-şi caii cu pintenii sau lovindu-i cu latul săbiilor arcuite, obligându-i să înteţească goana. Armăsarul meu necheză neliniştit, cerându-mi parcă să nu mă alătur demenţei generale. L-am bătut uşor cu palma pe grumazul încordat, scoţându-l în afara şuvoiului care ameninţa să ne calce în picioare; de pe margine puteam privi în voie învălmăşeala de trupuri ţepene, feţe albite de praf, guri schimonosite şi săbii fulgerând în soare. După ce avântul furios s-a potolit la fel de neaşteptat cum începuse, am lăsat liber frâul calului – a cărui nerăbdare abia o stăpâneam acum – şi ne-am reluat locul în fruntea călăreţilor. În ciuda ritmului epuizant al înaintării, n-am reuşit să ne apropiem de călăuze decât pe înserat, când umbrele nopţii începeau să întunece azurul. Am continuat să călărim toată noaptea şi ziua următoare, având mereu în faţă imaginea Călăreţilor de Fier, asemeni unui miraj spre care năzuiam zadarnic. Uniformitatea câmpiei şi lumina neobişnuită ce iradia pe cer dinspre apus începeau să-mi rănească privirea. Trupul mi se acomodase surprinzător de repede marşului necruţător, dar gândurile se răzvrăteau uneori, întorcându-se la cei rămaşi acasă. Purtat împreună cu ceilalţi, fără putinţă de împotrivire, devenisem unul dintre călăreţii blestemaţi ai Hoardei, pe care nici frigul tăios al nopţii, nici zăduful amiezii nu-i puteau atinge. Curând, am pierdut

socoteala timpului, zilele succedându-se cu o exasperantă încetineală în legănarea şeii…

Trecuseră ani de când rătăceam – uitaţi de speranţe şi doruri – sub strălucirea constelaţiilor fără nume care vegheau dintotdeauna întinsul meleag al ierburilor amare. Zăpada acoperise din nou verdele câmpiilor şi o ceaţă densă ascundea zările, când ne-am pomenit pe neaşteptate înaintea zidurilor unei cetăţi scăldate în razele dimineţii. Am străbătut într-un iureş nebun străzi şi pieţe, înspăimântându-i pe locuitori cu neîmblânzita noastră înfăţişare de războinici ai trecutului şi cu zăngănitul armelor, reînviind bătălii încrâncenate. Trecând pe lângă faţada casei cu un singur cat de la capătul unei străduţe pavate cu piatră gălbuie, o tresărire a vechilor amintiri îngropate sub straturi cernite de uitare mi-a secerat avântul. O durere ascuţită mi-a fulgerat pieptul acoperit cu platoşa de piele şi am înţeles că treceam nepăsător – purtând în suflet adierea rece a morţii – prin oraşul binecuvântat al copilăriei mele.

…Călăreţii de Fier ne-au apărut brusc în faţă la ieşirea din cetate, iar văzduhul a răsunat de zgomotele învălmăşite ale masei de oameni, cai şi arme. În zăpăceala momentului, primele rânduri dădeau înapoi, lovindu-se de cei care veneau neştiutori din urmă, fără să bănuiască obstacolul. Croindu-mi drum prin vălmăşagul înfricoşaţilor mei tovarăşi, am ţâşnit spre Călăreţii încremeniţi într-o tăcere ameninţătoare. Piepturile puternice ale uriaşilor cai albi păreau un zid de netrecut, înaintea căruia armăsarul s-a oprit tremurând.

Nu-i văzusem niciodată în toată măreţia lor sumbră, apropierea dezvăluind liniile titanice din care erau clădiţi. Caii aveau ochi de culoarea nopţii, iar ceaţa densă ce le însoţea fiece răsuflare, învăluia siluetele Călăreţilor într-un abur lăptos. Ferecaţi în armuri metalice, fără a se clinti din seile masive, Cavalerii Tenebrelor semănau cu gigantice statui, coborând răzbunătoare de pe socluri pentru a împlini un blestem ancestral. Lăncile de oţel, având în vârf flamura neagră, spadele lungi şi drepte, scuturile grele,

toate păreau făcute pentru uriaşi.

Panaşele întunecate şi faldurile pelerinelor largi fluturau în atmosfera limpede a zilei, deşi nicio adiere nu însufleţea vastitatea câmpiei. Uitându-mă la vizierele lăsate mă cuprindea un fior îngheţat şi nu puteam scăpa de impresia stranie că, dincolo de suprafaţa mată a metalului, nu se afla absolut nimic. În scânteierea imaculată a zăpezii se aşterneau doar umbrele alungite monstruos ale cailor, ca şi cum, în jurul Cavalerilor ar fi existat un spaţiu interzis, bântuit de nălucile altor lumi.

Înnebunit de spaimă, armăsarul meu se răsuci cu violenţă într-o parte, făcându-mă să-mi pierd echilibrul şi să alunec din şa ca o păpuşă dezarticulată. Durerea mădularelor înţepenite de lungul marş mi-a răscolit fiinţa, smulgându-mi un geamăt înăbuşit de pe buzele pecetluite de răstimpul tăcerii. Neputincios, am rămas cu faţa îngropată în covorul afinat de nea, până ce atingerea răcoroasă m-a trezit, alungându-mi amorţeala. În ultimul moment m-am ferit din calea copitelor ghintuite şi am văzut uluit armăsarul negru ridicându-se între mine şi atacator, muşcând gâtul alb al calului care fusese gata să mă calce în picioare. Surprins de atacul neprevăzut, acesta s-a retras cu un pas, în timp ce stăpânul său, neclintit, continua să ignore cele întâmplate. Din locul unde zăceam aşteptând lovitura de sabie sau lance, l-am văzut pe primul Cavaler aplecându-şi panaşul; ca la un semn, toţi trei şi-au întors caii spre apus, pornind în galop, urmaţi de tunetul Hoardei. După trecerea lavinei, simţind pe obraz răsuflarea caldă a credinciosului meu armăsar, i-am cuprins cu braţele grumazul catifelat şi, agăţându-mă de coama lui bogată, m-am săltat cu greutate în şa. Am tresărit când colţii de cristal ai gerului s-au înfipt nemilos în trupul meu devenit vulnerabil la vitregiile naturii şi oboseala drumului. Mi se făcuse foame, o sete cumplită îmi ardea cerul gurii, dar primeam chinurile cu recunoştinţa celui trezit din somnul nefiinţei pentru a trăi încă o dată durerile şi bucuriile trecătorului tărâm pământesc.

„Blestemul s-a risipit”, mi-am spus, privind Hoarda ce

se îndepărta înghiţită de ceaţă: eram slobod să mă întorc în oraşul meu, cum făcuse la vremea sa Bătrânul, dar tocmai amintirea bărbatului falnic, prieten şi sfătuitor înţelept, m-a făcut să şovăi.

Am intrat galopând în cetatea aflată încă sub teroarea trecerii călăreţilor şi nimeni n-a îndrăznit să mi se opună când am pătruns sub portalul unei case, din care am ieşit strângând în mâini prada: pâine, carne şi apă. Suindu-mă pe neasemuitul armăsar am părăsit grabnic oraşul, fără să-mi pese de noua legendă pe care o lăsam în urmă.

Uitasem gustul de pământ şi soare al pâinii, iar apa rece din burduful de piele mi-a potolit flacăra ce-mi ardea pieptul, în timp ce armăsarul gonea neobosit peste întinderea acoperită de zăpadă a stepei, încercând să ajungă din urmă Hoarda.

Am străbătut meleaguri neprimitoare, unde şuierul duşmănos al vântului sfâşia încremenirea de gheaţă, iar cenuşiul bolţii mă apăsa ca o prevestire. Puţini dintre locuitorii oraşului se aventuraseră atât de adânc în ţinuturile ostile ale îndepărtatului Nord şi niciunul nu se înapoiase să-şi povestească odiseea… Călăreţii nu apăruseră încă la orizont, dar zăpada răscolită sub miile de copite stătea mărturie înaintării lor inexorabile spre un destin pe care îl presimţeam teribil.

Stânci cu forme bizare şi blocuri cenuşii de bazalt întrerupeau pe alocuri monotonia şesului, asemeni unor obeliscuri clădite de titani. Treceam pe lângă imense clepsidre de piatră, măsurând curgerea mileniilor pentru veşnicia lumilor minerale, pe lângă arcade înalte, prăbuşite la porţile templului nevăzut al tăcerii. Şirul coloanelor zvelte, ruinate de trecerea timpului, mă ducea cu gândul la efemera noastră existenţă într-un univers unde istoria unui neam însemna numai o clipă trecătoare. Soarele asfinţea în spatele unui arc de granit, împrumutând pietrei strălucirea aurului vechi, iar împrejur zăpada scânteia sub lumina focului ceresc. Jocul înşelător al reflexelor m-a făcut să cred că zăresc în depărtare turnurile şi crenelurile unei cetăţi din care privirile treze

ale străjerilor scrutau întinderea câmpiei – dar nu era decât veghea nepăsătoare a naturii... Trecând printre stâlpii de piatră ce păreau că se clatină ameninţători sub razele lunii, armăsarul m-a purtat ca prin vis peste oglinda îngheţată a unui râu. Învins de somnul greu, născut din legănarea şeii, nu-mi amintesc cum am ajuns în apropierea copacului singuratic, unde ţipătul sfâşietor şi prelung al unei păsări necunoscute m-a făcut să tresar speriat.

În zori, străbăteam acelaşi tărâm sumbru, presărat cu citadele bazaltice, locuite de vulturii ce se roteau neliniştiţi în tării. Am regăsit pe zăpadă urmele trecerii Hoardei şi, când cerul s-a înseninat, am desluşit la orizont o dungă întunecată.

Căldura zilei topise armura de gheaţă a râurilor şi apa lor cenuşie, miloasă, se revărsa peste maluri, purtând povara sloiurilor. Mă opream şovăitor în faţa stavilei neaşteptate, căci gândul de a mă arunca orbeşte în bulboana tulbure mă înspăimânta, dar instinctul fără greş al armăsarului alegea întotdeauna cel mai lesnicios vad, ocolind şuvoaiele vijelioase.

Mă obişnuisem cu cetăţile de piatră unde-şi aveau cuib i răpitoarele cerului, cu terasele suprapuse amplificând şuierul vântului şi turnurile plăsmuite de capriciul anotimpurilor – de aceea ivirea ruinelor fortăreţei m-a surprins nepregătit. Zidurile năruite, bastioanele distruse într-un asediu a cărui amintire se pierdea în negura vremii, porţile mâncate de rugină, alcătuiseră cândva un avanpost al civilizaţiei, de care se izbiseră veacuri la rând loviturile năvălitorilor. Măreaţa fortăreaţă rămânea la fel de impunătoare în trista ei decădere, ca în zilele crâncene ale ultimei bătălii. Discul roşu al soarelui lumina zidul dinspre apus al cetăţii, acoperindu-l cu o mantie de purpură. Închizând ochii, am văzut apărătorii luptându-se cu dârzenia disperării pe zidurile năpădite de mulţimea duşmanilor, iar în urechi mi-a răsunat strigătul sălbatic, triumfător al Hoardei adunate în faţa porţilor sfărâmate. Neîndurarea din epoca sângeroasă urmărea peste timp – ca un blestem – seminţia cuceritorilor,

întrupându-se în Călăreţii de Fier, făpturi apărute din tenebre pentru a conduce bărbaţii fiecărei generaţii pe un drum fără întoarcere.

Marşul prelungit îmi istovise trupul, iar mintea mi-era chinuită de himerele trecutului – când, într-un amurg, am ajuns din urmă Hoarda. Descumpăniţi de obstacolul ivit în drumul lor, călăreţii se opriseră la trecerea unei ape adânci şi întunecate. Un abur dens plutea peste undele negre ca smoala, formând o perdea de ceaţă care ascundea privirilor celălalt mal. Târându-se ca un şarpe uriaş prin imensitatea albă, încorsetat între colţii de stâncă şi gheaţă, fluviul deschidea la picioarele cailor o prăpastie fluidă de întuneric. Nu se mai auzea zăngănitul săbiilor izbite de scuturi, iar tăcerea ce coborâse peste capetele călăreţilor făcea să răsune clar vuietul apelor învolburate, rostogolindu-se în matcă. Părăsită de ardoarea războinică, Hoarda aştepta hotărârea izbăvitoare a călăuzelor. Impasibili, Cavalerii de Fier au coborât povârnişul abrupt, intrând în apele mocirloase, revărsate peste mal. Călare pe armăsarii lor uriaşi, au păşit fără efort prin undele învolburate – care nu treceau totuşi de genunchii cailor – până când s-au pierdut între negurile ce învăluiau fluviul. Deodată, ca şi cum acesta ar fi fost semnalul aşteptat, războinicii s-au năpustit spre apele supuse de trecerea călăuzelor. În golul format prin înaintarea miilor de cai s-a înălţat un talaz furios, care s-a spart într-o clipă, împroşcând aerul cu ploaia de stropi şi acoperind suprafaţa tulbure a fluviului cu o spumă cenuşie. Aplecaţi peste grumazul armăsarilor, călăreţii îi îndemnau cu strigăte şi lovituri – dorind parcă să treacă dincolo dintr-un singur salt – dar, în locul vadului larg, nisipos, copitele cailor s-au afundat într-un strat de noroi. Armăsarii înaintau sforăind şi poticnindu-se; abia mai încolo au dat de pietriş, apa ajungându-le acum până la piepturi. Din depărtare, Hoarda se vedea ca un pod viu, deplasându-se încet prin vâltoare. Uneori, cal şi călăreţ dispăreau sub apă, căzând în capcanele adâncului, apoi ieşeau la suprafaţă, călăreţul încleştându-şi braţele de gâtul

armăsarului care răzbătea cu greu prin vârtejul perfid.

Primele rânduri ale Hoardei dispăruseră deja în aburul ce se ridica din ape, când, o chemare stridentă, venită din spatele barierei de ceaţă, mi-a rănit auzul. O stranie metamorfoză s-a petrecut atunci cu armăsarii care înotau cuminte spre malul încă nevăzut: brusc, au început să se scuture cu mişcări sălbatice de povara nedorită a foştilor stăpâni, aruncându-i în mijlocul torentului. Rămaşi în voia Gurentului puternic, oamenii se zbăteau disperaţi, împotrivirea lor stângace nefăcând decât să le prelungească agonia, căci niciunul nu era deprins cu tainele apei. Văzduhul răsuna de strigăte sfâşietoare, pe care le ascultam împietrit de durere şi neputinţă, ştiind că nimeni nu va scăpa cu viaţă din îmbrăţişarea rece a fluviului. Amorţeala trupurilor obişnuite cu şaua, greutatea armelor şi platoşelor de piele îi trăgeau inexorabil spre tărâmul de uitare din adâncul mâlos.

Lăsaţi pradă fluviului neiertător, striviţi de caii ce se grăbeau spre malul ascuns de Ceţuri – războinicii teribi lei Hoarde erau acum doar biete fiinţe vulnerabile, cărora apropierea morţii le redase graiul. Feţele palide, schimonosite de groaza sfârşitului, apăreau la răstimpuri deasupra apei, luptându-se pentru fiecare clipă de viaţă… Calvarul bărbaţilor neamului meu a durat o veşnicie, iar când ultimul strigăt s-a stins, tăcerea sumbră coborâtă peste ape m-a cutremurat de oroare şi revoltă. Pe valurile acum liniştite, pluteau suliţe, scuturi şi câte o platoşă de piele neagră, amintind de călăreţii care înfioraseră lumea…

Atunci, am strâns frâul armăsarului, coborând în undele tulburi, chiar prin locul unde trecuseră Călăreţii de Fier. Îl simţeam încordat şi atent la fiecare pas, ca şi cum instinctul lui sigur îl părăsise. Copitele îi alunecau în clisa moale şi respira cu greutate aerul stătut de mlaştină, neliniştit de apropierea largului. Apa urca mereu în jurul nostru, mă înfiora cu atingerea neplăcută de reptilă înlănţuindu-mă strâns, trăgându-mă pentru totdeauna spre abis. Când n-a mai atins fundul apei, calul a făcut un salt în

gol, începând să înoate împotriva curentului. Nu se auzea decât clipocitul valurilor despicate de înaintarea noastră, iar ceaţa ne-a înconjurat de pretutindeni, ascunzând malul la care nu ne mai puteam întoarce…

Se înnoptase, dar celălalt ţărm nu apăruse încă şi începeam să mă îndoiesc de realitatea lui; în jurul meu stăruia întunericul şi frica, iar tot ce vedeam era un petec de cer înstelat – apărând uneori dintre vălătucii de ceaţă – şi apele plumburii care începuseră din nou să fiarbă. Aveam senzaţia stranie că sunt unicul supravieţuitor în pustietatea oglinzilor de ape, în timp ce oamenii pieriseră cu toţii într-un imens deluviu… Am tresărit, auzind un sunet ascuţit, pătrunzător, vibrând peste unde. Când s-a repetat a doua oară, armăsarul a nechezat uşor, însă, după o scurtă ezitare, a continuat să înoate printre talazurile care ameninţau să ne răstoarne… Nu ştiu cât a durat chinuitoarea traversare – de nenumărate ori am fost gata să pierim înghiţiţi de ape – dar, în cele din urmă, negurile s-au risipit şi am văzut undeva în faţă scânteierea zăpezii ce acoperea ţărmul stâncos.

…Aplecat peste greabănul umed al calului, îi mângâiam pielea netedă, scuturată de fiori; când mi-am ridicat privirile spre orizontul vegheat de Lună, am zărit în lumina-i argintie trei siluete nemişcate, la poalele unei coline. Cu vizierele trase şi lăncile îndreptate în sus, Cavalerii de Fier aşteptau înfruntarea. Caii lor uriaşi, părând nişte coloşi dăltuiţi în marmură, ascundeau o forţă latentă care, odată stârnită, distrugea totul. Dar pelerinele cu falduri largi, căzând peste armurile negre, şi fluturarea ameninţătoare a panaşelor nu mă mai îngrozeau.

Ridicând sfidător suliţa în aer am dat frâu liber armăsarului ce porni la trap, apoi, pe măsură ce distanţa dintre noi şi Călăreţii de Fier se micşora, începu să galopeze, cuprins de frenezia atacului. Când mi-am coborât suliţa, ţintind chiar grila întunecată de la viziera primului Cavaler, nu auzeam nici şuierul vântului, nici tropotul copitelor răscolind zăpada: în urechi îmi răsunau strigătele de agonie ale bărbaţilor neamului meu, iar

glasul sângelui îmi amintea de măreţia Hoardei, sfârşită sub apele fluviului.

Ajuns în faţa Călăreţilor de Fier – la fel de neclintiţi în dispreţul lor – mi-am dat seama că nici măcar nu coborâseră lăncile. În clipa următoare, suliţa mea s-a înfipt în viziera Cavalerului şi un strigăt triumfător mi-a ţâşnit de pe buze. Bucuria s-a transformat însă repede în teroare, căci vârful de oţel al armei trecuse prin trupul făpturii de coşmar fără să întâlnească niciun obstacol şi, purtat de furia atacului, m-am prăbuşit din şa, zdrelindu-mă de colţii stâncoşi ce pândeau sub zăpadă. Am sărit însă imediat în picioare, scoţându-mi sabia şi întorcându-mă să-i înfrunt pe Cavalerii Nopţii: uluit, l-am văzut pe adversarul meu pierzându-şi consistenţa metalică, devenind treptat o siluetă transparentă, profilată vag în lumina Lunii. Ceilalţi doi sufereau aceeaşi stranie schimbare, din trupurile statuare ale Cavalerilor şi uriaşilor armăsari albi rămânând contururi subţiri de fum, ce s-au topit curând în văzduh.

Am ştiut atunci că blestemul ce apăsa de secole destinul neamului meu se destrămase pentru totdeauna, Călăreţii de Fier întorcându-se în lumea de tenebre care-i zămislise, pentru a conduce acolo hoardele de năluci prin pustietăţi lunare.

Articol XV. Kama

— Trezeşte-te, Roald… În portul nostru a sosit o corabie albastră!

Murmurate la ureche, cuvintele ajungeau până la el trunchiate, pierzându-şi sensul şi transformându-se în ecouri vagi, rătăcind stinghere prin mintea înceţoşată de somn. Când şoaptele Dairelei reuşiră să alunge visele dimineţii – ajutându-l să se desprindă din încătuşarea fantasmelor – deschise ochii întâi asupra buzelor pline, îmbietoare, apoi văzu flacăra părului auriu, revărsat pe umerii goi şi, în sfârşit, trupul zvelt aplecat peste pieptul său cu graţia unei feline. O cuprinse în braţe contemplând fericit miracolul inepuizabil al frumuseţii ei, iar pielea catifelată, păstrând parfumul şi căldura verii, îl ameţi ca-

ntotdeauna. Zilele şi nopţile petrecute împreună deveniseră ani, fără ca trecerea timpului să ştirbească farmecul primelor atingeri… Din adâncul ochilor azurii îl iscodeau sclipiri şăgalnice, dar când încercă s-o păstreze lângă el, Daira alunecă râzând din îmbrăţişare şi, îmbrăcându-se, îl trase în joacă spre fereastră. Obişnuit cu nevinovatele-i capricii, o urmă amuzat: corăbiile dispăruseră de secole, şi chiar dacă, în momentul şi locul acela, curgerea vremii s-ar fi redus pentru ei la o simplă convenţie – trecutul şi viitorul intersectându-şi traiectoriile într-un prezent guvernat de principiile Iraţionalului – totuşi, nicio ambarcaţiune n-ar fi putut să acosteze vreodată la ţărmul prăpăstios. Până departe, în larg, din apele verzi pândeau colţii ascuţiţi ai stâncilor submarine şi nu exista carenă suficient de solidă, elice destul de puternică sau căpitan atât de iscusit încât să învingă perfidia oceanului. Plaja se reducea la o fâşie îngustă de nisip, paralelă cu linia malului, unde albul spumei alcătuia un contur instabil, născut din zbuciumul furios al valurilor. Spre interiorul continentului începea zona vegetaţiei: pâlcuri singuratice de sălcii pitice, tufişuri şi arbuşti de salcâm, printre care se ivea o iarbă rară, sufocată de invazia mărăcinişurilor. Le plăcea locul sălbatic şi izolat, departe de frenezia obositoare a metropolei şi de intruziuni nedorite. Vuietul monoton al mării îi însoţea pretutindeni – ca răsuflarea unui animal gigantic – iar mireasma sărată a brizei pătrundea nestingherită în cabana scundă, ai cărei pereţi de granit îi apărau de grozăvia furtunilor, chiar atunci când violenţa vântului şi furia iscată din senin a talazurilor păreau să clatine însăşi temeliile Universului. Uitaţi de lume, trăiau într-un peisaj care-şi păstrase frumuseţea primordială, neatinsă de spiritul modelator al civilizaţiei, unde singura lege a naturii rămânea forţa clocotitoare a elementelor. Cuplu irepetabil în veşnicul periplu al destinelor, Roald şi Daira furaseră Timpului o clipă, eternizând-o prin iubire…

— Vezi? Pânzele îi strălucesc în soare şi se zbat sub vânt ca nişte aripi de pescăruş, rosti Daira într-o răsuflare.

Roald scruta neîncrezător suprafaţa încreţită a oceanului, zăbovind îndelung asupra brâului ceţos de la marginea zării, unde apele şi cerul deveneau una, iar orizontul se rotunjea înspre abis, îngăduind privirii să se piardă în imobilitatea spaţiului. Părăsindu-şi sălaşul dintre genuni, astrul zilei se ridicase în tării, globul său de foc aprinzând nemărginirea bolţii într-un magnific incendiu.

— Ţi s-a părut, erau doar umbrele înşelătoare ale mării, şopti Roald, cu faţa îngropată în părul mirosind a soare şi alge al Dairelei.

Glasul îi trăda totuşi nesiguranţa, căci un presentiment îl avertiza de prezenţa unui detaliu nepotrivit obişnuitului tablou al dimineţilor; poate strălucirea nefirească a nisipului sau jocul sclipirilor fosforescente ce se alungau peste întinderea de ape.

— Priveşte acolo, lângă ţărm, stărui Daira şi o înfiorare îi străbătu fiinţa când întinse braţul, arătând spre stâncile negre străjuind ca o poartă gigantică intrarea golfului.

Într-adevăr, în mijlocul oglinzii schimbătoare – prizoniera falezelor de bazalt – o corabie plutea pe valurile iscate de briza care începuse odată cu răsăritul. Împotriva oricărei logici, uriaşa fregată se afla în faţa lor, realitate palpabilă, sfidând cerul cu semeţia catargelor. Contrastând cu linia simplă şi severă a provei, carena şi pupa erau încărcate cu sculpturi înfăţişând înspăimântători monştrii marini. Prin sabordurile deschise pândea un rând de tunuri lungi, cu ţevile din oţel albastru şi nenumărate fanale de luptă atârnau de fiecare vergă a navei. Uitându-se mai atent, observară să pânzele corăbiei erau pe alocuri sfâşiate, puntea superioară păstra urmele unor explozii recente şi statuile zoomorfe de la pupa fuseseră înnegrite de flăcări. Corabia ieşise parcă dintr-o crâncenă bătălie, iar vântul ce-i umfla pânzele venea dintr-un trecut îndepărtat, în care focul şi sabia hotărau destinele oamenilor…

Brusc, au răsunat câteva bătăi puternice şi, înainte ca Roald să ia vreo hotărâre, uşa s-a deschis larg, iar în

pragul ei a apărut un bărbat voinic, purtând o uniformă neobişnuită: veston albastru cu epoleţi aurii, curea lată de care atârnau sabia şi două pistoale, pantaloni strâmţi şi cizme negre, prelungite până deasupra genunchilor.

— Căpitanul Abel Tasman şi fregata „Ariel" sunt la ordinele senioriilor voastre, salută ciudatul personaj, atingându-şi borul larg al pălăriei cu mănuşa de piele.

Un zâmbet în care ironia fină şi o curtoazie de mult apusă se amestecau deopotrivă, îi flutură pe faţa bronzată, când Daira remarcă surprinsă o cicatrice albă brăzdându-i obrazul stâng. Marinarii aliniaţi în spatele căpitanului aveau figuri dârze, crispate de oboseala veacurilor de nesomn. Deşi niciunul nu părea rănit, uniformele albastre erau zdrenţuite şi pătate de sânge…

La invitaţia politicoasă, dar fermă a căpitanului Tasman, Roald şi Daira şi-au adunat în grabă câteva lucruri şi au părăsit cabana, urmându-şi călăuzele. Au lăsat în urmă bolovanii uriaşi răspândiţi pe plajă, ajungând lângă malul unde – ascunsă după îngrămădirea haotică de stânci ce ocrotea ţărmul împotriva asaltului tenace al mării – aştepta o barcă. Tasman i-a ajutat să urce, aşezându-se în faţa lor, între marinarii cu chipuri întunecate şi aspre, care au început imediat să vâslească. Oamenii din echipaj alcătuiau un grup perfect sincronizat – braţele se încordau ritmic, piepturile erau însufleţite de o singură voinţă – făcând barca grea să zboare spre corabie. Scurta călătorie până la bordul lui „Ariel", unde căpitanul le-a oferit propria cabină – recomandându-le insistent să nu o părăsească – a declanşat pentru Roald şi Daira caruselul ameţitor al Necunoscutului. Timpul cât au stat închişi sub puntea corăbiei albastre le-a rămas întipărit în amintire ca un interval nedefinit, împărţit între nelinişte şi speranţă, senzaţiile dominante fiind teama şi neîncrederea în bunăvoinţa străinului care le hotăra de-acum soarta. Orele treceau greu, petrecute într-o veghe continuă – întreruptă doar de sunetul apăsat al paşilor marinarului ce le aducea mâncarea – până când, în a zecea zi de captivitate, li s-a dat voie să urce scara îngustă ce ducea spre puntea

superioară şi s-au trezit deodată scăldaţi în lumina orbitoare a zilei. Purtat de un vânt prielnic, „Ariel” naviga pe o nefârşită pânză fluidă, înaintarea sa transformându-se parcă într-un periplu fără ţintă, o rătăcire ameninţată de imobilitatea abisului, unde materia se topea în plămada nenăscutelor fantasme.

Insensibili la farmecul tulburător al întinderii de ape, marinarii îndeplineau ritualul zilnic al vieţii de bord cu precizie şi rapiditate, iar alunecarea aceea tăcută de umbre – reparând puntea, curăţind tunurile ameninţătoare sau căţărându-se cu agilitate pe catarge pentru a înlocui pânzele stricate – avea ceva halucinant. Neluaţi în seamă de echipajul în rândurile căruia Tasman instituise o disciplină de fier, Roald şi Daira nu se puteau plânge de ospitalitatea căpitanului, care-i trata însă cu o rezervă politicoasă, destinată fie unor oaspeţi de seamă, fie unor ostatici preţioşi. Cu vremea, Abel Tasman s-a dovedit nu doar faimosul marinar pe care se aşteptau să-l vadă, ci un spirit treaz şi erudit, gata oricând să le povestească despre tărâmurile aflate dincolo de cele şapte mări, pe care le străbătuse în viaţa sa aventuroasă. Cunoştea istoriile tuturor marilor navigatori, corsari sau piraţi şi putea descrie amănunţit bătălii navale celebre, călătorii în jurul lumii, înspăimântătorii krakeni pe care marinarii îi înfruntau câteodată în timpul furtunilor ce bântuiau Pacificul sau paradisul insulelor polineziene, luxurianta şi dulcea capcană de unde puţini europeni scăpau. Nici Roald, nici

Daira n-au reuşit totuşi să afle destinaţia misterioasă spre care „Ariel” se îndrepta cu toate pânzele desfăşurate şi echipajul pregătindu-se de luptă.

*

Apusul îşi filtra agonia prin geamul albastru, trezind din amorţeală mulţimea umbrelor cenuşii, furişate prin unghere. La ceasurile serii, cabina devenea neprimitoare, sufocată de tăcerea ce-şi urzise păienjenişul peste lucruri şi Roald ieşi pe punte să privească zările însângerate de crepuscul.

Deodată, o văzu pe Daira la pupă, siluetă fragilă, profilându-se pe fondul orizontului zugrăvit în tonuri tot mai stinse. Încadrat de văpaia arămie a părului, chipul Dairelei rămăsese în umbră, cu privirea aţintită spre depărtările neguroase. De sub genele negre, ochii ei aveau strălucirea ispititoare şi misterioasă ce se regăsea doar printre lucirile oglinzilor de ape sau în răsfrângerile albastre ale cerului. Apropiindu-se încet ca să n-o trezească din reverie, Roald avea impresia stranie că se uită la o necunoscută, sub a cărei frunte mângâiată de briză se ascundeau gânduri şi amintiri despre alte lumi. Daira îi apărea brusc înstrăinată – obrajii palizi erau lipsiţi parcă de viaţă şi buzele se arcuiseră într-un surâs absent – ca şi cum întreaga ei fiinţă se depărtase de lumea oamenilor, rătăcind pe tărâmuri stelare, unde cumpăna destinului n-o mai putea ajunge…

Când îi atinse uşor braţul, Daira tresări, apoi se întoarse dăruindu-i căldura zâmbetului dintotdeauna, iar temerile lui se risipiră ca aburul în vânt.

— De unde vine corabia noastră, Roald? Spre ce tărâmuri se îndreaptă? Şi de ce ne-a ales tocmai pe noi? murmură Daira şi cuvintele i se pierdură în freamătul mării.

…În zori, după luni de zile petrecute între cerul senin şi apele calme ale oceanului, au zărit spre sud meterezele de piatră ale unei insule vulcanice. În vremuri imemoriale, un cataclism teribil făcuse să se ivească din adâncuri pământul acela pustiu şi sterp, acoperit de o pulbere cenuşie, care înăbuşea vegetaţia săracă. „Ariel” se îndreptă spre conul stins al vulcanului, Tasman sperând să găsească apă dulce în interiorul fortăreţei de lavă.

Închisă în cabina de sub puntea principală, Daira se ghemuise într-un colţ al patului masiv, cu baldachin, încercând să-şi domine spaima iraţională care îi paralizase voinţa. Ar fi vrut să alerge la căpitan, implorându-l să se ferească de ţărmul dezolant al insulei, căci simţise fiorul de gheaţă al meleagului blestemat chiar înainte ca stâncile malului să se profileze în zarea limpede a dimineţii. Era o

zonă de veşnică penumbră, în care bântuia întregul cortegiu al spaimelor ancestrale. Fiecare piatră a piscului semeţ ieşit într-o clipă funestă din mare, era întruchiparea unor doruri neîmplinite, vechi nostalgii, aspiraţii uitate

— Şi tot ce fusese atins de răsuflarea otrăvită a insulei căpăta gustul amar al neîmplinirii…

Uşa se trânti de perete şi Roald intră ca o furtună:

— Căpitanul ne-a îngăduit să mergem pe ţărm cu ceilalţi, dar trebuie să ne grăbim, barca a fost deja lăsată la apă!

Văzându-i surescitarea, Daira înţelese că era prea târziu pentru a-l mai opri.

— Ce am putea găsi pe o insulă pustie? Eu te aştept aici, şopti resemnată.

Nici nu terminase şi Roald o sărută în fugă, năpustindu-se afară, fericit ca un copil. Rămânând singură, Daira a plâns îndelung, cu disperare. Uriaşa fregată, Abel Tasman şi echipajul său – cu toată aparenta lor materialitate

— Nu erau decât fantasme venite din trecut şi influenţa malefică a insulei nu le putea atinge existenţele de umbre. Roald şi Daira – singurii oameni reali, capabili să simtă durerea sau bucuria – rămâneau însă vulnerabili în faţa plăsmuirilor viclene. Daira ştia că, întors de pe insulă, Roald nu va mai fi niciodată acelaşi…

Vocea tunătoare a căpitanului – ordonând manevrele de plecare – o trezi din abisul uitării în care o cufundase oboseala. Când urcă pe punte, uscatul rămăsese mult în urmă, ascuns de negura înserării şi Roald vorbea plin de însufleţire cu Tasman, arătându-i bolta înstelată.

…După scurtul popas, lângă insulă, „Ariel” îşi continuase plutirea de pasăre albastră, cu pânzele întinse între ape şi cer, într-un zbor fabulos către nemărginire. De la un timp, Roald se simţea cuprins de o stare ciudată, orice efort istovindu-i trupul, măcinat parcă de o maladie necunoscută. În schimb, mintea îi era mai limpede ca oricând, iar privirea-i căpătase o acuitate deosebită, reuşind să distingă forma norilor fugărindu-se pe cer la

depărtări atât de mari, încât prin luneta căpitanului abia se zăreau.

Daira rămăsese aceeaşi prezenţă suavă, iradiind frumuseţe şi calm, asemeni unui liman însorit răsărind între două prăpăstii de întuneric, însă Roald devenise altul, aproape fără să-şi dea seama. Petrecea ore întregi în contemplarea unui cristal negru, a cărui geometrie părea străină de lumea minerală. Cu cât se îndepărtau de insula pe care fusese găsit, cristalul îşi schimba culoarea, devenind albastru-verzui, străbătut de irizaţii argintii, asemeni undelor oceanului. Roald îl purta mereu la el ca pe un talisman şi, ceasuri nesfârşite, palmele sale încălzeau materia inertă. Privirea îi stăruia încordată asupra feţelor cu luciri îngheţate, până când acestea căpătau limpezimea oglinzilor, dezvăluind adâncimi nebănuite…

Întâi nebuloase, ţesute din jocul efemer al reflexiei, apoi tot mai clare, detaşându-se cu acurateţea unor gravuri străvechi, în interiorul cristalului au început să se desluşească imagini. La rotirea feţelor perspectiva se schimba şi priveliştile se derulau, niciodată aceleaşi: pustiuri dezolante îngropând sub dune ruinele unor civilizaţii măreţe, dispărute în tumultul istoriei, munţi semeţi ascunzând sub neclintirea stâncii tunetul cascadelor prăvălindu-se în domurile peşterilor uriaşe, câmpii nesfârşite acoperite de ierburi înalte, unduind în bătaia vântului. Apoi, un lung răstimp cristalul a oglindit doar suprafaţa albastră a mării şi Roald avea impresia că ţine în palme o fărâmă din neliniştea veşnică a talazurilor. Într-un târziu, freamătul oceanului din inima pietrei a părut să se domolească şi la orizontul miniatural s-a desluşit ţărmul unei insule necunoscute. Stânci calcaroase străpungeau oglinda apei în golful ocrotit de bariera mortală a recifurilor albe, iar plaja aurie contrasta cu zidul verde al junglei de nepătruns. Păsări albe planau maiestuos deasupra labirintului pădurii şi o linişte nefirească învăluia peisajul mirific peste care se cernea lumina blândă a zilei…

Deodată, o umbră imensă a întunecat strălucirea soarelui şi oeisajul de basm a început să se destrame asemeni mirajelor, contopindu-se cu zarea albastră. Strângând uimit în mâini cristalul care devenise brusc opac şi negru, Roald se trezi împins la o parte, fără prea multe menajamente, de unul dintre oamenii lui Tasman; marinarul a mormăit ceva în barbă şi a trecut grăbit mai departe, încovoiat sub greutatea lăzii de pe umăr. Abia atunci observă Roald vânzoleala febrilă de pe punţile navei: marinari căţărându-se pe catarge, ridicând şi coborând velele, într-o succesiune aparent lipsită de sens, verificând scripeţii şi tacheţii, aducând din cală baloturi şi lăzi pe care le stivuiau lângă parapet. Majoritatea erau însă îngrămădiţi în jurul tunurilor, ale căror ţevi albastre luceau mai ameninţătoare ca oricând.

O găsi pe Daira citind un vechi manuscris cu miniaturi, în liniştea cabinei, departe de viziunea clocotitoare a punţilor.

— Ce se întâmplă aici, doar n-au înnebunit subit cu toţii? întrebă nedumerit. Unde-i Tasman?

Daira îl privi ciudat, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară:

— „Ariel" se pregăteşte de luptă, n-ai observat până acum?

— Luptă? Este cu siguranţă cea mai mare corabie de război care a existat vreodată şi nu văd cine ar îndrăzni să o înfrunte!

— Ai uitat că atunci când ne-a luat la bord nava părea ieşită dintr-o bătălie crâncenă? Te-ai întrebat vreodată care este sensul acestei peregrinări fără sfârşit?

Roald ridică indiferent din umeri şi plecă fără să-i răspundă, singura sa preocupare rămânând să găsească un loc retras pe punte, unde să poată contempla netulburat metamorfozele cristalului. Din bucuria inundându-l ca un val fierbinte când a regăsit peisajul familiar al insulei, Roald înţelese cât de preţioasă devenise pentru el liniştea binefăcătoare pe care i-o dădeau zborul păsărilor albe şi nemişcarea veşnică a recifelor sau plajelor aurii.

Recunoştea şi freamătul pădurii tropicale, a cărei perspectivă se apropia continuu. Putea distinge acum lunecarea de şarpe a lianelor, ale căror tulpini subţiri, cafenii, aveau de purtat povara unor gigantice flori galbene şi purpurii. Treptat începu să capete senzaţia că nu mai *privea* imaginile, ci se afla el însuşi *în cristal*, putând să simtă până şi adierea ce înfiora frunzele şi petalele.

Brusc, zidul verde s-a deschis parcă înaintea lui, lăsându-l să pătrundă în explozia florilor şi a roiurilor de fluturi, îmbătat de culori şi miresme ameţitoare. Rătăcea fericit prin paradisul care îi copleşea simţurile fără să observe tăcerea sumbră ce domnea pretutindeni, când, i-au apărut în faţă coloanele negre ale unui templu măreţ, a cărui înălţime şi grandoare îi amintea de catargele corăbiei „Ariel”. Atras de arhitectura stranie a edificiului, căruia severitatea faţadei şi liniile sobre în care erau finisate imensele blocuri de marmură îi dădeau o înfăţişare dominatoare şi austeră, Roald s-a oprit nehotărât în faţa intrării monumentale. O ceaţă uşoară stăruia lângă zidurile înalte, înconjurate de sălbăticia junglei şi, atingând plăcile întunecate ale acoperişului, razele soarelui dispăreau fără să se reflecte. Întinzând mâna spre dragonul ce păzea – nemişcat de-a lungul mileniilor – unul dintre portalurile arcuite, Roald a simţit sub degete formele perfecte ale sculpturii. Impresia de realitate era atât de puternică, încât, atunci când poarta a început să alunece încet, fără zgomot – dezvăluind dreptunghiul de întuneric abisal – a tresărit înspăimântat. Ezitarea a durat o singură clipă, apoi a păşit înainte, stăpânit de dorinţa arzătoare de a pătrunde tainele fiinţelor ce construiseră templul.

Se aştepta ca noaptea din spatele coloanelor să-l împresoare duşmănos, cufundându-l în atmosfera sumbră a încăperilor ce au stat multă vreme închise; s-a trezit însă învăluit într-o perdea fluidă, mai densă decât întunericul însuşi. Apoi, un parfum îmbătător i-a umplut nările şi a simţit două mâini fine şi catifelate, coborându-i mângâietoare pe păr şi pleoape, atingându-i în treacăt

obrazul, oprindu-se îndelung pe piept, pe braţe, până ce trupul i s-a înfiorat de dorinţă. Clipa de beatitudine se prelungea la infinit, solicitându-i dureros simţurile, când atingerile au încetat brusc. Întunericul din jur a început să pălească şi lui Roald i s-a părut că vede o siluetă zveltă, acoperită doar de podoaba părului negru, atât de bogat, încât şuviţele mătăsoase atingeau treptele de granit ale scării spirale pe care femeia aluneca fantomatic.

Uimit de viziunea fugară, Roald n-a observat decât târziu vibraţia podelei de marmură, vuietul surd, propagat prin pereţii ce se clătinau primejdios, înclinarea marilor coloane, ameninţând în orice moment să se frângă şi să-l zdrobească sub greutatea lor colosală. Cu un efort disperat a reuşit să se smulgă din încleştarea templului ce se zguduia din temelii – gata să-l îngroape sub dărâmături pe cel care-i pângărise izolarea milenară – şi s-a regăsit în genunchi, pe puntea corăbiei scuturată violent de talazuri, cu mâinile încleştate de parapet. Cristalul îi scăpase şi l-a văzut alunecând, rostogolindu-se pe suprafaţa umedă şi înclinată a punţii pentru a dispărea în adâncul oceanului.

Născute din fierberea abisului, coloane uriaşe de apă sfâşiau pânza fluidă a mării, înălţându-se spre un cer de smoală pe care fulgere albastre, ramificate străpungeau bezna, luminând puternic corabia ce înainta poticnindu-se sub apăsarea nimicitoare a furtunii.

Copleşit de sentimentul unei pierderi ireparabile, Roald nu vedea nimic din încleştarea titanilor dezlănţuiţi şi nu s-a împotrivit când braţele vânjoase a doi marinari l-au ridicat cu forţa, ducându-l în cabina unde îl aşteptau Tasman şi Daira.

— …dar e absurd, căpitane, să ne trimiţi cu o barcă uşoară în mijlocul acestei furtuni îngrozitoare, spre o insulă care poate nici nu există! – rostea Daira pe un ton acuzator.

Abel Tasman nu încerca să se apere, dar după felul în care îi zvâcneau vinişoarele subţiri de la tâmple se vedea că abia îşi stăpâneşte firea aprigă. Neprevăzutul intervenise cu forţa lui teribilă în destinul corăbiei şi

echipajul aştepta încordat desfăşurarea evenimentelor cruciale de care depindea soarta lui „Ariel”.

— Plecând, sunteţi singurii care aveţi o şansă, a murmurat Olandezul, uitându-se în ochii Dairelei.

— Ce vrei să spui? interveni Roald, trezindu-se din apatie, dar încă ameţit şi nesigur, ca sub efectul unui drog.

— Nimic, replică Tasman aspru, redevenind ofiţerul obişnuit să comande. Bagajele v-au fost coborâte deja în barcă. E timpul să părăsiţi corabia.

Resemnaţi, s-au îndreptat în tăcere către uşa cabinei, simţindu-se ca nişte condamnaţi. Din prag, Daira s-a întors încă o dată spre Tasman şi l-a privit îndelung, până ce ochii i s-au umezit, luminaţi de o tardivă înţelegere.

— Mult noroc, Abel şi… îţi mulţumim!

Olandezul tresări surprins, apoi zâmbi trist:

— Şi voi aveţi nevoie de mult noroc. Fie ca soarta să nu vă uite astăzi!

Rămaşi singuri în barcă – minusculă jucărie a hulei – Roald şi Daira priveau îngroziţi infernul oceanului dezlănţuit. În timp ce talazurile uriaşe se spărgeau deasupra lor, împroşcându-i cu spuma sărată şi rece, corabia albastră – având fiecare petec de pânză întins la limită de vântul transformat acum în uragan – se îndepărta grabnic de barca abandonată furiei apelor. Zbuciumul mării avea o măreţie sinistră, înălţându-i pe crestele munţilor de lichid verde-întunecat, pentru a-i prăbuşi apoi în clocotul abisurilor cenuşii, din care se ridicau după o eternitate. Simţind degetele Dairelei încleştate pe braţul său, Roald şi-a scos pelerina impermeabilă, acoperindu-i umerii fragili, scuturaţi de un tremur neîntrerupt. La lumina spectrală a unui fulger violet – cuprinzând cu petalele incandescente întreg Universul – Roald a văzut ochii Dairelei oglindind nu groaza adâncurilor, ci o exaltare stranie, care-i dilatase pupilele, dându-le o fosforescenţă unică. În clipa următoare totul în jur păru să încremenească şi barca a rămas suspendată în beznă, uşor aplecată pe creasta valului. Zbuciumul apelor încetase ca prin farmec, cerul şi marea unindu-se într-un tablou

imposibil peste care se cernea pulberea argintată a stelelor. Însă bolta, limpezită de zdrenţele norilor, reflecta strălucirea unor constelaţii necunoscute.

Coborând din bezna veşnică a spaţiilor interstelare, trei umbre gigantice pluteau maiestuos prin văzduhul nopţii; când au atins undele împietrite, oceanul a reînceput să fiarbă şi un vuiet grav s-a ridicat din profunzimea genunilor. Din formele întunecate şi neclare, răspândind aura terifiantă a tărâmului sideral de unde veneau, s-au desprins întâi vârfurile catargelor, apoi velatura complicată, iar la urmă, carenele unor imense nave de linie. Apropiindu-se din trei părţi, giganţii mărilor nepământene au înconjurat nava lui Tasman, tăindu-i orice posibilitate de retragere. „Ariel” îi aştepta într-o aparentă nemişcare, tulburată doar de ţevile tunurilor care urmăreau ameninţătoare mesagerii morţii. Tasman, silit să accepte o luptă dinainte pierdută, rămăsese pe punte, siluetă dreaptă şi mândră, niciodată încovoiată de furtunile timpului. Obrazul palid, purtând pecetea secolelor, devenise o mască impenetrabilă – Olandezul ştia că aceasta era ultima sa bătălie. Sutele de tunuri grele ale fregatei au glăsuit sfidător, împroşcând o grindină de foc şi fier asupra navelor duşmane. Cei trei coloşi au ripostat cu o salvă teribilă, reunind puterea miilor de guri în flăcări, dar nici ecoul bubuiturilor de pe „Ariel”, nici urletul artileriei navelor-fantomă, n-au spart cristalul tăcerii înstăpânite din nou peste lume. Crâncenul duel naval – în care marinarii lui Tasman se împotriveau forţei zdrobitoare a flotei inamice cu deznădejdea sălbăticiunilor încolţite – a continuat într-o linişte ireală, încât, dacă n-ar fi fost găurile ce se căscau în carenele celor patru corăbii – Roald şi Daira ar fi crezut că asistau la un inofensiv foc de artificii. Un ţipăt de bucurie a ţâşnit fără voie de pe buzele Dairelei când, la o salvă a lui „Ariel”, una dintre navele de linie a primit lovitura de moarte. Cele trei şiruri de saborduri s-au transformat într-o singură dungă de foc, iar carena neagră s-a despicat în lungime, sub efectul unei copleşitoare explozii, incendiul cuprinzând în câteva secunde catargele,

punţile şi velatura. Colosul s-a scufundat neaşteptat de repede, descompunându-se într-o ploaie de sfărâmătuiri incandescente, acoperite imediat de apele clocotitoare. Dar fregata albastră îşi trăia ultimele clipe, oamenii Olandezului luptând cu disperare să ţină vasul la suprafaţă, fără a slăbi focul ucigător al tunurilor. Navele-fantomă trăgeau în salve regulate, potopind cu o ploaie de foc puntea corăbiei muribunde. Deodată însă, „Ariel” porni îndreptându-se cu toată viteza spre unul dintre coloşi. Arta navigaţiei cu pânze – stăpânită perfect de Tasman – îşi spunea cuvântul şi fregata folosea vânturile favorabile chiar având velatura pe jumătate sfâşiată. Surprins, gigantul negru a încercat să manevreze, dar era prea târziu: cu pânzele şi catargele în flăcări, cu apa năvălind nestânjenită prin spărturile carenei, dar cu toate tunurile trăgând încă, „Ariel” s-a înfipt cu prova în mijlocul tribordului adversarului său. Avântul izbutirii, îmbinat cu efectul ultimei salve a tunurilor albastre, a reuşit imposibilul, despicând colosul de la baza catargului mare până la chilă. Cele două nave încleştate într-o îmbrăţişare mortală, formând o fantastică masă de sfărâmături arzânde, s-au scufundat în aceeaşi linişte ireală, „Ariel” trăgându-şi după sine călăul, spre adâncurile nesăţioase ale mării. O scurtă învolburare în jurul catargelor adversarilor, pe care fluturau încă flamuri albastre sau negre, apoi suprafaţa oceanului a împietrit din nou, în timp ce ultima navă-fantomă se ridica lent în văzduh, pierzându-se pe cerul înstelat.

Infernul fulgerelor orbitoare s-a dezlănţuit atunci cu o violenţă sporită, incendiind bolta şi rostogolind ameninţarea stihiei asupra micii ambarcaţiuni rămase în voia sorţii. Copleşiţi de sfârşitul năprasnic al fregatei şi îngroziţi de forţa elementelor ce se înverşunau împotriva fiinţelor nevolnice aflate în puterea lor, Roald şi Daira nu doreau decât ca totul să se sfârşească mai repede, iar pacea adâncurilor să le învăluie trupurile chinuite şi să le adoarmă minţile rătăcite de spaimă. Deodată, un talaz s-a abătut perfid asupra bărcii, smulgând-o pe Daira şi

aruncând-o în hăul apelor spumegânde. Înnebunit, Roald ţâşni încercând să-i oprească alunecarea spre abis, dar mişcarea bruscă a răsturnat barca, iar el s-a trezit în valurile îngheţate care îi tăiau respiraţia. Inert, corpul îngreunat de haine îl târa cu repeziciune la fund şi abia când apele s-au închis deasupra capului său, a reuşit să-şi revină. Zbătându-se nebuneşte, a urcat la suprafaţă unde îl aştepta lupta cu valurile dezlănţuite. „Daira!” – Strigătul disperat s-a rostogolit peste crestele înspumate, repetat de ecoul rătăcind deasupra oceanului frământat de furtună. I-a răspuns doar urletul nepotolit al vântului. Puterile îl părăseau şi abandonase orice rezistenţă împotriva cruzimii cu care marea îşi cerea impetuos ultima jertfă, însă înainte de a-şi pierde cunoştinţa a simţit un talaz gigantic – efortul suprem al naturii răzvrătite – purtându-l spre plaja unei insule aflate neverosimil de aproape.

Deschise ochii, dar pleoapele îi căzură din nou, grele de beţia barbară a luminii ce-şi revărsa din înaltul cerului fluviul alb. Căldura molatică a zilei şi aerul încărcat de miresme exotice îl învăluiau ca un balsam. Rămase un timp cu simţurile amorţite, întins pe nisipul fin al plajei, lângă oceanul ce dormita asemeni unui animal sătul, cu respiraţia sărată şi corpul imens, străbătut de tresărirea unduitoare a valurilor. Nu departe, se aflau primele trunchiuri de arbori străjuind intrarea în cetatea verde a junglei, de unde vântul aducea sunete şi adieri misterioase. Roald s-a ridicat şi a pornit într-acolo, mirându-se de uşurinţa cu care se putea mişca, deşi ar fi trebuit să se simtă vlăguit după răstimpul cât zăcuse inconştient pe ţărmul acela străin. Nu-şi amintea cum ajunsese pe insulă, căci un văl îi întuneca memoria îndată ce încerca să se gândească la întâmplările dinainte de a se trezi pe plajă.

…Treptat, vraja insulei îl subjugase cu totul, învingându-i teama firească de existenţa în mijlocul naturii virgine, teamă sădită adânc în subconştientul său de mileniile care-l despărţeau de începuturile civilizaţiei. În fiecare zi, se afunda – sub pavăza bolţilor de verdeaţă – în

inima paradisului de păsări, fluturi şi flori nemaivăzute. Cedând însă unui impuls inexplicabil, se întorcea în fiecare amurg pe malul mării, unde rămânea ceasuri întregi nemişcat ca o statuie, până când splendoarea crepusculară a astrului pălea, învinsă de umbrele serii. Îşi întorcea cu greu privirea de la suprafaţa cenuşie a oceanului, ca şi cum în adâncuri s-ar fi ascuns ceva neştiut, de care nu se putea desprinde decât anevoie, sfâşiat de un regret dureros…

Roald se obişnuise cu noua sa viaţă, împărţită între incursiuni zilnice în pădure şi toropeala care-l cuprindea la umbra unui arbore, în după-amiezile liniştite, când până şi păsările îşi încetau cântecul, iar freamătul îndepărtat al talazurilor rămânea unicul sunet în pacea acelor locuri. Gândul că era singurul locuitor al edenului insular nu-i mai tulbura de mult nopţile, de aceea, când potecile neştiute ale pădurii l-au purtat spre templu, uimirea sa n-a cunoscut margini.

Edificiul emana un suflu îngheţat, ameninţător şi Roald a fost cuprins de un fior straniu – amestec de teamă şi aşteptare înfrigurată – ca în faţa unui eveniment crucial, ce întârzia să se producă. Dorea, cu fiecare fibră din trupul încordat de tensiunea prelungită a momentului, să se apropie de canaturile porţii masive, larg deschise, însă un presentiment obscur îl îndemna să se ascundă în junglă departe de imaginea tulburătoarelor coloane negre. În acea noapte a rămas în preajma templului şi, adormind într-un târziu pe culcuşul încropit din ramuri şi frunze, somnul neliniştit i-a fost populat de nenumărate fantasme, dintre care apariţia unei femei – învăluită doar în minunata podoabă a părului negru – revenea cel mai ades.

Rămase în apropierea templului, uitând cu totul de nostalgia care-i purtase odinioară paşii pe plajă. Reveriile nocturne au început treptat să se continue şi după ce soarele se înălţase de mult pe cer, învăluind insula în razele sale binefăcătoare. Pentru Roald era întotdeauna noapte, dar nu cea luminată de strălucirea blândă a stelelor, ci bezna caldă şi umedă din coridoarele secrete

ale templului, unde, prizonier al întunericului fără nume, aştepta tremurând apariţia unei siluete feminine, ţesută parcă din raze de Lună. EA cobora încet treptele nesfârşite ale unei scări în spirală şi Roald încerca să-i desluşească faţa ascunsă de umbra zidurilor, dar înainte de a-l putea atinge, trupul ei se topea în aer asemeni himerelor.

…Când a simţit pentru prima dată degetele fine atingându-i obrazul, nu ştia dacă se făcuse noapte sau era încă zi. Mâinile mici şi catifelate i-au cuprins fruntea, au alunecat apoi peste buze – impunând tăcere – şi Roald s-a pomenit dorind ca visul să nu se mai sfârşească. Curând, o răsuflare caldă şi parfumul părului mătăsos l-au ameţit, făcându-l să-şi reamintească senzaţii tulburătoare, demult uitate. Prezenţa femeii din vis părea atât de neverosimil reală încât, cu o tresărire a pleoapelor, ochii i s-au deschis larg, rămânând aţintiţi în beznă.

— Nu te teme, sunt eu, Kama-a susurat şoapta melodioasă lângă urechea lui şi un braţ moale i-a înlănţuit mijlocul.

Cuvintele erau rostite într-o limbă necunoscută, însă Roald nu s-a mirat că le înţelege. Prinzând fulgerător braţul ce se retrăgea acum cu mlădieri de şarpe, s-a întors, cufundându-se în privirea ochilor negri, strălucitori, umbriţi de gene lungi şi ascunzând în adâncul lor toate misterele Universului. Înmărmurit, contempla ovalul delicat al feţei, trăsăturile de o perfecţiune nepământeană, frumuseţea sculpturală a trupului alb, acoperit doar de şuviţele negre, atingând podeaua de marmură.

Încercând să străpungă cu privirea bezna din jur, Roald a înţeles atunci că se afla într-una din sălile templului, în faţa unei scări monumentale care urca în spirală, spre tavanul rămas nevăzut. Întunericul era atât de adânc, încât nu ar fi putut vedea nimic fără fosforescenţa stranie pe care o emana pielea marmoreană a Kamei.

— Rămâi cu mine, şopti ea lipindu-şi trupul fierbinte de pieptul lui.

O clipă, prin mintea lui Roald au trecut imaginile

dureroase ale trecutului: corăbii scufundându-se într-o mare de flăcări şi vuietul asurzitor al talazurilor dezlănţuite acoperind strigătul disperat al unei fiinţe dragi. Voinţa îi era însă paralizată de prezenţa seducătoare a Kamei şi, odată declanşat, tumultul senzaţiilor îl purta ca un torent nestăvilit.

— Vino, iubitule! Îţi voi dezvălui secretele Universului, misterele nopţii cosmice şi tainele din adâncul oceanului. Vei afla astfel că sublima fericire – pentru împlinirea căreia vieţile muritorilor ard cuprinse de o flacără zadarnică – nu este decât picătura de nectar căzută din cupa unui zeu.

Kama îi arătă nenumărate săli – unde se întâlneau fastul molatec propriu palatelor orientale şi comorile de artă ce împodobeau castelele Renaşterii – bogăţia interiorului contrastând cu simplitatea austeră a faţadei. Sculpturi în jad şi fildeş, vase de alabastru, lambriuri din esenţe rare acoperind pereţii, sfeşnice măiestrit lucrate în aur şi candelabre de cristal roşu, tablouri preţioase sau covoare moi în care se afundau până la glezne – pe lângă toate Roald a trecut nepăsător, cu gândul la surâsul plin de făgăduinţe al Kamei. Păşea alături de ea, atât de aproape încât îi simţea mireasma îmbătătoare a părului, şi, văzându-i mlădierile de lujer alb, se stăpânea cu greu să n-o cuprindă în braţe. Nici plimbarea prin grădina înflorită, unde apa din havuzuri se revărsa în şuvoaie cristaline, împrăştiind spre cer mărgăritare de lumină şi susurând un cântec tainic nimfelor de marmură ascunse printre arbuşti n-a reuşit să-l intereseze, Roald continuând s-o admire doar pe Kama.

— Le vezi? l-a întrebat ea, privindu-l cu ochi scânteietori, desprinşi din catifeaua nopţilor boreale. Am să-ţi arăt atunci rostul tuturor bogăţiilor agonisite cu trudă de trufia omenească şi pierdute într-o clipă, împărtăşind soarta imperiilor de fum.

Îndemnat de Kama, Roald se aplecă peste marginea unei fântâni vechi de piatră, apariţie anacronică în splendoarea exuberantă a grădinii, stricând armonia

ansamblului de alei şi boschete, aşezate într-o ordine savant elaborată. Uitându-se în jos, Roald se clătină ameţit, încleştându-şi mâinile de marginea fântânii, căci senzaţia pe care i-o provoca abisul de sub el era cea a unei guri avide, sorbindu-l prin pâlnia largă spre bezna altei dimensiuni. Întreaga istorie a umanităţii i se derulă prin faţa ochilor: războaiele nesfârşite, setea de putere şi ambiţiile tiranilor îngropând popoare întregi sub colbul uitării, dar şi opere de artă sau realizări nemuritoare, existenţele tuturor generaţiilor unindu-se într-un şuvoi neîntrerupt, curgând alături de fluviul infinit al vieţii din Univers.

Pulsaţiile eternei spirale a vremii se confundau cu bătăile propriei sale inimi, făcându-l pe Roald să alunece imperios într-un trecut ce nu-i aparţinea lui, nici măcar speciei, ci Materiei însăşi. Ajuns la începutul timpurilor, simţind apăsarea teribilă a singurătăţii, pândea clipa când, odată cu inimaginabila explozie a luminii descătuşate, a început curgerea nesfârşită a erelor. Braţul incandescent al unei nebuloase l-a purtat spre adâncurile cosmosului, în genunile unde bezna îl împresura cu tentacule de gheaţă. În abisul nopţii primordiale i s-au dezvăluit pe rând marile prefaceri ale nebuloasei originare, evoluţia galaxiilor abia formate, repetatele metamorfoze stelare şi procesul chinuitor de lent, în urma căruia s-au născut lumile vii, apoi civilizaţiile planetare. Fără să se mire, Roald acceptă ca un adevăr firesc faptul că tot acel efort titanic, prin care substanţa inertă se transformase în gânduri, cuvinte sau aripi pentru zbor, avea o singură menire: să plămădească, din neant şi pulbere de stele, frumuseţea perfectă a Kamei.

— Vino acum – îl chemă ea, trăgându-l uşor de lângă fântână.

Deşi rostite cu gingăşie, cuvintele au răsunat imperios, şi Roald – ameţit încă de beţia Infinitului – se întoarse în paradisul grădinii înflorite. Când, ocolind aleea îngustă, Kama a sărit cu o unduire a şoldurilor pe covorul verde – imprimând în iarba fragedă urmele tălpilor ei goale – a urmat-o fără să-şi dea seama, păşind ca prin vis, cu

ochii aţintiţi asupra gleznelor albe, alunecând printre firele mătăsoase.

Ridicând într-un târziu privirea, observă uimit că statuile răspândite în toată grădina erau reprezentări fidele ale Kamei, în atitudini de o fermecătoare naturaleţe. Graţioasele nimfe i-au însoţit cu surâsurilor lor de piatră până la galeria ce ducea spre incinta templului, un coridor larg, cu pereţii de porfir.

Kama s-a oprit într-o cameră cu tavanul şi zidurile complet acoperite de oglinzi, care îi multiplicau la nesfârşit trupul alb şi zvelt. Orbit de revărsarea undelor argintii, Roald nu mai ştia ce reflexie era adevărată, căci niciuna dintre imagini – însufleţite parcă de o voinţă proprie – nu semăna cu celelalte. Spulberând mirajul, Kama s-a întors spre el înlănţuindu-i gâtul cu braţele şi căldura unei răsuflări parfumate i-a atins obrazul în timp ce buze tremurătoare le căutau pe ale sale. Sărutul fierbinte i-a răscolit fiinţa cu năvala unor senzaţii nebănuite. Tânjind din nou după savoarea de fruct exotic a gurii ei, Roald încercă s-o prindă în braţe, dar Kama îi săruta acum pieptul, lăsându-se încet în genunchi pe covorul de blană. Aplecându-se, o îmbrăţişă tandru, culcând-o cu gesturi mângâietoare pe blănurile moi, buzele lui arse de patimă alunecând fără grabă peste rotunjimea sânilor… Clipelor de senzualitate pură – când Kama îşi prelungea mângâierile cu artă, până ce dorinţa bărbatului atingea paroxismul – le urmă scufundarea vijelioasă în domeniul senzaţiilor insolite şi, într-un târziu, momentul totalei contopiri, când, abandonându-se delirului simţurilor, Roald a trăit pentru prima dată în viaţă sentimentul împlinirii depline. Adormi adânc, cu faţa îngropată în părul înmiresmat al Kamei, având senzaţia că devenise una cu făptura celestă din braţele sale. Au urmat nenumărate zile şi nopţi de extaz, în care iubirea pătimaşă a Kamei l-a subjugat cu totul…

Într-o dimineaţă, când Roald s-a trezit, desprinzându-se anevoie din mrejele somnului, Kama plecase şi pustiul din spatele oglinzilor – oarbe acum – l-a gonit din camera

devenită rece şi străină. Străbătu în fugă zeci de săli ale templului, nepăsător la comorile adunate între pereţii lor de marmură, îi strigă numele pe aleile grădinii – întâmpinat doar de tăcerea împietrită a nimfelor – şi rătăci multă vreme în zadar prin labirintul coridoarelor subterane.

O găsi într-o cameră întunecată, unde singura rază de lumină pătrundea printr-un mic vitraliu albastru. Kama stătea cu spatele la intrare privind absorbită un tablou imens, ale cărui detalii rămâneau însă umbrite şi neclare pentru Roald. Apropiindu-se de ea, atinse din greşeală un vas de cristal, care căzu, spărgându-se în cioburi pe dale. Kama tresări şi se întoarse, ochii ei reflectând o lucire de mânie sălbatică, în timp ce expresia feţei trăda o răutate pe care nu i-o cunoscuse. Privindu-l, trăsăturile i se îmblânziră, dar sub genele mătăsoase stăruia o scânteiere ciudată.

Fascinat, Roald nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe tabloul reprezentând o crâncenă bătălie navală, desfăşurată pe fundalul cerului de smoală şi al oceanului frământat de furtună. Valul amintirilor l-a izbit dureros, făcând să reînvie noaptea zbuciumată în care pieirea corăbiei „Ariel” îl aruncase pe insula templului de marmură. A recunoscut pe puntea superioară, sub ploaia de foc dezlănţuită de tunurile celor trei uriaşe nave de linie care încolţiseră nemilos fregata, silueta căpitanului Tasman, conducându-şi oamenii în ultima luptă… Emoţionat de amintirea bravului Olandez, dar şi nedumerit de prezenţa tabloului în insula Kamei, Roald s-a întors spre frumoasa femeie care privea rece agonia fregatei albastre. În loc de răspuns, un hohot dispreţuitor a făcut să răsune bolţile de piatră:

— Abel Tasman, rătăcitorul prin secole, rosti ea cu un zâmbet sarcastic. Mă întreb uneori dacă, în clipa când era înghiţit de adâncuri, a găsit în sfârşit sensul îndelungatelor sale peregrinări pe mare.

Obrazul Kamei suferea o metamorfoză stranie, trecând de la expresia ironică şi mândră la purpura mâniei

nestăpânite, iar ochii ei păreau prăpăstii de întuneric, din care izbucnea, descătuşată, ura fierbinte împotriva Olandezului. Când vorbi din nou însă, glasul îi răsuna ca o şoaptă înăbuşită:

— L-am rugat, l-am implorat să rămână… Dar el se grăbea să-şi împlinească destinul!

Cuvintele fără şir ale Kamei dezvăluiau o taină nebănuită. Sfidând abisul apelor ce-i întemniţau trupul, Tasman continua să trăiască în iubirea şi ura femeii pe care Roald o crezuse doar a lui, rechemat de sărutările ei pătimaşe, de fiecare dezmierdare înflăcărată ce aprindea patima altui bărbat. Însăşi violenţa sentimentelor, nepotolită de trecerea vremii, trăda dorul nesfârşit al Kamei după cel care o părăsise cândva – deşi îi oferise mai mult decât putea dori un muritor – alegând marea bântuită de stihii şi tovărăşia echipajului său credincios.

Strângându-şi pumnii până când i se albiră, Roald făcu doi paşi spre Kama; ar fi vrut să reverse asupra fiinţei din faţa lui toată furia şi disperarea care-i înăbuşeau pieptul, să-i zdrobească trupul alb, pedepsind-o pentru îmbrăţişările prefăcute. Apropierea ei îl îmbătă însă ca un parfum irezistibil şi gândul că, în nebunia lui, Tasman refuzase iubirea unei astfel de femei i s-a părut dintr-odată absurd. Citindu-i tot zbuciumul din suflet, Kama surâdea nepăsătoare, în timp ce Roald o strângea cu disperare în braţe, acoperindu-i sânii cu sărutări la care ea rămânea insensibilă, continuând să fixeze tabloul din perete. Când, într-un gest de supusă adoraţie, Roald i-a alunecat la picioare, înlănţuindu-i coapsele cu braţele, în ochii Kamei s-a aprins un licăr de triumf.

— Tu nu mă vei părăsi, nu-i aşa, iubitule? susură aplecată la urechea lui, învăluindu-l cu mătasea părului.

— Niciodată! murmură Roald pierdut, mângâindu-i gleznele.

— Atunci, priveşte-ţi fără teamă trecutul! a răsunat vocea ei clară şi limpede ca un cristal.

În locul tabloului înfăţişând încleştarea dintre „Ariel” şi navele-fantomă, apăruse portretul în mărime naturală al

unei fete cu obrazul delicat, încadrat de şuviţe lungi de culoarea mierii. Întregul chip radia o frumuseţe caldă, solară, părând însă umbrit de aripa întunecată a nostalgiei. Lui Roald i se părea că desluşeşte un reproş mut în ochii ei azurii, curaţi şi încrezători.

— Daira, şopti, dându-se înapoi de parcă primise o lovitură puternică.

Zilele şi nopţile petrecute împreună, clipele pline de încântare când o numea viaţa şi dragostea sa, fericirea curată pe care ea i-o dăruise fără să-i ceară nimic în schimb, afară de credinţă şi iubire, i-au apărut ca un răgaz binemeritat printre furtunile existenţei. Năvala nemiloasă a amintirilor – eliberate din abisurile memoriei – l-a împresurat, făcându-l să retrăiască deznădejdea care îl aruncase în haosul uitării. Totul începuse de la întâlnirea cu Tasman şi fregata sa uriaşă: a urmat popasul în insula vulcanică, de unde – ignorând avertismentul Dairelei – adusese cristalul blestemat, nenorocirile culminând cu noaptea tragică a naufragiului, când iubita lui dispăruse în valurile oceanului.

Se întoarse furios spre femeia care-l privea dispreţuitoare şi sigură de frumuseţea ei. Apucând-o brutal de braţul alb, o sili să-l urmeze prin lungile coridoare întunecoase, până în camera oglinzilor, unde, arătându-i reflexiile trupului splendid, multiplicat la nesfârşit de suprafeţele strălucitoare, o întrebă deodată liniştit şi fără patimă:

— Spune-mi, care dintre ele este adevăratul tău chip?

— Întreabă-ţi corpul, ce tânjeneşte după dragostea mea! răspunse Kama sfidătoare.

Îngândurat, Roald clătină din cap cu tristeţe, iar când vorbi, în glasul său nu răsunau furia şi ura la care se aşteptase Kama din partea unui caracter slab ca al lui. Nici rafinata ironie şi curajul mândru cu care o înfruntase odată Abel Tasman. Vocea bărbatului, vibrând de amărăciune şi durere, era lucidă, plină de o milă insuportabilă pentru stăpâna insulei:

— Degeaba explorezi meandrele Timpului şi Spaţiului

în fântânile tale fermecate şi îţi oglindeşti trufia de fiinţă perfectă în această cameră a extazului! În zadar ţi-ai imortalizat corpul de naiadă în iluzoria materialitate a statuilor. Kama, trupul tău este perfect şi nemuritor, dar nu are inimă. Tu nu ştii să iubeşti şi de aceea nimeni nu te va iubi vreodată. Într-un fel, nu eşti decât o biată himeră, cu nimic mai vie decât oricare din imaginile argintii care ne înconjoară...

Nu sfârşise bine fraza, când un vuiet teribil s-a înălţat din subteranele templului, în timp ce Kama dispărea din faţa sa ca o şuviţă de fum. Un cutremur violent l-a aruncat pe dalele de marmură, în sunetele cristaline ale oglinzilor ce se crăpau. Ameţit, cu faţa şi palmele însângerate de cioburi, a reuşit cu greu să iasă din camera unde crezuse că descoperă fericirea. A străbătut în goană grădina în care statuile se prăbuşeau una după alta, înghiţite de crăpăturile solului. Fără să se uite înapoi, a trecut pe lângă săli pline de bogăţii fabuloase şi prin coridoare largi, unde verticalele coloanelor se înclinau periculos deasupra capului său. A urcat alergând treptele scării în spirală, ajungând în cele din urmă în faţa intrării monumentale, tocmai când imensa poartă se» închisese aproape complet şi, dintr-un salt, a reuşit să ajungă în libertatea junglei.

...Rătăcea de zile întregi prin pădure, terorizat de singurătate, dar cutremurându-se la gândul că, în orice clipă, ar putea vedea, apărând dintre coroanele arborilor, acoperişul întunecat al templului. Dar într-un amurg, în locul temutelor coloane negre, printre trunchiurile seculare, a zărit nisipul fin al plajei. Oceanul l-a întâmpinat prietenos, umplându-i plămânii cu mireasma sărată a brizei. Ispitit de chemarea învăluitoare a întinderii nesfârşite de ape, pe care crepusculul ţesuse o pânză fluidă de aur şi purpură, Roald se cufundă cu voluptate în undele calme, abandonându-se bucuros senzaţiei de prospeţime şi răcoare. Ieşind dintre valurile care îl înconjurau cu clipocitul lor tainic, asemeni unor voci suave, a zărit pe o stâncă izolată, contrastând cu verdele algelor, trupul gol al unei femei. O clipă crezu că era

Kama, dar, apropiindu-se de corpul zvelt, strălucind auriu în lumina asfinţitului, un sentiment ciudat îl înfiora de speranţă, în timp ce o bucurie inexplicabilă îl invada cu intensitate aproape dureroasă. Înainte ca fata cu ochi de azur şi părul ca flacăra să-şi întoarcă faţa spre el, Roald şopti neîncrezător:

— Daira… Trăieşti?

Tresărind – trezită parcă dintr-un vis al uitării şi morţii – ea l-a privit în ochi, un moment ce păru nesfârşit. Apoi, îl îmbrăţişă cu gingăşie, buzele i fierbinţi pecetluind legământul regăsirii pentru Eternitate. Încă neîncrezător, temându-se că visează, Roald ar fi dorit să afle ce miracol o salvase de furia mării, dar amintirea templului îl intimida, zăgăzuind şuvoiul vorbelor nerostite:

— Vom uita coşmarul acesta şi totul va fi ca înainte, iubita mea – spuse, strângând-o fericit la piept.

— Totul… rosti ea zâmbind, scuturându-şi părul mătăsos pe spate.

Roald tresări şi o privi surprins, dar alungă imediat gândul care-l îngheţase o clipă: i se păruse că a surprins pe chipul senin al Dairelei surâsul triumfător şi răutăcios al Kamei…

Articol XVI. Gudrun

Idorele nu mor niciodată. Doar uneori, obosite de veghea îndelungată la porţile grădinii vrăjite – peste care nori diafani cern, în fiecare noapte, cenuşa de aur a viselor lumii – adorm sub zăpezile mileniilor sau se ascund în noaptea fântânilor, căutând uitarea, şi nimeni nu ştie unde sau de ce au dispărut, doar cireşii înfloresc mai puţin în anul acela, iar şoapta vântului devine o chemare dureroasă.

De sute de ani, Gudrun nu coborâse de pe înălţimile insulei unde dăinuia netulburată pacea pădurilor veşnic verzi. Dimineţile, străbătea cu pas uşor poienile însorite, simţind înfiorarea ierbii sub tălpile goale şi mângâia uneori, în treacăt, blana catifelată a sălbăticiunilor care o urmau pretutindeni, recunoscând în ea stăpâna şi ocrotitoarea lor. De la un timp însă, norii aurii, grei de

visele oamenilor, n-au mai plutit deasupra insulei, venind de pe celălalt tărâm, asemeni corăbiilor speranţei. Când pulberea scânteietoare a încetat să cadă din cerul de topaz, florile s-au ofilit primele, frângându-şi lujerii fragili, apoi pomii grădinii au rămas fără rod şi, în cele din urmă, învinşi, arborii pădurii şi-au aplecat crengile spre pământ, scuturându-şi veşmântul de frunze. Uscată de seceta pustiitoare, pădurea oferea privirilor doar dezolarea nemişcării şi morţii. Nenumărate nopţi, Gudrun aşteptase zadarnic norii de aur ce întârziau să apară la marginea zării, purtându-şi povara tainică de vise. După ce discul incandescent al astrului dispărea în adâncurile oceanului, din apele învolburate se ridica doar o ceaţă densă, care se prelingea pe ţărmurile insulei, învăluind versanţii muntelui într-o pâclă cenuşie, a cărei atingere otrăvită sufoca încet ultimele urme de vegetaţie.

Sfâşiată de regrete, dora hotărâse cu greu să se despartă de locurile unde trăise atâta vreme fără să cunoască îndoiala sau teama şi să coboare în lumea ciudată, plină de primejdii a oamenilor. Trebuia să afle cu orice preţ cine îi furase darurile nepreţuite, pe ce meleaguri îndepărtate rătăceau acum visele, speranţele şi dorurile oamenilor, pe care cele din neamul ei le priviseră dintotdeauna ca pe nişte ofrande fireşti… Lăsând în urmă poienile dragi, unde cunoscuse Fericirea, iar timpul era doar o legendă, Gudrun s-a îndreptat spre ţărmul albastru al mării. N-a privit înapoi la trunchiurile negre ale copacilor rămaşi stingheri pe culme, căci purta în gând pădurea vie, plină de foşnete, cu crânguri înflorite, cântec de păsări şi paşii furişaţi ai sălbăticiunilor. În faţa ei, drumul se aşternea viclean, cu meandre şi zvârcoliri de şarpe, dar dora nu-l vedea: ochii îi rămâneau fascinaţi de seninul bolţii, unde căuta încă semne ale venirii norilor de aur. Nu şi-a coborât privirea nici când a păşit în barca uşoară, a cărei pânză s-a umflat imediat la suflarea brizei, purtând-o într-un zbor lin peste ape. Făpturi ale mării, cu pielea lucioasă, ţâşnind neaşteptat dintre valuri pentru a se cufunda iarăşi în adâncurile misterioase, au însoţit-o în

solitara călătorie. Unduindu-şi trupurile verzi, îşi uneau vocile într-un cântec suav despre insula ei, chemând-o neîncetat înapoi. Cu părul roşu, fluturând în vânt ca un rug neîmblânzit, Gudrun a privit încordată în zare, până când glasurile tânguitoare s-au transformat într-un scâncet abia auzit, marea a rămas pustie şi calmă, iar la orizont a apărut linia dantelată a unor impunătoare faleze albe.

*

Furnicarul de oameni, cai şi căruţe, îmbulzindu-se şi agitându-se într-un vacarm înspăimântător, era angrenat în activităţi bine coordonate, ce păreau însă lipsite de sens în ochii frumoasei dore. Şiruri nesfârşite de hamali ieşind din magaziile portului şi îndreptându-se spre docuri, cu umerii frânţi sub greutatea baloturilor pe care le aşezau în calele corăbiilor, ucenici care nu priveau cerul decât prin ferestrele murdare ale atelierelor, lucrătoare tinere întorcându-se istovite seara de la muncă, oşteni cu feţe înăsprite, aproape sălbatice, şi femei de stradă purtându-şi farmecul ofilit prin noroiul mahalalelor, însoţite de râsetele groase ale marinarilor ieşiţi de prin cârciumi – toate acestea alcătuiau pentru doră universul dementţial şi terifiant al Oraşului. Asurzită de clopotele ce vesteau înserarea, ameţită de zgomotul fierăriei lovite, care nu înceta nicio clipă, Gudrun rătăcea pe uliţele desfundate, urmărită de strigătele cetelor de copii zdrenţăroşi sau de fluieratul vreunui beţiv. Totuşi, nimeni nu îndrăznea să o atingă, căci frumuseţea ei nefirească îi făcea să se înfioare, cuprinşi de o spaimă superstiţioasă. Când, purtându-şi fruntea sus, cu mersul mândru de regină exilată, trecea printre grupurile de bărbaţi şi femei, conversaţiile încetau, cu toţii privind înmărmuriţi apariţia fetei cu părul roşu şi braţe ca neaua, trădând, în fiecare mişcare, o graţie mai presus de cuvinte. După momentul de surpriză, murmurul era reluat şi Gudrun se îndepărta, uşoară, în rochia scurtă, ţesută parcă din spumă de mare. O alungau blestemele femeilor bătrâne, furioase la vederea pulpelor ei goale, strălucitor de albe şi chemările aprige ale bărbaţilor, dorind-o supusă ispitei cărnii sau banilor, asemeni fetelor

pe care le cunoşteau şi le puteau stăpâni, fără să ştie, sărmanii, că nimic necurat nu putea atinge o doră.

Noaptea aceea, umedă şi răcoroasă, Gudrun a petrecut-o singură pe podul de piatră, sub ale cărui arcade se târau apele fluviului ce străbătea oraşul. Privind îngrămădirea haotică de acoperişuri înghesuite pe maluri, aşteptase îndelung apariţia primelor fuioare de abur ale viselor, pe care le vedea parcă, unindu-se în coloane diafane ce urcau către înălţimi, alcătuind norii de aur… Alungând imaginea înşelătoare, Gudrun şi-a coborât din nou privirea spre oraş, unde întunericul rămăsese de nepătruns. O linişte apăsătoare – întretăiată la răstimpuri de urletele lugubre ale câinilor – domnea în vasta catedrală a bolţii, sub portalurile de beznă arcuite peste sordidele cartiere mărginaşe, în care, de generaţii întregi, oamenii nu mai ştiau să viseze. Odihna lor nu era o descătuşare a imaginaţiei, o evadare din monotonia trudei zilnice, nici măcar exacerbarea patimilor şi ambiţiilor. Somnul îi dobora ca o boală, îi încătuşa într-o apropiere letargică de nefiinţă, absorbindu-i ca într-un hău, încât dimineaţa se trezeau vlăguiţi, cu simţurile amorţite şi mintea golită de gânduri. Odată cu primele raze ale soarelui, sclipind palid prin vălul ceţii, Gudrun a părăsit oraşul, trecând pe lângă negustorii care îşi deschideau cu zgomot obloanele ferecate ale prăvăliilor, aruncându-i priviri suspicioase, şi printre pâlcurile de femei adunate în jurul fântânilor întâmpinând-o într-o tăcere duşmănoasă: în oraşul goanei după averi, puritatea era o primejdie, iar visul o inutilitate…

Mergând de-a lungul fluviului, multe zile şi nopţi, dora a străbătut ogoare şi livezi lăsate în paragină, fără să întâlnească vreo aşezare, până când trupul ei nemuritor a început să resimtă oboseala. Pietrele ascuţite şi bulgării colţuroşi de pământ îi răneau tălpile delicate, obişnuite cu iarba mătăsoasă a poienilor din insulă şi, pentru prima dată, senzaţia umilitoare de foame a silit-o să mănânce fructe din pomii de pe marginea drumului.

Într-o dimineaţă a zărit în depărtare cete de călăreţi

înarmaţi şi, înainte de asfinţitul soarelui, a ajuns în faţa porţilor Cetăţii, unde, deasupra zidurilor întărite, văzduhul se cutremura de larma războinică. Când dora a păşit în picioarele goale pe platforma podului coborât peste şanţul de apărare, cu părul despletit şi rochia sfâşiată pe alocuri de ciulinii câmpului – apariţie insolită printre războinicii îmbrăcaţi în fier şi purpură – unul dintre străjerii cu înfăţişare cruntă s-a apropiat ameninţător. Ceva din adâncul ochilor ei negri şi trişti – oglindind nostalgia apusurilor în care marea şi cerul se contopesc efemer în pacea insulară – l-a oprit însă, şi, ferindu-şi privirea, omul a lăsat-o să intre netulburată în cetate.

Pe străduţele vegheate de turnuri înalte, locuitorii alergau ca într-un furnicar dement, pregătindu-se de luptă, peste tot unde apărea, dora fiind întâmpinată cu uimire şi neîncredere. Fata zveltă, umblând netemătoare printre soldaţi, le reamintea acestora de serile liniştite petrecute în jurul vetrelor, râsetele femeilor şi copacii înmugurind în fiecare primăvară. Spioană sau o biată făptură cu mintea rătăcită, la vederea ei, tinerii oşteni erau cuprinşi de un dor năprasnic după câmpiile libere, casele, iubitele sau soţiile lor, pe care le părăsiseră pentru armele grele şi cămăşile de zale ce le apăsau acum piepturile…

Ajungând la capătul unei străzi înguste, ce se afunda între două bastioane, Gudrun a văzut o siluetă subţire, neagră, avansând odată cu ea de-a lungul zidului. Idora urmărea uimită dansul umbrei sale – pe care n-o observase niciodată pe insulă – când şi-a dat seama că, în urma ei se înşiruiau grăbite alte cinci siluete, alungite monstruos de razele soarelui ce apunea. Întorcându-se, a zărit soldaţii ale căror zale şi coifuri păreau pătate de sânge în lumina roşiatică şi care îi tăiaseră drumul, apropiindu-se fără grabă, acum, când erau siguri că prada nu le mai scapă. Pe feţele desfigurate de dorinţă, ochii ardeau bolnavi la vederea trupului fetei, pe care urzeala rară şi uzată a rochiei nu-l putea ascunde privirilor lacome. Dar, când primul s-a apropiat, întinzând mâna spre părul ei de foc, ale cărui bucle mătăsoase îi cădeau în valuri până peste

şoldurile unduitoare, dora l-a privit în ochi, fără teamă sau scârbă. Infinita tristeţe şi mândra detaşare oglindită în pupilele-i de o fosforescenţă stranie l-au silit să lase braţul jos şi să facă, involuntar, un pas înapoi. Gudrun rămase nemişcată, dar privirea ei dominatoare şi puritatea frumuseţii pe care de-abia atunci o vedea de aproape, l-au îngenuncheat pe mercenarul ce nu cunoscuse vreodată mila. Idora i-a privit apoi pe ceilalţi şi toţi şi-au plecat ruşinaţi capetele, neîndrăznind să înfrunte reproşul din ochii fetei ce trezise în sufletul lor fărâme de omenie pe care le credeau demult uitate.

După ce soldaţii au dispărut în spatele bastionului, Gudrun şi-a continuat drumul de-a lungul zidului, ajungând la poarta de apus a cetăţii, unde s-a îndreptat spre o fântână ascunsă între contraforţii uriaşului turn al porţii. După ce a băut din apa limpede în care se oglindea deja luna, s-a lăsat să alunece obosită lângă bazinul de piatră. Pleoapele i s-au închis şi corpul i-a fost cuprins de o dulce moleşeală: era din nou în insula ei, unde copacii o întâmpinau foşnindu-şi prietenos crengile verzi, în cântecul vesel al păsărilor… Tresărind, îşi dădu seama că aţipise şi fiorul spaimei o străbătu, îngheţat ca suflarea crivăţului din ţara zăpezilor eterne, căci dorele se temeau de capcanele somnului mai mult decât de orice pe lume.

În noaptea aceea şi-a dat seama că singurul vis pornit vreodată spre înălţimi dintre zidurile cetăţii fusese al ei, născut din dorul mistuitor după insula pe care o părăsise. Războinicii nu cunoşteau tărâmul minunat al imaginaţiei, viaţa lor fiind o luptă continuă şi fără cruţare, în care ucideau sau erau ucişi. Chiar în scurtele răstimpuri de pace dintre bătălii, exerciţiile istovitoare şi beţiile îi împiedicau să gândească în timpul zilei, iar nopţile cădeau seceraţi de un somn greu ca plumbul, fără să viseze nici măcar la întoarcerile triumfale din războaie, bogăţiile sau femeile pe care râvneau să le cucerească.

Dezamăgită, Gudrun a părăsit dimineaţa cetatea, urmându-şi drumul spre izvoarele fluviului, devenit între timp un râu năbădăios şi plin de cataracte, ale cărui unde

înspumate traversau şirul unor masive împădurite, ferestruind un defileu adânc în stânca dură. În drumul ei, dora întâlnea cătune de munte, cu mici colibe răzleţite pe pantele mai domoale ale versanţilor, unde oamenii o întâmpinau plini de ostilitate. Tineri, bătrâni sau copii, sătenii i se fereau din cale, căci frumuseţea misterioasă a străinei aducea un aer proaspăt, de libertate, tulburându-i profund. Idora nu dormea niciodată prin sate, căci oamenii aceia – abrutizaţi de viaţa de sclavi pe domeniile unui senior crud şi lacom – o urau; se simţea mai bine printre animalele pădurii, care o recunoşteau şi veneau să-i cerşească mângâierile cu ochi blânzi, aproape omeneşti… Gudrun spera totuşi să vadă aburul auriu ieşind din casele sărăcăcioase – în care îşi aflau somnul trudit bărbaţii şi femeile ce îi priviseră deopotrivă de morocănoşi trupul tânăr – strecurându-se prin hornurile acoperişurilor de şindrilă, prin ferestrele înguste sau canaturile scunde ale uşilor. Învăluite de mantia întunericului, colibele rămâneau însă tăcute şi stinghere ca nişte morminte şi dora a înţeles, în sfârşit, că toţi oamenii acelor locuri uitaseră să viseze, de parcă cineva le-ar fi furat speranţele şi dorurile, lăsându-le în suflet un gol imens, umplut repede cu mizeria şi durerile lumii.

Întristată de răutatea oamenilor, Gudrun se ferea de o nouă întâlnire cu cei sub ale căror frunţi nu se năşteau vise, ci doar gânduri de glorie şi îmbogăţire. Surâsul lor perfid ascundea viciul, iar cuvintele meşteşugite însemnau înşelăciune. Aspiraţiile mărunte pentru care aceşti fii renegaţi ai naturii se luptau întreaga viaţă – sfâşiindu-se adesea între ei – nu treceau de zidurile pe care le ridicaseră, nici de orizontul îngust al zilei de mâine, şi pentru cei mai mulţi, existenţa însemna supunere oarbă.

Idora a intrat adânc în pădurea bătrână, străbătând fără teamă desişurile neguroase, necălcate în veac de picior omenesc. O însoţeau în salturi iuţi căprioarele, iar vulpile se furişau ca să-i privească de aproape părul strălucind printre copaci sau oglindindu-se în izvoarele limpezi…

După asfinţit, Gudrun a ajuns într-un luminiş a cărui iarbă înaltă şi mătăsoasă îi amintea de poienile însorite din insulă. Îmbătată de mireasma văratică a pădurii, s-a aplecat să respire parfumul minunat al florilor, când, deasupra trunchiului unui stejar doborât de trăsnet, a zărit în aer un tremur uşor. Tulburată şi neîncrezătoare, s-a apropiat încet, temându-se ca aburul subţire, auriu, ce se înălţa spre cerul înstelat, să nu se dovedească o iluzie, spulberându-se într-o clipă. Rostind în şoaptă cuvintele care deschideau, ca o cheie de diamant, porţile oricărui vis, l-a cuprins cu gândurile sale, sub a căror infinită tandreţe fuiorul subţire s-a transformat într-o spirală luminoasă, purtând-o pe tărâmul miraculos creat de fantezia visătorului. Căldura unei emoţii sincere a învăluit-o dintr-o da A, dăruindu-i o altă imagine asupra universului oamenilor, mai bună şi mai curată decât cea cunoscută în călătoria sa: o lume locuită de fiinţe libere şi fericite, care ştiau că bunătatea sufletului se oglindeşte în frumuseţea faptelor…

Întreaga noapte, dora a urmărit, fascinată, jocul imaginaţiei unui om curajos şi demn, visându-şi semenii eliberaţi de teroarea războinicilor din Cetate, de scavia muncii de animal, fără odihnă sau viitor, întru îmbogăţirea negustorilor din Oraş sau a seniorului ce stăpânea Satele. Visul se terminase, dar Gudrun a păstrat încă mult înaintea ochilor ultimele imagini: păsări mari, albe, plutind maiestuos, cu aripile larg desfăcute, printr-o ninsoare albastră. Curioasă, dora a ocolit trunchiul stejarului, descoperind, cufundat în somn, un bărbat al cărui chip destins, de o seninătate copilărească, era acum luminat de primele raze de soare.

*

Când foşnetul frunzelor l-a trezit pe Alan, mâna i se încleştase deja pe mânerul sabiei: s-a ridicat dintr-un salt, pregătit să-şi înfrunte urmăritorii, dar chipul fermecător din faţa sa l-a făcut să creadă că mai visa încă. Fata cu ochi negri, ce îl fixau cu gravitate, tulburându-i apa limpede din fântânile sufletului, nu putea fi decât o făptură de basm.

— Prinţesă sau zână, oricine-ai fi, iartă-mi îndrăzneala, murmură pierdut, lăsând braţul în care ţinea sabia să-i cadă neputincios de-a lungul trupului şi salutând-o curtenitor.

Buzele ei rumene, asemeni fructului oprit din grădinile fericirii, s-au arcuit într-un surâs, dar gestul regal prin care şi-a înălţat fruntea încadrată de buclele arămii trăda o fire mândră şi castă.

— Cine eşti şi ce cauţi prin locuri atât de sălbatice, frumoasă necunoscută? întrebă Alan şovăitor, prins de vraja ochilor catifelaţi, fierbinţi ca ispitele iadului şi to – tuşi blânzi ca ochii căprioarelor.

Zâna tăcea şi privirea lui cercetătoare a coborât de-a lungul valului greu de păr roşcat, observând şuviţele încâlcite, pline de frunzele şi florile aninate de suflarea vântului. Rochia îi era zdrenţuită toată, dezvelindu-i aproape complet umerii şi coapsele, dar Alan şi-a spus uimit că zdreanţa aceea îi cădea pe trupul alb cu tot atâta distincţie ca mantia unei regine. Picioarele mici şi delicate, neobişnuite cu mersul îndelungat pe jos, aveau tălpile însângerate de pietrele ascuţite, căci frumoasa străină venea desigur de foarte departe, de dincolo de marea veşnic schimbătoare. Alan nu ştia când şi de unde apăruse în ţara lui nefericită, dar privind-o, s-a simţit înduioşat de fata aceasta, în care nu mai vedea acum o făptură nepământeană, ci o biată copilă rătăcind pe drumurile aspre ale lumii, urmărită de cruzimea şi răutatea oamenilor. A început să-i vorbească îndelung, cu voce înceată şi tandră, ca unei sălbăticiuni pe care vrei s-o îmblânzeşti. Rostind cuvinte alintătoare, a chemat-o cu nume de păsări şi flori, însă ea îl privea fără să schiţeze vreun gest, părând a nu-l înţelege.

Pe neaşteptate, fata s-a întors, pornind înapoi spre desişurile pădurii. Surprins de purtarea ei ciudată, Alan a urmat-o însă, căci n-o putea lăsa singură în mijlocul atâtor primejdii. Dar până să-şi adune în grabă bereta, arcul, tolba cu săgeţi şi centura – de care atârna un pumnal cu mânerul frumos cizelat – străina dispăruse deja printre

trunchiurile seculare... O ajunse repede totuşi, căci tălpile rănite n-o purtau cu vigoarea mersului de muntean al arcaşului, care, cu cizmele lui de piele, păşea fără grijă peste ramurile uscate, căzute pe jos. Cum fata nu-i refuză tovărăşia şi nici nu părea să aibă o ţintă precisă, Alan o călăuzi prin labirintul verde, ferind-o de spinii tufişurilor de salcâm sau alegând potecile acoperite de covorul frunzelor. Se purta atent şi prevenitor cu fermecătoarea străină lipsită de grai, ferindu-se să-i atingă trupul – ca nu cumva gestul îndrăzneţ să o sperie – şi simţea, din toată inima sa generoasă, dorinţa sinceră de a o ocroti.

Ziua se apropia de amiază, când Alan, observând cu ochiul său ager, de vânător, un iepure cenuşiu care ţâşnise de sub tufişuri, a scos fulgerător arcul de tisă. Dar, în timp ce îl încorda, supunându-se parcă unei chemări tainice, s-a întors, şi, văzând ochii fetei, măriţi de groază, a renunţat să tragă. Simţindu-se vinovat fără să ştie prea bine de ce, a pus săgeata la loc în tolbă, neputând suporta imputarea mută din privirea frumoasei necunoscute. Dar, mai târziu, când Alan i-a întins ultima turtă de grâu pe care o avea, iar degetele lor s-au atins din întâmplare, fata nu şi-a retras mâna, zâmbindu-i cald, semn că îl iertase.

Amândoi erau înfometaţi şi, pentru a n-o întrista din nou pe strania sa însoţitoare, arcaşul a hotărât să înnopteze într-un sat, deşi – fiind un proscris pe capul căruia se pusese de multă vreme preţ – risca să fie găsit de iscoadele seniorului. La două ceasuri de urcuş se afla un platou ierbos, suspendat deasupra prăpastiei, unde nişte păstori – munteni aprigi şi neînduplecaţi – îşi construiseră colibele sub un pinten de stâncă, pentru a le feri de vitregia furtunilor. Oamenii aceia erau săraci, dar Alan ştia că îl vor primi cu bucurie, oferindu-i găzduire şi hrană, atât lui, cât şi ciudatei făpturi pe care o aducea cu el. I-a explicat dorinţa lui fetei, care l-a privit cu ochi gravi, fără să arate că îi înţelege cuvintele sau gesturile, dar nu s-a împotrivit când Alan i-a luat plin de sfială mâna, urmându-l încrezătoare pe poteca îngustă ce ducea spre sat. De multe ori, drumul era întrerupt de abisurile care îşi arătau colţii

de cremene, puhoaiele repezi ce se prăvăleau tăindu-le calea, sau zidul de nepătruns al brazilor. Alan cunoştea însă bine tainele muntelui care îi fusese întotdeauna prieten credincios: stejarii îi erau scut împotriva săgeţilor ucigaşe ţintindu-i inima, tufişurile verzi îl ascundeau de ochii urmăritorilor, iarba poienilor – unde zăcuse adeseori rănit – îi ţinea loc de aşternut, izvoarele reci îi astâmpărau setea… Pădurea îi reda curajul în momentele când îl dobora disperarea, simţindu-se încolţit de mulţimea duşmanilor, asemeni unei fiare hăituite fără odihnă şi cruţare. Altul în locul său ar fi preferat, poate, viaţa umilă, dar lipsită de pericole pe care o duceau sătenii, transformaţi în sclavi prin voinţa puternicului senior al pământului. Dar Alan-a-Dale se născuse yeomen, fiu al unui om liber, şi dorea să rămână singurul său stăpân în pădurea care îl ocrotea ca pe un brad tânăr, ameninţat de furtună.

După căderea serii, arcaşul s-a furişat împreună cu fata, la adăpostul întunericului, lângă peretele unei case de lemn, la fereastra căreia a ciocănit într-un anume fel. O mână nevăzută a deschis imediat uşa – de parcă venirea le era aşteptată – şi cei doi au intrat într-o încăpere joasă, unde, în jurul vetrei în care ardeau câţiva butuci, se îngrămădea întreaga familie. Stăpânul casei, un zdrahon negricios, cu palmele bătătorite de secure şi arc, l-a îmbrăţişat pe Alan ca pe un frate, în vreme ce nevasta sa – o femeie mărunţică, cu părul aspru şi obrajii ofiliţi, pe care grijile o îmbătrâniseră înainte de vreme – pregătea cina într-un ceaun înnegrit de fum. Cei şase copii slabi şi zdrenţăroşi, neastâmpăraţi ca nişte jivine, se uitau cu ochii măriţi de admiraţie la arcul yeomenului, lung cât un stat de om, văzând în bărbatul cu haine verzi ca frunzele şi cămaşă argintie de zale un erou din lumea minunată a basmelor. Nimeni nu s-a arătat mirat de prezenţa fetei mute, cu îmbrăcămintea sumară şi purtări străine locului, socotind-o un oaspete bine venit şi împărţind cu ea puţinul pe care îl aveau. După cină, nevasta pădurarului i-a trimis pe ţânci la culcare, apoi a condus-o pe fată într-o încăpere

mică, unde familia îşi ţinea lucrurile cele mai de preţ: hainele de sărbătoare şi armele bărbatului, rochia de mireasă şi câteva mărunţişuri ieftine ale femeii şi, minunea minunilor, oglinda pătrată în ramă strălucitoare. În timp ce aşeza un maldăr de blănuri pe patul nefolosit de mulţi ani, femeia nu i-a aruncat nicio privire frumoasei fără grai, dar, înainte de a stinge flacăra lumânării, s-a aplecat peste fruntea ei, sărutându-i buclele arămii şi învelind-o cu pătura de lână, ca pe propriul său copil.

Bărbaţii au rămas până târziu la masă, în faţa cănilor de vin negru – ca amărăciunea strânsă în inimi – sfătuindu-se îndelung şi vorbind cu voce scăzută despre ravagiile pe care foametea le făcea prin satele de munte, răzmeriţele ţăranilor de la câmpie, înăbuşite în sânge de războinicii din cetate, cruzimea seniorului şi lăcomia fără seamăn a negustorilor. Când Alan îi descria chinurile la care erau supuse familiile răzvrătiţilor, pomenind despre ura nestinsă purtată de asupritori puţinilor yeomeni rămaşi, ochii întunecaţi ai pădurarului se însufleţeau, aprinzându-se în ei flacăra răzbunării. Ceva din mândria şi cutezanţa arcaşului trecuse parcă asupra lui, omul simţind cum umerii obişnuiţi să poarte din leagăn în mormânt povara umilinţei i se îndreaptă, iar glasul îi devine ferm, ridicându-se în apărarea drepturilor strămoşeşti. Dacă Alan i-ar fi cerut să-l urmeze în pădure, alegând drumul fără întoarcere al revoltei, bărbatul acela greoi şi ursuz, dar plin de înţelegere şi milă pentru necazurile semenilor săi, n-ar fi şovăit nicio clipă. Furia ce mocnea de atâta vreme în pieptul său de truditor era gata să răbufnească, dacă yeomenul nu l-ar fi domolit:

— N-a venit ziua răfuielii, dar sorocul ei se apropie cu fiecare silnicie săvârşită de ticăloşii care cred că puterea lor va fi veşnică.

Sfatul s-a prelungit până dimineaţa, şi abia când primele raze purpurii au străpuns, ca nişte lame de pumnal, negura de afară, iar cântecul strident al cocoşilor a sfâşiat liniştea zorilor, Alan şi-a dat seama că nu mai puteau zăbovi în casa pădurarului. Luându-şi rămas bun de

la gazdă, a intrat în camera fetei să o trezească, dar ea era deja în picioare, la fereastră, fixând satul cu o intensitate stranie. Arcaşul s-a apropiat, privindu-i peste umăr: nu se vedeau decât acoperişurile caselor, corăbii sumbre plutind într-un ocean de ceaţă.

— Trebuie să plecăm, altfel aceşti oameni de treabă vor avea de înfruntat răzbunarea stăpânului lor – a spus blând, atingându-i braţul.

Străina a tresărit, întorcându-şi spre Alan chipul de o frumuseţe nepământeană, şi buzele i s-au întredeschis uşor, dezvăluind mărgăritarele dinţilor. Un moment a părut gata să vorbească, dar şi-a plecat repede fruntea, cu resemnare parcă, urmându-l cuminte pe yeomenul care se grăbea să ajungă iarăşi sub umbra ocrotitoare a pădurii.

*

— Arcaşule, de ce nu visează oamenii? Ce s-a întâmplat cu speranţele şi dorurile lor?

Îngenuncheat lângă izvor, Alan ducea la gură căuşul palmelor, plin, gata să soarbă răcoarea undelor de cleştar. La sunetul glasului dulce şi melodios din spatele lui, uită de sete şi, fără să-i pese de apa care i se prelingea în mânecă, s-a întors uluit spre fată, nevenindu-i să creadă că auzise cu adevărat cele două întrebări. Parcă pentru a-i risipi îndoiala, ea a continuat să vorbească, făcând mici pauze între cuvinte, asemeni cuiva neînvăţat cu graiul omenesc:

— Cei din satul unde m-ai dus aveau inimile curate, totuşi n-am văzut fuioarele viselor ridicându-se din vreo casă… Când mi-am părăsit insula, credeam că voi putea să înalţ din nou pe cer norii de aur. Călătoria mea a fost însă zadarnică, pentru că tu eşti singurul care mai visează pe lume.

Vorbele i-au părut lipsite de sens bravului yeomen, însă muzica glasului suav l-a fermecat.

— Frumoasă zână…

— Sunt doră şi numele meu este Gudrun, a rostit ea simplu, dar dincolo de cuvinte se auzeau valurile mării izbindu-se de un ţărm necunoscut, foşnetul copacilor

nemuritori din insulă şi paşii de hoţ ai Timpului, furişându-se neputincios printre stânci. Pierzându-se în adâncul ochilor negri, Alan a pătruns într-un tărâm fermecat, cu crânguri de rozmarin prin care treceau, în salturi graţioase, căprioarele, iar puii de vulpe ieşeau din vizuini fără teama vânătorilor.

Într-un elan nestăpânit, Alan i-a luat mâinile mici într-ale lui, sărutându-i palmele şi încălzindu-le cu propria răsuflare. Acum, când vălul orbirii căzuse, îi vedea parcă pentru prima oară tenul gingaş ca fulgii de nea, contrasted cu arămiul părului, graţia firească din mişcări şi perfecţiunea statuară a trupului. Înţelegând că ceea ce luase în purtările ei drept sfiiciune, era de fapt cunoaşterea profundă a naturii lucrurilor, nu-şi putea ierta greşeala de a fi crezut-o atâta vreme doar o biată fată cu minţile rătăcite de răutatea oamenilor de pe meleaguri străine. Idorei nu-i trebuia ocrotirea braţului său, căci nimeni n-ar fi putut să ameninţe Puritatea, după cum, fiind însăşi Frumuseţea, nu-i erau de vreun folos podoabele. N-avea nevoie nici de mângâieri sau vorbe deşarte, căci ea era Bunătatea.

— Asta nu trebuie s-o crezi, îi spuse Gudrun citindu-i gândul. Idorele sunt atrase de blândeţea inimilor, chiar mai mult decât oamenii, căci aceasta izvorăşte din iubire, iar fără dragoste dorele îşi pierd puterea, transformându-se în fiinţe anoste şi cenuşii.

Alan îi era recunoscător pentru vorbele bune, aşa cum îi mulţumea pentru clipele petrecute împreună, făgăduindu-şi să le păstreze ca pe o comoară.

— M-ai întrebat, rosti yeomenul, de ce nu vizează oamenii din ţara aceasta. Dar cum ar putea nutri speranţe, când truda istovitoare pentru senior nu le lasă timp nici măcar să gândească. Din ce resurse sufleteşti se pot naşte idealuri, când toţi ai tăi suferă de foame şi epuizare, iar boala îţi seceră întâiul născut?

— Ceea ce spui tu e adevărat, am văzut în ochii lor umbra suferinţelor îndurate. Însă n-a fost întotdeauna aşa, altfel norii viselor nu şi-ar fi cernut, atâtea secole,

pulberea de aur peste tărâmul fericit al insulei mele.

— Nu, n-a fost mereu aşa, repetă Alan cu îndârjire, mânia întunecându-i trăsăturile. Munca a fost întotdeauna grea, dar sătenii o făceau înainte cu drag, căci pământul, casele şi uneltele erau ale lor, moştenite din tată în fiu. Negustorii cinstiţi din Port colindau ţinutul, iar locuitorii Cetăţii învăţau meşteşugurile, nu arta războiului.

Idora nu spunea nimic, dar strălucirea aprinsă în privirea ei îl îndemna să continue.

— Venirea lui Wolund a fost ca o plagă. Împreună cu mercenarii lui sângeroşi – gata oricând să prade şi să ucidă – a reuşit, în câţiva ani, să pustiască ţara, strivind-o sub pumnul lui de fier. Nesăţios şi avar, a prădat bunurile de valoare, tot ce se putea transforma în aur sau bani luând drumul castelului său, Hellsgate. Le-a interzis supuşilor bucuria muncii libere, dăruindu-le în schimb biciul sclaviei. Vrăjitor sau demon, pentru că oamenii i se împotriveau încă, le-a luat tot ce aveau mai de preţ – speranţele – ca nimeni să nu ridice vreodată stindardul luptei în numele unui ideal… Atunci orăşenii au deprins viciul, negustorii au devenit şarlatani şi profitori, iar meşteşugarii din cetate au renunţat la îndeletnicirile lor paşnice, îmbrăcând armurile de soldaţi ai Răului, în timp ce oamenii de la munte s-au închis în ei înşişi, abrutizaţi de trudă şi lipsuri.

— Wolund… N-am auzit de vreun vrăjitor cu numele acesta, zise Gudrun gânditoare.

— De pe ce tărâm blestemat vine contele Wolund este un mister la fel de nepătruns ca al castelului Hellsgate, care a fost, se spune, înălţat într-o noapte fără lună… Niciodată nu a văzut cineva chipul seniorului – sau n-a trăit îndeajuns ca s-o poată povesti altora. Uneori, sătenii zăresc un călăreţ cu mantie largă, rătăcind pe uliţele scăldate de lumina rece a stelelor. Chiar în mijlocul mercenarilor, între zidurile de piatră ale fortăreţei sale, poartă viziera lăsată, căci privirea lui arde ca un foc mistuitor şi, pe unde au călcat copitele armăsarului său negru, pământul rămâne sterp şapte veri la rând. Mulţi cavaleri fără teamă şi prihană au încercat să-l ucidă, însă

tăişurile pumnalelor se înmoaie neputincioase când îl ating, iar lamele de oţel ale săbiilor se frâng, asemeni unor surcele, pe platoşa vrăjită ce îi acoperă trupul nemuritor.

Ascultând vocea egală a lui Alan, care depăna parcă fapte îngropate demult sub lespedea veacurilor, dora înţelese că arcaşul nu făcea decât să repete zvonurile ce răspândeau o spaimă cumplită printre săteni, încrezându-se doar pe jumătate în adevărul celor spuse.

— Dar tu, yeomenule, nu te temi de farmece, nu-i aşa? îl întrebă surâzând. Cutezanţa lui nemăsurată îi plăcea, dar începea să o nelinişteascâ.

— Puterea lui Wolund, rosti Alan cu tristeţe, nu stă în tainele magiei negre pe care le stăpâneşte, în imortalitatea trupului său ori în numărul mare al gărzilor ce îl înconjoară, ci în teroarea pe care a sădit-o în sufletele oamenilor, sufocându-le speranţele şi lipsindu-i de curajul unei împotriviri. Gândul că spionii seniorului se află printre ei face ca în minţile tuturor să se nască îndoiala. După ce mândria le-a fost îngenuncheată, neîncrederea apare întâi la caracterele slabe, paralizate de groază, care încep să-şi suspecteze semenii, neîndrăznind să-i mai privească în ochi. Îşi împrejmuiesc casele cu garduri înalte, ferindu-se de curiozitatea vecinilor, dar totul se dovedeşte zadarnic, fiindcă spionii contelui s-au strecurat în fiecare casă şi mănâncă la masa fiecărei familii. Curând, tatăl îşi bănuieşte fiii şi bărbatul se fereşte de vorbele prea slobode ale nevestei…

— Vrei să spui că totul e pierdut? întrebă Gudrun, aproape în şoaptă. Umerii ei fragili păreau atât de nepotriviţi să poarte povara durerilor lumii, încât Alan simţi că ar fi dat orice să vadă zâmbetul înflorind din nou pe chipul fermecător al dorei.

— Nimic nu poate fi pierdut atâta vreme cât un singur om este în stare să spere. E-adevărat, suntem abia o mână de yeomeni şi câţiva cavaleri ce şi-au păstrat onoarea, ca să ne împotrivim domniei absolute a terorii contelui. Nu ştiu dacă ceilalţi proscrişi visează – numai tu, zână, ai putea afla – dar sunt sigur că mă pot bizui pe

braţele lor vânjoase, iar hotărârea tuturor de a învinge sau a muri va rămâne, până în ultima clipă, la fel de nestrămutată ca şi a mea.

Idorei i-au răsunat în minte cuvintele acestea încă multă vreme după ce arcaşul plecase de lângă ea, rugând-o să rămână ascunsă în scorbura unui stejar uriaş, cât timp el va urca în poiana unde se afla locul de întâlnire cu prietenii săi, pentru a lăsa semnul cuvenit. Rezemându-se de bătrânul trunchi, rămase liniştită, chemând în gând foşnetul copacilor din insulă, dar locul imaginilor palide din amintire a fost repede luat de chipul îndrăzneţ al lui Alan şi o căldură ciudată, dar plăcută, i-a cuprins pieptul… Când urechea ei fină a prins ecoul unei căderi de apă, bucuria de a se abandona atingerii răcoroase a undelor a făcut-o să uite promisiunea dată yeomenului, părăsindu-şi, neştiutoare, adăpostul şi mergând prin pădure până în vârful colinei. Ieşind dintre ultimii copaci, a văzut cum râul se prăvălea printre stânci într-un bazin cu apa limpede ca cerul şi, alergând sprintenă la vale, şi-a aruncat rochia zdrenţuită pe mal, cufundându-se cu voluptate în valurile cristaline.

…Înarmaţi cu săbii, arbalete şi securi de luptă, cei o sută de pedestraşi, ale căror coifuri şi platoşe străluceau în soare, se apropiau de liziera pădurii, înaintând pe două rânduri. Alternanţa regulată a scuturilor negre şi roşii făcea coloana să semene cu trupul unui şarpe uriaş, plecat în căutarea prăzii. În frunte călărea, tăcut şi sumbru, contele Wolund, fără să arunce măcar o privire mercenarilor în mijlocul cărora flutura steagul său înfricoşător, arborând culorile sângelui şi nopţii. Îl urmau trei cavaleri călări, în armuri grele, purtând săbii lungi, lănci şi scuturi de oţel argintat.

Din când în când, Wolund îşi înfigea pintenii în coastele armăsarului, care necheza de durere, pornind în galop, în timp ce întreaga coloană iuţea pasul. Dacă viziera nu ar fi ascuns, ca de obicei, trăsăturile contelui, chiar şi cruzii lui războinici s-ar fi înspăimântat de expresia sălbatică întipărită pe chipul său. Expediţia de pedepsire a

satelor răsculate culminase cu incendierea caselor, prinderea şi uciderea lentă, în chinuri groaznice, a celor care îi ajutaseră pe rebeli. Sângele bărbaţilor nu se uscase încă pe tăişurile armelor, iar plânsetul copiilor striviţi sub copitele cailor şi ţipetele femeilor arse de vii îi sunau încă în urechi – ca o recunoaştere a dreptului seniorial de a hotărî viaţa şi moartea supuşilor – însă contele era furios la gândul că yeomenii, vechii săi duşmani, îi scăpaseră şi de data asta, sătenii refuzând, sub cele mai cumplite torturi, să-i trădeze pe adevăraţii capi ai răzvrătirii.

Deodată, Wolund a ridicat mâna dreaptă şi întreaga coloană s-a oprit asemenea unui singur om; dincolo de coroanele arborilor, contele zărise o luminescenţă stranie în aer, ca o volbură aurie, iar acum, când zgomotul armelor lovite în marş de zale şi scuturi încetase, auzea clar vuietul unei căderi de apă. Se întoarse spre uriaşul hirsut ce călărea primul în urma lui:

— Llud, vezi aburul acela ciudat ieşind din stâncă?

Fără să mai aştepte însă ca acesta să-şi forţeze zadarnic ochii mici şi vicleni, Wolund a ordonat celorlalţi doi cavaleri să traverseze râul împreună cu cincizeci de soldaţi, în vreme ce restul, conduşi de Llud, aveau să se furişeze prin pădure, înconjurând cascada.

Cuprins de o nelinişte inexplicabilă, Wolund a coborât singur colina, lăsându-şi mercenarii să închidă valea într-un cleşte de fier. Între arborii de la marginea pădurii şi cascada prăvălindu-se printre pietre într-un bazin larg, se întindea o pajişte cu ierburi moi şi tufişuri înalte de salcâm. Ridicându-şi viziera, s-a apropiat de râu la adăpostul unei sălcii bătrâne, ale cărei ramuri îl ascundeau perfect, lăsându-l totuşi să vadă apele căzând de pe stâncă.

Într-o lumină dulce, izvorând parcă din alba ei goliciune, o fată de o frumuseţe nepământeană se scălda în undele albastre. Irizaţiile fine ale stropilor îi reflectau strălucirea părului roşu ca focul, aurindu-i umerii şi braţele fine. Privirea arzătoare a lui Wolund se opri pe sânii tari şi rotunzi, ninşi de spuma cascadei, stăruind apoi

îndelung asupra pântecului suplu, de sirenă, şi admirându-i coapsele prelungi şi zvelte. Văzând-o cum înota cu mişcări mlădioase pe sub oglinda de cleştar, îl cuprinse dorinţa nestăpânită de a-i strivi trupul cu pielea catifelată într-o îmbrăţişare silnică, muşcându-i buzele fragede până la sânge.

Fără să bănuiască ceva – căci zgomotul cascadei acoperea înaintarea soldaţilor prin pădure – Gudrun a ieşit din apă, îndreptându-se spre copacul unde îşi lăsase rochia, pe care şi-a tras-o pe corp cu o mişcare graţioasă. Aplecându-se să-şi scuture părul şiroind de apă, a zărit în spatele sălciei un călăreţ în armură neagră şi, întâlnindu-i privirea neclintită, a simţit cum i se deschide sub picioare o prăpastie întunecată. Ochii lui cruzi o îngheţau, făcând-o să trăiască spaima nebună a sălbăticiunilor lipsite de apărare în faţa vânătorului. S-a luptat cu disperare, împotrivindu-se vârtejului ce o târa spre abis, chemând în ajutor liniştea poienilor din insulă şi cântecul monoton al valurilor, înălţându-se, purtat pe aripile pescăruşilor, spre cerul de topaz. Dar copacii erau acum uscaţi, păsările se zbăteau neputincioase în plasele păianjenilor nopţii, iar puii de vulpe îi strigau îngroziţi din vizuinile lor: „Fugi, Gudrun, fugi şi nu te uita în urmă!” Doar glasurile înţeleptelor dore, trezindu-se din pacea fântânilor sau de sub zăpezile mileniilor îi şopteau: „Degeaba fugi, te va ajunge oriunde, căci el este însuşi Răul”. Neascultându-le sfatul, Gudrun ţâşni spre pădure, alergând din toate puterile, ca o căprioară hăituită.

Wolund a urmat-o fără să se grăbească. La început văzuse în Gudrun doar o fată frumoasă, care să-i astâmpere patima sângelui, şi abia când privirea ei curată s-a rătăcit în ochii lui, ca într-o mlaştină, a înţeles că întâlnise o pradă mult mai preţioasă pentru nesăţioasa-i ambiţie de a distruge Fericirea de pe lume. În gândurile ei susurau izvoare, mlădiţe verzi foşneau a primăvară şi văzduhul răsuna de ciripitul păsărilor. Când nu şi-a regăsit chipul în oglinzile de cristal din sufletul dorei, contele a înţeles că nu-i va poseda trupul înainte de a-i supune

gândurile. Frumuseţea fetei era primejdioasă, căci, datorită Purităţii, devenea de neatins; prezenţa ei făcea copacii să înmugurească, acoperea câmpiile pârjolite cu mătasea ierbii şi – mai presus de toate – aducea în inimile oamenilor Speranţa.

Uitându-se înapoi la călăreţul negru – ce o urma încet, parcă în joacă – Gudrun a nimerit în crengile uscate ca nişte gheare ale unui tufiş ai cărui spini i-au sfâşiat rochia, înfigându-i-se în carne şi dezgolindu-i sânii pe care apăruseră picături de sânge. Abia respirând, a urcat panta dealului, dar înainte să atingă liziera pădurii, soldaţii şi-au părăsit ascunzişurile, ivindu-se printre copaci. Înăbuşindu-şi un ţipăt scurt, dora a fugit înapoi, ocolindu-l pe Wolund prin dreapta, dar, ajungând la malul râului, a văzut cu groază celălalt şir de soldaţi închizând capcana. Încolţită de urmăritori, şi-a amintit de Alan şi, o clipă, a fost gata să-l strige. Şi-a dat seama însă că nici bravul yeomen n-ar fi putut-o salva din mijlocul zecilor de războinici în zale…

Nechezatul calului şi umbra uriaşă, ce s-a lăsat ca o răsuflare îngheţată asupră-i, au făcut-o să se întoarcă, acoperindu-şi sânii cu braţele, căci rochia i se ţinea într-o fâşie subţire pe umărul stâng, dezvelindu-i partea dreaptă a corpului până la şold. Cutremurându-se de silă la atingerea mâinilor înmănuşate în zale, Gudrun a fost ridicată brutal de umeri şi trântită de-a curmezişul şeii cu faţa în jos. Wolund i-a răsucit braţele la spate cu o mână, iar cu cealaltă a strâns frâul, îndemnându-şi armăsarul la galop în susul pantei. Ajuns pe vârful dealului, a pornit în trap domol, pentru a lăsa timp coloanei de pedestraşi să se formeze în spatele lui, continuându-şi marşul spre Hellsgate. Braţul puternic al contelui stăpânea cu greu trupul fetei, ce s-a zbătut disperată tot drumul, sub ochii lacomi şi cruzi ai mercenarilor. Doar când în zare a apărut sinistra fortăreaţă, înălţându-şi turnurile negre până la nori, Gudrun a simţit durerea ascuţită săgetând-o crunt în braţele-i firave răsucite până aproape de umeri şi în gâtul zvelt, arcuit într-o parte de mănuşa metalică ce o apucase de păr, silind-o să-şi întoarcă faţa spre castel. Muşcându-şi

buzele, a reuşit să-şi stăpânească însă geamătul pândit de Wolund, deşi apropierea sumbrei cetăţi, din care niciun duşman al seniorului nu ieşise vreodată viu, îi strecura un fior îngheţat în suflet.

Cu temeliile înfipte adânc în munte şi părând, din depărtare, prelungirea monstruoasă a stâncii avântate ca o punte neterminată peste abis, fortăreaţa se înălţa înaintea lor, măreaţă şi aproape inaccesibilă, înconjurată din trei părţi de prăpăstii. Apropiindu-se de bolta întunecată, unde drumul dispărea brusc, retezat de colţii grilajului metalic, Gudrun vedea ameninţarea turnurilor sufocând parcă orizontul. În fruntea mercenarilor săi, contele a trecut pe sub portalul construit din blocuri mari de piatră dură, descălecând înaintea clădirii care se afla în mijlocul incintei, dar se ridica mult deasupra liniei crenelurilor. Scrâşnetul porţii ferecate, închizându-se în urmă – asemeni unei sentinţe – a făcut-o pe Gudrun să tresară fără voie. În timp ce era coborâtă de pe cal şi împinsă înainte de Wolund, privirea dorei a rătăcit peste bastioanele de pază, oprindu-se la impresionantul turn central, unde flutura steagul contelui. Nu existau ferestre, ci doar firide înguste şi înalte prin care trăgeau arcaşii în caz de asediu, aspectul înfricoşător al cetăţii fiind accentuat de funinginea turnată peste pietre, pentru a da impresia că zidurile sunt foarte vechi. Ajunsă în faţa uşii masive a castelului, Gudrun s-a împotrivit cu îndârjire să intre dar, după o luptă scurtă, contele a reuşit să o târască după el. Înăuntru, întunericul era o prezenţă aproape materială, astfel încât, coborând treptele înguste ce duceau spre subteranele săpate în stânca muntelui, fata simţea degetele umede ale beznei alunecându-i pe trup, într-o atingere de reptilă. Acolo, în hrubele unde lumina zilei nu pătrundea niciodată, se aflau camerele de tortură şi temniţele în care putrezeau de vii duşmanii cei mai înverşunaţi ai contelui. Scara se terminase şi păşeau acum de-a lungul unui coridor luminat de torţe. Deodată, Wolund deschise o uşă de fier, îmbrâncind-o pe doră într-una din încăperile subpământene, apoi se întoarse şi plecă fără un

cuvânt. Tremurând, Gudrun asculta cu încordare ecoul paşilor lui îndepărtându-se, când, un sunet nou – de fierărie ruginită – tulbură liniştea din jur: uşa temniţei se zăvorâse singură…

Negru şi roşu: pecetea nopţii, pecetea sângelui; semnul blestemat al lui Wolund. Sub degetele lui Alan – tremurând de furie neputincioasă – săgeata găsită în iarbă s-a frânt cu un zgomot sec, de creangă uscată. Disperarea, mânia oarbă şi dorinţa aprigă de răzbunare creşteau în pieptul său cu forţa unui torent care îl purta pe culmile înverşunării, pentru a-l rostogoli apoi într-un hău necunoscut, unde se regăsea cu sufletul pustiu şi trupul golit de vlagă. Blestemând clipa în care o părăsise pe Gudrun, yeomenul a pornit în goană spre stejarul unde ar fi trebuit să-l aştepte ascunsă. Ore în şir a răscolit zadarnic pădurea în căutarea fetei, până ce urmele soldaţilor care înconjuraseră cascada l-au făcut să bănuiască adevărul. Ultima speranţă i-a fost spulberată când a găsit o fâşie din rochia dorei între spinii unui tufiş de pe creasta dealului: Gudrun fusese prinsă şi dusă la Hellsgate, fortăreaţa de unde nu exista scăpare.

Înnebunit la gândul că dora se afla acum în puterea contelui, Alan s-a întors în pădure, ajungând aproape fără să-şi dea seama la locul stabilit pentru întâlnirea cu toate căpeteniile răsculaţilor. Doar la al treilea semnal de recunoaştere – un fluierat prelung de mierlă – a devenit atent, recunoscând glasul prietenului său, Peer, care l-a întâmpinat cu multă căldură:

— Fii binevenit printre noi, Alan-a-Dale!

Desprinzându-se din îmbrăţişarea lui de urs, arcaşul a cuprins într-o privire chipurile dârze ale căpeteniilor cetelor de răzvrătiţi: muntenii aprigi care nu acceptaseră umilinţa sclaviei, proscrişii cărora viroagele înverzite le deveniseră de ani întregi cămine, ţăranii de la câmpie, sătui de tiranie şi biruri, yeomenii preţuind mai presus de orice libertatea, meşteşugarii săraci dorind să scape de persecuţiile războinicilor din Cetate, cavalerii gata să-şi verse sângele pentru a-şi păstra onoarea. Ultima expediţie

de pedepsire a satelor, în care mercenarii lui Wolund săvârşiseră cruzimi de neînchipuit, le împietrise inimile de durere, alungând şovăiala sau teama şi înclinând talerul balanţei spre lupta deschisă. Uitându-se la feţele grave, chinuite de suferinţă şi lipsuri, în adâncul ochilor arzând de febra nedreptăţilor îndurate, Alan a înţeles că oamenii aceia erau alături de el, cu trup şi suflet. Veniseră cu hotărârea neclintită de a învinge sau a pieri, căci nu mai aveau nimic de pierdut şi pentru ei nu exista cale de întoarcere.

Voci aspre au ţâşnit din preaplinul revărsat al amărăciunii, din patimile şi nemulţumirile îndelung înăbuşite:

— Soldaţii lui Wolund se abat asupra satelor ca un stol de lăcuste, prădâând şi pârjolind totul în cale! strigă Jack cel Iute, încleştându-şi mâna pe mânerul pumnalului.

— Batjocoresc femeile, ucid bătrâni fără apărare şi prunci nevinovaţi. Doar lacrimile şi cenuşa rămân de pe urma lor, întări Dickon Elful, în al cărui glas cumpănit răsuna o ură neîmpăcată.

— Iar aceia care îndrăznesc să se împotrivească îşi sfârşesc zilele în temniţele din Hellsgate, adăugă Much Armurierul.

— Vitele pier cu zecile pentru că negustorii nu vor să vândă sarea decât pe aur. De unde să ia ţăranii aur?! izbucni Ralf cel Roşu.

— Fiului meu – rosti cu glas răguşit Hammish Pădurarul – slujitorii contelui i-au tăiat braţul drept pentru că l-au prins adunând vreascuri din pădurea obştii, devenită peste noapte domeniu seniorial.

— Stăpânirea lui Wolund ne-a luat totul, în afară de onoare, spuse grav Sir Gart, cavaler neînfricat, purtând pe trup cicatricile din nenumărate bătălii. Iată săbiile şi vieţile noastre, arcaşule. Condu-ne spre libertate sau moarte.

Hotărârea lui Alan era luată şi, în tăcerea care a urmat, glasul lui răsună limpede, fără urmă de şovăială, ştiind că ceilalţi nu aşteptau de la el cuvinte goale sau îndemnuri de prisos:

— Dickon Elful şi Ralf cel Roşu! Porniţi chiar în seara aceasta spre Port, împreună cu cetele de ţărani şi yeomeni din câmpie. Vă aşezaţi tabăra pe malul fluviului, pentru a putea ataca în zori, înainte de schimbarea gărzilor.

Cei doi îşi loviră armele de scuturi în semn de încuviinţare.

— Armurierule, adună-ţi oamenii şi pregătiţi-vă să sprijiniţi din interior asaltul pe care cavalerii lui Sir Gart îl vor da împotriva războinicilor Cetăţii.

— Când plecăm? întrebă Much, pe care gândul apropiatei încleştări cu duşmanul îl făcuse să se aprindă la faţă.

— Acum, spuse scurt Alan, întorcându-se spre căpetenia muntenilor: Hammish, tu cunoşti mai bine decât oricine trecătorile muntelui şi potecile ascunse ale pădurii. Îl vei călăuzi pe Jack cel Iute şi pe yeomenii lui până în apropiere de Hellsgate, unde se vor uni cu oamenii tăi. Veţi lăsa curierii să treacă spre castel, aducând veştile răscoalei. Apoi, când Wolund va trimite ajutoare trupelor încercuite în Port şi Cetate, îi veţi atrage pe mercenari în cursă, nimicindu-i fără cruţare. Pe Wolund lăsaţi-l în seama mea.

...Căpeteniile răzvrătiţilor şi-au luat rămas bun cu vorbe puţine, dar hotărâte, jurând că oamenii lor vor lupta până la moarte. Alan a rămas îngândurat însă, căci atâta vreme cât Wolund trăia, aura de groază şi mister care îl înconjurase risca să ducă revolta la dezastru. Numai o lovitură fulgerătoare dată de câţiva yeomeni sub conducerea lui – pătrunzând prin vicleşug în Hellsgate, ucigându-l pe conte şi dezorganizând apărarea fortăreţei – avea sorţi de izbândă.

— Aian...

Pe umăr a simţit mâna prietenului său – asemeni unei mărturii de credinţă – şi un gând i-a încolţit deodată în minte: împreună cu Peer şi cei doi fraţi ai lui, care ştiau să se slujească de o şiretenie înnăscută la fel de bine ca de vigoarea braţelor, ideea lui nebunească putea reuşi, dacă norocul se arăta de partea lor.

Şansa le-a surâs într-adevăr, căci în drumul spre castel s-au întâlnit cu un grup de pedestraşi conduşi de Roger cel Sângeros, cavaler tânăr, dar vestit prin cruzime şi preferat de Wolund pentru lipsa lui de scrupule. În clipa în care săgeata trimisă de Alan pătrundea vibrând printre gratiile vizierei cruntului ucigaş de oameni nevinovaţi, cântecul grav al arcurilor celorlalţi yeomeni vestea moartea mercenarilor săi. Când toţi nouă s-au prăbuşit străpunşi de săgeţile lungi şi verzi, răzvrătiţii au ieşit din pădure şi, la scurtă vreme după aceea, spre Hellsgate mărşăluiau un cavaler călare, urmat de trei soldaţi, stingheriţi în mişcări de armurile şi zalele care ascundeau complet îmbrăcămintea de yeomeni.

Curând, silueta sumbră a fortăreţei s-a profilat printre coroanele arborilor, în lumina asfinţitului de purpură. Apropiindu-se de poartă, Alan nu vedea zidurile masive şi turnurile ameninţătoare; în faţă îi apăruse chipul drag al fetei aflată în mâinile tiranului, iar gândul că Wolund – după ce pustiise ţara şi îngenunchease spiritul liber al locuitorilor – îndrăznise să se atingă de tot ce era mai curat pe lume, întinând cu mârşăvia lui puritatea dorei, îi aducea flăcări în ochii ascunşi de vizieră.

Stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea, Alan a aşteptat ca podul să fie lăsat peste şanţul de apărare. Dând pinteni calului, s-a năpustit pe poartă, strigând:

— Unde-i contele, nătărăilor?! Am aflat unde se ascunde Alan-a-Dale!

Soldaţii s-au grăbit să arate spre turn, în vreme ce unul dintre scutieri i-a apucat calul de dârlogi.

— Pregătiţi-mi câţiva cai buni şi nu coborâţi grilajul. O să plecăm imediat după el, căci rebelul este singur şi nu bănuieşte nimic – porunci Alan mercenarilor din garda porţii. Apoi, întorcându-se spre Peer şi fraţii săi, continuă dispreţuitor: Voi trei, veniţi cu mine la conte, să primiţi recompensa promisă.

Gudrun nu se temuse niciodată de întuneric. Nopţile petrecute pe insulă – când, culcată pe covorul moale al ierburilor, aştepta sosirea norilor de aur – erau pline de

pacea adâncă, de început de lume, ce cobora blândă şi învăluitoare din tării… Aici, în hruba subpământeană unde o aruncase Wolund, întunericul îi era duşman, iar lumina celor două torţe sub care se refugiase părea că se opreşte la câţiva paşi de ele. Dar, mai rău decât orice, se dovedea mirosul pătrunzător al fricii, pe care îl simţea pretutindeni, cuibărit în inima pietrei: de la izul subtil al spaimei, izvorând din firidele săpate în stâncă, la duhoarea de pucioasă a terorii, plutind deasupra uneltelor de tortură ce se ghiceau în beznă.

Ghemuită pe pardoseala rece şi jilavă, dora se gândea la copacii verzi din insulă, scăldaţi în strălucirea soarelui, la botul catifelat al căprioarelor sau lucirea jucăuşă din ochii puilor de vulpe şi apăsarea pereţilor închisorii îi devenise de neîndurat. Auzea ca prin vis sunete ciudate ce sfâşiau la răstimpuri vălul tăcerii şi o făceau să tresară: foşnete, fâlfâit de aripi, ţipete prelungi, stri dente sau gemete înăbuşite, pătrunzând până la ea de dincolo de zidurile care îşi păstrau cu îndărătnicie taina. Câteodată, o pală de vânt atingea aerul din jurul făcliilor şi acestea păleau tremurând sub aripa neagră a groazei, de parcă ultima suflare a celor care muriseră aici în chinuri cumplite îşi căuta încă drumul spre lumină, pe sub bolţile sinistrului labirint subteran.

Într-un târziu, uşa s-a deschis în scrâşnetul balamalelor mâncate de rugină; sărind în picioare, Gudrun s-a trezit înaintea contelui care o privea triumfător. Ridicându-şi curajoasă capul, dora a încercat să înfrunte abisul din ochii sălbatici, descoperiţi de viziera ridicată a coifului, dar imaginile pe care le vedea acolo, pline de o cruzime depăşind orice putere de înţelegere, au făcut-o să dea înapoi, cutremurându-se de oroare, până ce a simţit în spate peretele umed şi rece. Îl văzuse pe Wolund strivind încet în mănuşa de fier o ciocârlie şi bucurându-se de fiecare dată când mica vietate se zbătea în agonia morţii…

Deodată, simţind ochii arzători ai contelui aţintiţi lacom asupra trupului ei aproape dezgolit, fata şi-a acoperit instinctiv sânii cu braţele. Wolund o privi

surprins, aproape neîncrezător:

— Este a doua oară când îţi ascunzi frumuseţea. Îţi este într-adevăr ruşine de ea? Ai ajuns să te negi pe tine însăţi? Cred mai curând că te prefaci, deşi voi, dorele, îi iubiţi atât de mult pe oameni, încât adeseori deveniţi asemeni lor… Însă doar nişte proşti ca mercenarii mei pot crede că te-am răpit numai pentru corpul tău de zână. Eu vreau să-mi dai, acum şi aici, mai mult decât trupul.

Vocea i s-a înăsprit, răsunând puternic sub coiful negru:

— Din pricina ta poporul acestei ţări s-a ridicat la luptă pentru prima oară din ziua când le-am luat visele prosteşti. Pretutindeni a răsărit sămânţa revoltei: lucrătorii calici din Port au îndrăznit să alunge soldaţii veniţi după taxe, meşteşugarii Cetăţii le-au făurit în taină arme ţăranilor de la Sate – întotdeauna nemulţumiţi şi leneşi – care au refuzat să lucreze ogoarele, uitând supunerea datorată seniorului… De ce? Pentru că a apărut o fată cum n-au văzut până acum, privindu-i în ochi şi aducându-le aminte de libertate, ruşine sau milă. La început nu credeam în spusele iscoadelor, deşi am ştiut întotdeauna de existenţa yeomenilor, oameni liberi ce mi s-au împotrivit mereu, prea dibaci pentru ca mercenarii mei să-i poată prinde şi care încearcă să răscoale ţara de mai bine de cinci ani. Însă ei singuri n-ar fi putut să ridice un popor ce şi-a pierdut speranţele.

Wolund a făcut un pas înainte, umbra lui acoperind-o cu totul pe doră, care s-a înfiorat ca o vietate aflată în puterea unui şarpe.

— Atunci când m-ai privit la cascadă, mi-am dat seama că nătărăii mei de spioni spuneau adevărul: în ochii tăi nu eram eu, cel care îi înspăimânt pe toţi, ci altceva, izvoare, păduri, munţi şi oceane, tot ce îndeamnă la speranţă şi tânjeşte după libertate. Eşti primejdioasă, căci dacă unor oameni ca Alan-a-Dale şi Sir Gart ce ştiu să conducă mulţimea le stau alături forţe ale Binelui, ca tine, dându-le tărie, aceşti sclavi nemernici vor încerca să mă doboare. Dar acum eşti în puterea mea. Vreau mai întâi

visele din ochii tăi şi le voi avea, făcându-te să mă recunoşti drept stăpân şi să te temi de mine. Iar după ce-ţi voi poseda trupul alb şi vei cunoaşte durerea şi umilinţa cărnii, te voi da ca pradă haitei mele de zăvozi, care te vor sfâşia chiar în această sală, în timp ce eu îţi voi veghea râzând agonia.

Când ecoul ultimelor cuvinte s-a stins în beznă, Gudrun a simţit o răceală stranie cuprinzându-i picioarele. Contele şi-a aruncat mantia largă şi, scoţându-şi coiful, a continuat:

— Acum te voi lega de zid, răpindu-ţi încet aura de făptură nemuritoare… Şi fiindcă nu vei mai ieşi niciodată de-aici, poţi să-mi vezi faţa. Sătenii cred că eu nu am chip omenesc, dar asta e o prostie. Sunt o forţă a Răului, care-mi dă putere şi nemurire, la fel cum şi tu erai nemuritoare pe insula ta. Venind aici însă, ai dăruit prea mult din tine însăţi oamenilor, pierzând şansa de a mă înfrânge. Doar un singur lucru te-ar putea face mai puternică decât mine: iubirea. Dar voi, dorele, iubiţi *oamenii*, nu un singur om şi, de altfel, nu este nimeni în acest castel pe care să-l poţi iubi… Eşti o făptură nemuritoare, însă dacă ai devenit destul de apropiată oamenilor pentru a cunoaşte foamea, setea şi somnul, atunci vei simţi şi suferinţa. Uită-te în ochii mei!

Încercând să-şi ferească privirea, Gudrun l-a auzit pe Wolund pronunţând câteva cuvinte necunoscute, apoi, mâini puternice dar invizibile – stăpânindu-i trupul zvelt care se zbătea cu disperare – i-au smuls veşmântul zdrenţuit, răstignind-o pe zid, între cele două torţe. Idora a simţit cum gleznele, mijlocul, braţele şi fruntea îi sunt prinse în cercuri late de fier, iar atunci când – ruşinându-se de goliciunea ei – a vrut să-şi coboare pleoapele, o senzaţie ciudată a silit-o să caute ochii poruncitori ai contelui, deveniţi două prăpăstii negre în care era atrasă fără putinţă de scăpare.

…Plutea într-un spaţiu fără timp, dusă de curent spre gura unui sorb necuprins ca însuşi Neantul, dincolo de care nu exista nimic, totul pierind înainte de a se naşte. În

bezna înconjurând-o de pretutindeni, asemenea suflării unui monstru nevăzut, Gudrun avea nevoie de un sprijin, pentru a-şi opri alunecarea; a chemat atunci sunetele ritmice ale oceanului şi, curând au apărut talazurile ce legănau uşor o luntre pe crestele albe de spumă. Eliberată de teamă şi fericită să respire din nou aerul sărat al mării, Gudrun a păşit în barcă, lăsându-se purtată lin până la ţărmul fermecat, unde toate erau aşa cum le lăsase, doar că acum înfloriseră crângurile, pădurea foşnea înverzită, iar printre pomii grădinii, încărcaţi de roade, căprioarele se urmăreau sprintene şi păsările făceau să freamăte de cântec zările albastre. Iarba i se mlădia mai moale ca oricând sub tălpi şi inima dorei bătea înfiorată de bucurie. Întâlnind în cale un pui de vulpe ce stătea nemişcat lângă o tufă de liliac aşteptându-i mângâierea, s-a aplecat zâmbind asupră-i, însă mica sălbăticiune privea speriată undeva deasupra ei şi, brusc, a luat-o la goană scheunând. Abia atunci a văzut Gudrun norul uriaş – întunecând strălucirea soarelui – care înainta din largul mării spre ţărmul insulei. Apropiindu-se, negura creştea, devenind tot mai ameninţătoare şi un miros de pucioasă a otrăvit aerul, înlocuind mireasma livezilor înflorite. Umbra norului ce revărsa un potop de foc nimicitor s-a întins treptat asupra întregii insule, transformând copacii în uscături, iarba în cenuşă şi florile în fum. Oriunde erau surprinse de văpaia blestemată, animalele blânde şi jucăuşe deveneau fiare nesăţioase: colţi ascuţiţi le creşteau în boturile căscate şi, urlând sinistru, începeau să se sfâşie între ele sau îşi devorau puii. Oarbe, pierzându-şi simţul echilibrului şi al orientării în zbor, cu aripile îngreunate de cenuşa ce cădea din tării, păsările se izbeau de stânci sau se înecau în ocean, căzând ca nişte pietre din înaltul văzduhului. Pe solul transformat curând într-un deşert stâncos, apăruseră crăpături adânci, unde însăşi lumina părea că se refugiază, alungată de umbra norului morţii.

— Nu-i adevărat, murmură Gudrun cu privirile rătăcite în abisul din ochii contelui.

Îndurerată, căuta cu disperare o frântură de gând

rămas neîntinat şi, de undeva, din noianul amintirilor, s-a auzit o melodie suavă, povestind despre tărâmul minunat al dorelor. Ascultând cântecul făpturilor mării care o însoţiseră în ziua când părăsise insula, Gudrun a înţeles că tot ceea ce a făcut-o Wolund să vadă nu putea fi decât minciună. Ţărmul fermecat unde se născuse veghea încă largul oceanului Speranţei, ca un liman însorit, unde Răul nu avea putere. Şi, chiar dacă insula ei ar fi încetat să existe, rămânea lumea oamenilor, mai frumoasă uneori decât paradisul nemuririi…

Idora a simţit cum puterea de fascinaţie a contelui slăbeşte pentru o clipă, dându-i timp să-şi adune forţele.

— Bine, spuse descumpănit Wolund, dacă ai devenit atât de ticăloasă încât să-ţi renegi insula şi neamul de dragul muritorilor, iată acum oamenii pe care-i iubeşti atât!

Gudrun a strâns pleoapele, refuzând să se supună, dar cătuşele de metal ce i-au intrat adânc în carne au silit-o să privească imaginile cutremurătoare: prin faţa ei au trecut pe rând ucigaşii, delatorii, avarii, mincinoşii, linguşitorii şi hoţii, cu destinele lor mărunte, ambiţiile meschine şi lăcomia nemăsurată pentru lucruri care, până la urmă, nu le foloseau la nimic. Oamenii aceştia nu se iubeau decât pe ei, plecându-se în faţa celor tari şi zdrobindu-i pe cei slabi. Niciodată trăsăturile nu le-au fost înseninate de sentimente nobile sau gânduri luminoase. Toată adunătura aceea murdară, prinsă în plasa unor interese josnice, se încăiera mereu, ca o haită de câini turbaţi, uitând de anotimpul mugurilor, de suflarea caldă a vântului şi cerul albastru, îndepărtându-se cu fiecare clipă de sordidul unei lumi clădită pe nisip.

Crispându-se de oroare, Gudrun ar fi dorit să-i strige contelui că, deşi viziunea lui era în parte reală, rămânea totuşi deformată grotesc.

— Multe dintre aceste răutăţi se datoresc urii tale împotriva oamenilor. Tu îi împingi să se sfâşie între ei. Ştiu însă că nimic nu poate fi mai presus de nobleţea sufletească a unui om adevărat – vorbi în cele din urmă

dora, gândindu-se la Alan şi yeomenii săi, rămaşi neclintiţi sub atâtea furtuni, fără să-şi uite demnitatea şi bunătatea.

— Iată cum vor sfârşi răzvrătiţii! răsună glasul contelui înfuriat de îndârjirea fetei, care găsea noi resurse pentru a-i rezista.

Gudrun nu s-a ferit de data aceasta, privind drept în ochii lui, cuprinsă de spaimă. A văzut un sângeros câmp de bătălie, presărat de leşurile a nenumăraţi războinici, recunoscând straiele cenuşii ale ţăranilor, pieptarele ponosite purtate de meşteşugarii din Cetate şi hainele verzi ale yeomenilor, amestecate printre mormanele de cadavre în zale negre şi roşii. Cu toţii zăceau, pradă vulturilor, sub flamurile biruitoare purtate de mercenarii contelui…

— Alan! ţipă deodată Gudrun, ecoul pătrunzând sub bolţile de piatră, tăios ca o lamă de cuţit, căci zărise, printre yeomenii ucişi, trupul ţeapăn şi plin de răni al arcaşului.

Nepăsătoare la durere s-a zbătut din răsputeri, strigându-i numele, până când, într-un târziu, chemarea i-a murit pe buze, stingându-se în şoapte întretăiate şi Gudrun a rămas nemişcată, cu faţa scăldată în lacrimi.

Abia acum îşi dădea seama că înfiorarea ciudată, pe care o simţea văzându-l pe curajosul yeomen, era de fapt dragoste. Dar Alan murise sau va muri curând, fără să o mai vadă vreodată şi în sufletul ei rămăsese un gol imens.

— Nu cumva, rebelul acesta… începu Wolund batjocoritor, deşi surprins de forţa pasiunii dorei.

Dar nu a reuşit să termine, căci fata l-a fulgerat cu o privire încărcată de ură, sentiment pe care nu îl cunoscuse niciodată vreo doră, atât de intens şi neaşteptat, încât contele a făcut, fără să vrea, un pas înapoi. În clipa următoare, flacăra purpurie a cruzimii i s-a aprins în ochi şi vocea i s-a prefăcut într-un şuierat veninos:

— Îndrăzneşti să mă înfrunţi încă? Atunci a venit vremea să-ţi arăt că te pot frânge ca pe orice muritoare de rând.

Gudrun a simţit cum cercurile de fier care îi

strângeau trupul se încingeau treptat, până când au devenit fierbinţi. Apoi, Wolund a ridicat mâna dreaptă, îndreptând-o spre ea. Din mănuşa de fier a pornit o rază de lumină roşie, îndreptându-se lent spre gleznele fetei. Când vârful razei a atins-o, a fost ca şi cum mii de ace înroşite i-ar fi străpuns carnea în acelaşi timp. Strângând cu putere pleoapele, Gudrun a ţipat sfâşietor când lumina i-a urcat pe coapse, trecând încet peste pântecul încordat şi oprindu-se asupra sânilor. Idora încerca pentru întâia oară Durerea în forma ei cea mai atroce şi, în vreme ce săgeţile de foc îi frigeau cumplit trupul – fără să-i lase însă vreo urmă pe pielea albă şi catifelată – strigătele îi scădeau în intensitate, transformându-se în gemete slabe, pe măsură ce o părăseau puterile.

Leşinase aproape, când durerea a dispărut brusc şi, deschizând ochii, l-a văzut pe Wolund uitându-se acum în stânga ei, înfuriat la culme. Cu acelaşi scrâşnet sinistru, uşa s-a deschis imediat şi în sală a pătruns un cavaler în armură, urmat de unul dintre mercenarii contelui. Privirea lui Wolund, încărcată de fulgere, s-a îmblânzit puţin, recunoscându-l pe Roger:

— Ştii că nu-mi place să fiu deranjat aici, îi spuse aspru. Continuă apoi, ceva mai calm: Ce ai să-mi spui atât de urgent?

Cavalerul şi-a scos coiful, apropiindu-se fără grabă, iar când a ajuns în lumina torţelor, contele a văzut uluit chipul palid al lui Alan.

— Roger îţi trimite salutări şi te aşteaptă în iad, vorbi yeomenul printre dinţi, făcându-i semn lui Peer să o elibereze pe Gudrun, în timp ce el îşi ridica sabia.

— Ai venit aici ca să mori, răzvrătit nemernic! urlă Wolund, scoţându-şi la rândul lui sabia şi năpustindu-se asupra arcaşului.

— Am să te dezleg imediat, doamna mea. Fierul cercurilor ţi-a intrat în carne şi cred că te doare groaznic, dar dacă nu ţipai nu te-am fi găsit în coridoarele astea încurcate, şoptea Peer, chinuindu-se să desfacă inelele cu pumnalul.

Gudrun nu-l auzea, urmărind plină de spaimă lupta, deşi Peer nu părea să-şi facă griji. Într-adevăr, Wolund, care crezuse că va învinge cu uşurinţă, îşi dădea seama treptat că Alan era un săbier iscusit; după ce toate loviturile contelui s-au izbit de lama ce părea să alcătuiască o colivie de fier în jurul arcaşului, acesta atacă la rândul său cu furie. Curând, pe chipul încruntat al seniorului s-a văzut că îşi socotea potrivnicul redutabil: chiar dacă greutatea armurii îi stingherea mişcările, victoria yeomenului nu mai putea întârzia mult. Gudrun l-a auzit atunci pe Wolund pronunţând un singur cuvânt şi, pe dată, un vifor cumplit a început să şuiere prin sală. Vijelia îi orbea pe cei doi răsculaţi, însă dora l-a văzut pe conte apropiindu-se dintr-o parte de Alan şi ridicând arma, gata să-i dea o lovitură mişeleacă.

Strigătul ei de avertizare s-a prefăcut într-un geamăt spart, de mânie şi ură, aşa cum nu a scos vreodată o făptură nemuritoare. Buzele crăpate de suferinţă s-au strâns îndârjite şi trupul dorei s-a eliberat dintr-odată din înlănţuirea cercurilor de fier, care au căzut sfărâmate pe podea, în timp ce Gudrun a păşit spre Wolund, străpungându-l cu ochi arzători. Părul îi strălucea purpuriu, luminând întreaga sală şi furtuna s-a stins de parcă n-ar fi existat. Alan s-a întors din nou spre conte, dar acesta nu-i dădea nicio atenţie, uitându-se îngrozit la dora care venea spre el, necruţătoare ca însuşi destinul. Wolund se retrăgea pas cu pas, încercând zadarnic să o înfrunte şi, în cele din urmă, sub ochii uimiţi ai yeomenilor, contele a scăpat sabia, acoperindu-şi faţa cu braţul. Dar privirea de foc a dorei l-a silit să se uite iarăşi la ea şi, curând, seniorul cel crud, spaima oamenilor de pe acele meleaguri, a început să tremure. Pereţii au părut atunci că se topesc şi pier. Gudrun – al cărei păr devenise însuşi apusul însângerat, acoperind nemărginirea oceanului – n-a scos niciun cuvânt, însă Alan şi Peer au auzit din depărtare un cântec ce se apropia tot mai mult, devenind din ce în ce mai puternic, până când în sală au năvălit făpturile mării, strivindu-l pe Wolund cu trupurile lor verzi… Glasurile li s-

au unit într-un acord grav şi triumfal, asemenea tunetului talazurilor izbindu-se de stânci, apoi totul a dispărut ca prin farmec. Zidurile de piatră s-au ivit din nou în încăperea subpământeană, unde Alan şi Peer priveau – fără să-şi fi revenit încă din spaimă – la cele două trupuri prăbuşite pe lespezi. Wolund zăcea mort în armura lui neagră, aparent neatins, în afara unui firicel subţire de sânge care i se prelingea din colţul gurii. La câţiva paşi de el, trupul gol al dorei părea o statuie de fildeş, scăldată în valurile părului roşcat.

…Când s-a trezit, Gudrun era învelită în mantia lui Wolund şi Alan o purta în braţe, ferind-o cu nespusă grijă de atingerea picăturilor de apă ce curgeau de pe zidurile boltite ale coridoarelor castelului, ca nişte lacrimi sărate şi reci. Întorcându-şi capul, dora a tresărit, căci lângă ei mergea Wolund, având coiful pe cap şi sabia în mână. Dar Alan a strâns-o cu gingăşie la piept şi contele şi-a ridicat o clipă viziera, lăsând să se vadă chipul prietenos al lui Peer. Cei doi se grăbeau neliniştiţi, fără să schimbe o vorbă şi fata a observat curând mici fisuri ce se lăţeau în treptele scării pe care urcau spre ieşire.

Afară se făcuse noapte, însă, în lumina palidă a Lunii, Gudrun a observat că poarta era deschisă iar mercenarii îi priveau temători pe cei doi cavaleri.

— Încearcă să te ţii singură în şa, îi şopti arcaşul, ducând-o la caii păziţi de doi soldaţi înalţi şi puternici.

Unul dintre aceştia o ajută să încalece, urcându-se apoi pe armăsarul său; sprijinind-o pe doră a ieşit din fortăreaţă, urmat de Peer, căruia celălalt soldat îi ducea lancea şi scutul de luptă. Rămas ultimul, Alan a pornit doar când a văzut-o pe Gudrun în siguranţă, strigând mercenarilor din gardă să închidă poarta după el şi să fie cu ochii în patru.

Ajunşi pe drumul ce ducea spre pădure, yeomenii au răsuflat uşuraţi şi, pornind în galop, nu s-au oprit decât la adăpostul primilor stejari, pentru a-şi arunca armurile.

— Altfel ne-am fi pomenit ciuruiţi de tot atâtea săgeţi câte se strâng în ţintele de la întrecerile noastre din

Pădurea Liberă, îi spuse râzând Alan dorei.

— Oricum, în platoşa asta mă simţeam ca un iepure pus la fiert, adăugă unul dintre fraţii lui Peer.

Îmbrăcaţi în hainele lor verzi, purtând pe umeri arcurile lungi, cei patru erau atât de schimbaţi şi o priveau cu atâta căldură, încât Gudrun s-a întrebat dacă tot calvarul prin care trecuse nu fusese doar un vis. Dar, strângându-şi la piept mantia neagră, în timp ce călărea alături de Alan spre trecătoarea unde aşteptau muntenii răzvrătiţi, şi-a dat seama că totul se petrecuse cu adevărat, şi acum, când Wolund era mort, revolta putea izbucni fără întârziere.

Ieşind din pădure pe culmea unui deal, s-au oprit să mai privească o dată sinistra fortăreaţă din care o scăpaseră pe doră.

— O să piară mulţi de-ai noştri când vom ataca, spuse domol Peer. Mercenarii se vor împotrivi cu disperare, conduşi de Llud şi cei de teapa lui, căci nu pot aştepta îndurare din partea muntenilor.

Fără să-i răspundă, Alan fixa încordat castelul şi deodată l-a întrerupt, strigând uimit:

— Vi se pare şi vouă că turnurile se clatină sau…?

După câteva clipe, toţi au putut vedea cum, începând cu turnul cel mare pe care flutura flamura contelui, întreaga fortăreaţă se năruia, sfârtecându-se în bucăţi mari, ce căzeau învălmăşite, strivind totul sub ele. Castelul s-a prăbuşit într-o linişte de mormânt, mai înfiorătoare decât orice sunet, iar zidurile exterioare s-au aplecat peste ruinele lui, spărgându-se şi îngropând orice urmă de viaţă. Din sutele de mercenari şi cavaleri ce îngroziseră ţinutul prin cruzimea lor sălbatică, nu scăpase niciunul. Hellsgate nu mai era decât o grămadă informă de pietre, din care se înălţa spre cer o coloană de praf negru.

— Castelul blestemat… a şoptit palid unul dintre fraţii lui Peer.

— Deci legenda a fost adevărată, spuse şi Alan, întorcându-se spre doră, care se uita la ruinele fortăreţei fără să pară surprinsă.

— Tot atât de adevărată ca şi puterea contelui de a distruge bucuria şi visele oamenilor.

— Numai o doră l-a putut învinge.

— Te înşeli, arcaşule, a răspuns Gudrun privindu-l în ochi. Eram gata să pier şi numai dragostea pentru tine m-a salvat, făcându-mă să-l urăsc îndeajuns ca să-l pot înfrunta.

*

La vestea prăbuşirii fortăreţei Hellsgate, muntenii – de obicei atât de singuratici şi tăcuţi, încât erau asemănaţi cu urşii pădurilor în care vânau – s-au alăturat strigătelor de bucurie ale yeomenilor cu atâta vigoare, încât Alan i-a privit uluit, fără să-i mai recunoască. Se tăvăleau râzând prin iarba înaltă, îşi aruncau securile sau suliţele în văzduh şi se îmbrăţişau fericiţi, în vreme ce arcaşii slobozeau săgeţi spre înaltul cerului, de parcă ar fi vrut să vestească norilor moartea tiranului. Au înconjurat-o pe Gudrun sfioşi ca nişte copii, privind-o cu adoraţie, fără a cuteza să se apropie şi să-i mulţumească pentru că i-a scăpat de urgia lui Wolund. Zâna cu părul arămiu şi ochi noptatici, purtând pe umeri mantia contelui, îi făcea să se piardă cu firea şi să bâiguie cuvinte întretăiate, în care se amestecau admiraţia şi teama deopotrivă. O vedeau însă mereu lângă Alan şi celelalte căpetenii, care îi ascultau sfaturile înţelepte, urmându-le fără nicio ezitare, iar faptul că eroii lor îi puteau vorbi şi pentru ei, le era de-ajuns.

Pentru Alan-a-Dale, din ziua când dora i-a mărturisit că îl iubeşte şi ea, Universul întreg se înveşmântase în culori vii: copacii, florile, cerul, chiar şi feţele oamenilor oglindeau parcă strălucirea şi frumuseţea fetei. Sfătuindu-se cu Peer, Jack şi Hammish, Arcaşul a hotărât să pornească neîntârziat spre Cetate; cavalerii lui Sir Gart erau puţini la număr, iar meşteşugarii conduşi de Much Armurierul se pricepeau mai degrabă să mânuiască uneltele decât armele.

Pe drumul coborând în câmpie, căpeteniile răsculaţilor călăreau în frunte, zorind neliniştite spre bătălia pe care o bănuiau în plină desfăşurare. Dar chipul calm al dorei, însoţindu-i neobosită şi râzând voioasă la

poveştile hazlii ale fraţilor lui Peer, i-a ajutat să treacă prin acea noapte chinuitoare, în care au mărşăluit fără oprire… în zori, ajungând înaintea zidurilor crenelate, grijile s-au risipit în vânt, căci pe metereze au desluşit, în lumina răsăritului, coifurile argintii ale cavalerilor victorioşi, veghind alături de beretele verzi ale yeomenilor. Intrarea răsculaţilor, întâmpinaţi de uralele orăşenilor liberi, s-a transformat într-un adevărat triumf. Fortificaţiile fuseseră cucerite repede, căci războinicii contelui nu au dovedit în faţa cavalerilor lui Sir Gart – o mână de oameni curajoşi, gata să moară în numele unei cauze drepte – ardoarea şi vitejia pe care le aveau când terorizau ţăranii neînarmaţi, torturându-i pentru neplata dărilor. Lovitura fulgerătoare şi bine gândită a breslaşilor lui Much dezorganizase complet apărarea porţilor, dând posibilitatea asediatorilor să atace prin surprindere gărzile buimăcite, care s-au pomenit înconjurate înainte de a se putea dumiri de unde veneau duşmanii şi bastioanele căzuseră după o luptă scurtă, dar sângeroasă.

Lăsând Cetatea în paza unui corp de yeomeni şi cavaleri, Alan s-a îndreptat fără întârziere spre Port, în fruntea unei armate puternice şi bine înarmate. Dorinţa de răzbunare a oamenilor săi creştea cu cât înaintau în câmpie, întâlnind ruinele şi cenuşa micilor târguri şi a sutelor de sate arse de mercenarii lui Wolund, recoltele distruse, castelele şi conacele dărâmate pentru că stăpânii lor, cavaleri sau oameni liberi, au refuzat să-şi păteze onoarea, alăturându-se contelui. Ştafetele către răsculaţii ce asediau Portul se întorceau pe rând, cu armăsarii plini de spumă, aducând veşti amestecate: sărăcimea din cartierele mărginaşe, marinarii şi meşterii corăbieri li se alăturaseră de la început ţăranilor şi yeomenilor, însă în centrul oraşului şi pe cheiurile unde se aflau magaziile pline de mărfuri, bătălia se ducea mai aprig ca oricând. Baricadaţi în catedrale, fortificaţii portuare sau în casele de piatră ale negustorilor – care, ştiind că averile nu le puteau răscumpăra acum ticăloşia, au promis mercenarilor sume fabuloase pentru a-i scăpa de mânia mulţimii –

soldaţii contelui se apărau cu disperare, refuzând să creadă zvonul năruirii fortăreţei Hellsgate, din pricina căruia tot oraşul era în fierbere.

Sosirea forţelor conduse de Alan-a-Dale a fost pentru asediaţi începutul sfârşitului. Cetele mari de munteni luând cu asalt fortificaţiile, conduşi de cavalerii lui Sir

Gart şi protejaţi de ploaia săgeţilor lansate de yeomeni, ţăranii şi lucrătorii săraci dărâmând casele întărite ale negustorilor care îi lăsaseră să moară de foame, săbierii şi arcaşii lui Dickon Elful strecurându-se ca nişte diavoli printre străduţele înguste şi căzând pe neaşteptate în spatele soldaţilor în zale negre şi roşii, marinarii scufundând corăbiile pe care încercau să fugă ticăloşii ce vărsaseră atâta sânge nevinovat – toate acestea alcătuiau un tablou de coşmar, deşi nu lipsit de măreţie.

La căderea serii, orice rezistenţă organizată încetase, grupurile de mercenari luptând doar pentru propria viaţă. În zadar însă, căci nu avea să scape niciunul: născută din suferinţa anilor de mizerie, mânia săracilor izbucnea sălbatic iar asupritorii erau sfâşiaţi înainte ca yeomenii să îi poată judeca. În curând, Alan a fost nevoit să-şi trimită rezervele de călăreţi şi arcaşi pentru a potoli excesele mulţimii dezlănţuite, împiedicând-o să dea foc oraşului şi portului…

Târziu, când totul se terminase, bucuria oamenilor a izbucnit tumultuoasă, nestăvilită, ca şi curajul dovedit în luptă. Purtat de valul mulţimii exaltate, Alan s-a trezit despărţit de dora retrasă departe de zbuciumul clocotitor, în care miile de inimi dădeau glas fericirii şi toţi voiau să-l vadă pe omul ce purtase atâta vreme, nestinsă, flacăra libertăţii… După delirul zilelor şi nopţilor de sărbătoare, oraşul s-a liniştit în cele din urmă, cufundându-se în primul somn liber şi fără spaime de la venirea lui Wolund pe acele meleaguri.

După ce o căutase pretutindeni, Alan a găsit-o pe doră în turnul vechii catedrale, privind cum, în tăcerea profundă ce domnea peste întreaga fire, din fiecare acoperiş se ridicau fuioare subţiri de fum auriu, răsucindu-

se în coloane zvelte, ce se uneau sus, pe cerul curat. Vedea norii viselor plutind spre apus, grei de ploaia speranţei şi dorul pentru insula ei se transforma treptat într-o chemare impetuoasă. Uitându-se la splendoarea nopţii de vară, Alan a înţeles că bolta înstelată ascundea o taină pe care numai ochii dorei o puteau desluşi. A ridicat mâna cu sfială, mângâindu-i părul mătăsos. Gudrun s-a întors încet spre el, cu acea graţie de floare, fragilă şi totuşi de neînfrânt, care îl uimea, făcându-l s-o îndrăgească şi mai mult. Învăluit în buclele ce străluceau în lumina stelelor, trupul dorei tremura uşor, iar glasul îi era îndepărtat şi trist:

— Ştiu că ai venit să-mi ceri să rămân cu tine în lumea oamenilor. N-am să te amăgesc însă; departe de fântânile fermecate din insula mea, m-aş ofili repede, pierind ca un fluture cu aripile atinse de suflarea iernii. Nu-ţi cer să mă urmezi, părăsindu-ţi prietenii şi meleagurile unde te-ai născut. Eu îţi pot dărui nemurirea şi dragostea mea, dar tu preferi frumuseţea luptei pentru un ideal, idealului însuşi, alegând farmecul unei clipe de izbândă în locul calmului echilibru al Eternităţii… Te voi iubi întotdeauna şi, de acum, insula Fericirii nu va fi niciodată aceeaşi pentru mine…

Gudrun a fugit înainte ca Arcaşul să poată rosti vreun cuvânt şi durerea din ochii ei l-a urmărit mereu în noaptea aceea.

…În zori, o mulţime pestriţă şi nerăbdătoare se adunase pe câmpia din faţa oraşului, în jurul căpeteniilor răscoalei, care doreau să-şi vestească hotărârea îndelung chibzuită. Ţărani, meşteşugari, cavaleri şi yeomeni aşteptau ca Alan să le vorbească, privind cu luare-aminte la oamenii ce îi conduseseră la victorie. Erau acolo, călare pe armăsari înalţi şi voinici, Ralf cel Roşu şi Hammish Pădurarul, în cămăşi de zale vechi şi ruginite, având pletele şi bărbile încâlcite sălbatic, dar privirea deschisă şi dreaptă. Lângă ei, înţeleptul Sir Gart, purtând o armură argintată, îl urmărea cu un surâs blând şi puţin ironic pe Much, uriaşul vesel şi curajos, îmbrăcat în hainele cafenii ale breslei sale, cum se ţinea stângaci în şaua înaltă.

Dickon Elful, în ciudatul său costum ruginiu, presărat cu frunze verzi şi negre, avea chipul palid, contrasted cu vioiciunea ochilor negri, ce sclipeau maliţioşi văzând perechea de călăreţi din dreapta sa. Într-adevăr, nu existau pe lume doi oameni mai diferiţi decât Peer şi Jack, deşi erau îmbrăcaţi în aceleaşi haine verzi şi purtau berete şi arcuri identice: primul, de o statură herculeană, calm, încremenit parcă în şa, al doilea subţire şi agil, neavând răbdare să stea o clipă nemişcat, întruchiparea tinereţii şi cutezanţei. Dar ochii tuturor se îndreptau mai ales către cei doi călăreţi din frunte: Alan şi Gudrun. Alan-a-Dale, în costumul verde al yeomenilor munteni, avea pe umăr arcul său vestit, pe care niciun alt bărbat nu l-ar fi putut întinde, din pricina lungimii şi tăriei neobişnuite. Chipul îi era destins, ca şi cum scăpase de o mare frământare lăuntrică şi, din când în când, zâmbea prietenilor pe care îi recunoştea în mulţime. Alături, dora, cu părul ei roşu-auriu, părea un al doilea soare, mai strălucitor decât cel de pe boltă. Surâsul său gingaş, frumuseţea nepământeană a trăsăturilor delicate, braţele şi picioarele albe ca neaua, ieşind de sub mantia neagră în care se înfăşurase, i-au fermecat pe toţi, mai mult chiar decât faptul că îl învinsese pe Wolund.

Când murmurele au contenit, iar tăcerea s-a lăsat peste mulţime, Alan s-a ridicat în scări şi, cu o voce limpede, a rostit rar cuvintele ce aveau să fie repetate, generaţie după generaţie, de locuitorii acelor ţinuturi, ca un legământ sacru:

— De astăzi, pe meleagurile noastre nu vor trăi decât oameni liberi: ţăranii îşi vor munci pământul în pace, breslaşii se vor bucura de câştigul adus de mâinile lor harnice, iar negustorii cinstiţi nu se vor mai teme de nedreptăţi şi taxe înrobitoare. Cavalerii lui Sir Gart şi yeomenii vor apăra ţara de duşmani şi tâlhari, veghind ca niciodată să nu apară vreun alt Wolund. Nu vor mai exista silnicii, hoţie şi dări, iar pricinile vor fi judecate cu dreptate de către înţelepţii obştilor. Nu vor mai fi temniţe şi vina unuia n-o vor ispăşi toţi ai lui. Nu va fi loc pentru

mândrie deşartă, căci toţi ne-am născut liberi şi egali. Şi mai ales, rămâneţi uniţi, fiindcă numai prietenia vă poate apăra de umilire şi moarte.

— Dar tu, Alan, ce vei face? răsună glasul îndrăzneţ al unui yeomen.

Arcaşul s-a întors atunci spre Gudrun şi, cufundându-şi privirea în ochii ei strălucitori, i-a cuprins mâinile fine, iar vorbele lui au pătruns în inima dorei ca Fericirea însăşi:

— Noi vom pleca spre tărâmul de peste mare, dar ne vom întoarce într-o zi ca să vedem dacă aţi ştiut să-i învăţaţi pe fiii voştri să păstreze libertatea…

La amiază, dora şi yeomenul, petrecuţi de o mulţime imensă dar tăcută, s-au îndreptat spre promontoriul de unde începea marele dig care proteja portul de furia valurilor. Într-o scobitură ferită de vânt a falezei, se afla barca ce o purtase pe Gudrun spre ţărmul stăpânit de Wolund. Când au urcat, pânza s-a umflat singură şi, sub ochii uimiţi ai oamenilor, minunatele făpturi ale mării s-au arătat printre crestele albe de spumă, înotând pe lângă barca ce se îndepărta lin, însoţită de cântecul lor…

CUPRINS

Efect holografic 3
Aralda 3
Cristalul negru 3
Ultimul zbor al păsării Thul 3
Omul-tigru 3
Hardraad 3
Noaptea Sanyasinilor 3
Vânătorul de freli 3
Jucăria 3
Lumea Wurilor 3
Zorii pustiei 3
Cetatea fără trecut 3
Valea 3
Călăreţii de fier 3
Kama 3
Gudrun 3

Lector: LUCIAN HANU
Tehnoredactor: MARIANA ŞTEFAN
Bun de *tipar*: *5. III.1985*. *Apărut*: *1985*.
Comanda nr. 2556.
Coli de *tipar*: *10, 25*.
Tiparul executat sub comanda nr. 461/1984, la întreprinderea Poligrafică „Crişana”.
Oradea, str. Moscovei nr. 5.
Republica Socialistă România